Calea

PERFECTĂ

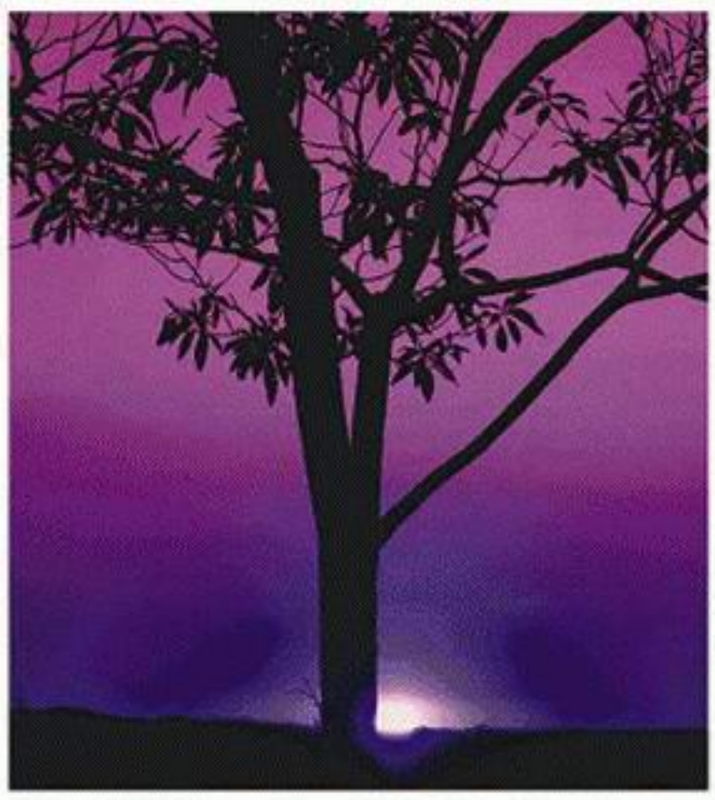

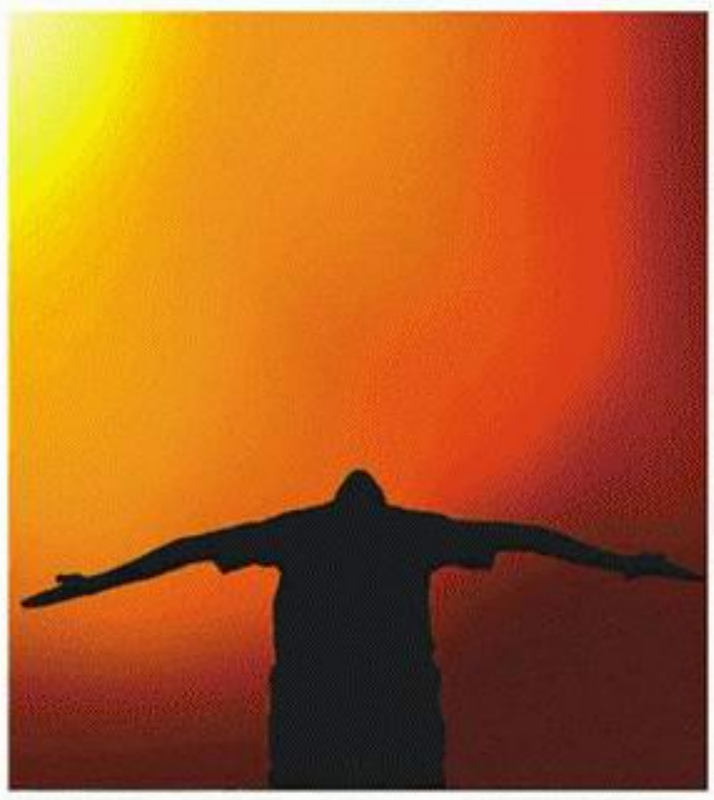

OSHO

EDITURA MIX

OSHO

Calea PERFECTĂ

EDITURA MIX

Între a şti despre adevăr şi a şti adevărul este o deosebire uriaşă. A şti despre adevăr înseamnă a fi înlănţuit de cunoştinţe împrumutate, de cunoştinţe moarte; a şti adevărul înseamnă a pătrunde în cerul liber al cunoaşterii de sine. in primul caz ţi se taie aripile; în al doilea caz îţi întinzi aripile şi poţi zbura către divin.
Cei care ştiu nu discută despre înţelegerea supremă. Ei vorbesc despre practica spirituală, despre meditaţia care duce Ia înţelegerea ultimă. Cea care merită atenţie nu este înţelegerea, ci disciplina spirituală. înţelegerea va urma inevitabil disciplinei... Şi cât de uşor şi de plăcut e să crezi în dobândirea înţelegerii supreme fără disciplină sau practică spirituală!*
Jiu prin educaţie se ajunge la cunoaşterea adevărului, ci prin practică spirituală. Aceasta este diferenţa fundamentală dintre învăţat şi cel care a ajuns la cunoaşterea de sine. In plan lumesc e suficient să stăpâneşti bine scripturile, dar nu aşa stau lucrurile în planul sufletesc - aici, aşa ceva nu reprezintă nici măcar începutul* (Calea perfectă - Osho)

Calea perfectă e cea mai frumoasă carte.
Nu doar a lui Osho, ci e cartea cea mai frumoasă a timpurilor noastre. Ea conţine învăţătura secretă - şi totuşi atât de clară - în căutarea căreia se află mii de oameni, fie că sunt sau nu conştienţi de năzuinţa ultimă a sufletului lor tulburat. Ea e începutul unui drum nou - drumul lăuntric al fiecăruia dintre noi. E cartea pe care multă vreme după ce ai citit-o vei vrea s-o porţi cu tine, s-o ai aproape, ca pe un fragment dintr-o altă lume, dintr-o altă viaţă pe care ai intuit-o mereu, dar a cărei existenţă reală ai tins s-o pui adesea sub semnul întrebării, copleşit de cotidianul opac.
Calea perfectă este lumina paşilor celui care îndrăzneşte să se întoarcă spre sine şi să se privească - pentru prima dată. Este sprijinul celor curajoşi, venit din partea autorului - sau, mai aproape de adevăr: venit dintr-o dragoste supraomenească.

ISBN 978-973-8471-89-4
www.edituramix.ro
'% EDITURA MIX')®
CALEA Perfecta - Osho
Traducere: Carmen Ştefania Neacşu
EDITURA MIX CRISTIAN 2014
Culegere: Carmen Ştefania Neacşu Tehnoredactare: Mioara Asmarandei Corectură text: Carmen Neacşu şi Corina-Ioana Zamfir Consilier editorial: Florin Zamfir
Amorul şi editorul nu dau niciun fel de garanţii exprese sau implicite referitoare la conţinutul acestei cărţi. Prin urmare cititorul îşi asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informaţiilor cuprinse în această carte,
Copyright© 1964,2001 OSHO International Foundation, Switzerland, www.osho. com/copyrights
All rights reserved.
Original English title: The perfect way
OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation. For further information please go to www.osho.com/trademaric.
The book is a transcript of a series of original talks The perfect way by Osho given to a live audience. All of the Osho talks have been published in lull as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via online OSHO Library at www.osho.com.
Romanian Translation: Copyright © 2010 by Editura Mix SRL Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română aparţin în exclusivitate Editurii MIX.
Pentru informaţii actuale şi comenzi vizitaţi site-ul nostru:
www.edituramix.ro sau contactaţi-ne la:

teL: 0720 499 494; fax: 0268 257 811
e-mail: contact@edituramix.ro
Tiparul executat la S.C. GANESHA PUBLISHING HOUSE LTD. S.R.L. - Bucureşti tei: 021 423 20 58. tel/fax-021 424 98 13, e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Cuprins

Chemare spre lumină
1. Ascultând cu inima
2. Controlul asupra naşterii gândurilor
3. A medita nu înseamnă a face ceva
4. Opriţi-vă în loc şi priviţi
5. Moral în mod firesc
6. A vedea fără mijlocirea gândirii
7. Eu sfărâm vise
8. Cei înecaţi cu totul
9. învelişul gândurilor
10. O zonă de linişte
11. Disciplina observării detaşate
12. Picătura de rouă şi oceanul
13. Naşterea unui om nou
14. într-o infinită aşteptare

Osho este un orator, el nu a scris nici o carte. Cărţile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate şi transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveţi în vedere acest fapt şi să nu luaţi ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmaţiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmaţii este, în primul rând, acela de a trezi conştiinţele celor ce îi receptează mesajul.

Nota traducătorului

Calea perfectă e cea mai frumoasă carte. Nu doar a lui Osho, ci e cartea cea mai frumoasă a timpurilor noastre. Ea conţine învăţătura secretă - şi totuşi atât de clară - în căutarea căreia se află mii de oameni, fie că sunt sau nu conştienţi de năzuinţa ultimă a sufletului lor tulburat. Ea e începutul unui drum nou - drumul lăuntric al fiecăruia dintre noi. E cartea pe care multă vreme după ce ai citit-o vei vrea s-o porţi cu tine, s-o ai aproape, ca pe un fragment dintr-o altă lume, dintr-o altă viaţă pe care ai intuit-o mereu, dar a cărei existenţă reală ai tins s-o pui adesea sub semnul întrebării, copleşit de cotidianul opac.

Calea perfectă este lumina paşilor celui care îndrăzneşte să se întoarcă spre sine şi să se privească - pentru prima dată. Este sprijinul celor curajoşi, venit din partea autorului - sau, mai aproape de adevăr: venit dintr-o dragoste supraomenească.

CHEMARE SPRE LUMINĂ

Văd omul afundat într-un întuneric de nepătruns.
Ceva s-a stins în el, aşa cum, într-o casă, flacăra lămpii piere în noaptea întunecată. Dar ceea ce s-a stins se poate aprinde din nou.

Văd deopotrivă că omul a pierdut orice direcţie.
Ca o luntre în derivă pe întinderea apelor, a uitat unde trebuia să ajungă şi ce trebuia să devină. Dar ceea ce a fost uitat poate reveni în amintire.

Aşadar, cu toate că e întuneric, motive de disperare nu există. De fapt, cu cât e întunericul mai adânc, cu atât sunt zorii mai aproape.

Văd în zare o reînnoire spirituală a întregii lumi.
Un om nou e pe cale să se nască, iar noi trecem prin durerile acestei faceri.

Dar reînnoirea are nevoie de cooperarea fiecăruia dintre noi.
Ea se va produce prin intermediul nostru, de aceea nu putem rămâne simpli spectatori; trebuie ca renaşterea să aibă loc în interiorul nostru.

Apropierea acelei zile noi, a acelor zori, e posibilă doar dacă fiecare dintre noi se umple cu lumină.
De noi depinde dacă posibilitatea aceasta va deveni realitate. Din noi toţi se va zidi acel palat de mâine.
Suntem cu toţii raze ale luminii din care se va naşte soarele viitor.

Suntem creatorii, nu simpli spectatori.
Această întemeiere nu este doar a viitorului, ci una a prezentului însuşi, este întemeierea noastră înşine.
Numai dându-şi naştere sieşi poate omul să dea naştere umanităţii.
Individul este o unitate a întregului şi prin intermediul lui pot avea loc atât evoluţia, cât şi revoluţia. Fiecare dintre voi este o unitate a întregului.

Iată de ce vă adresez chemarea.

Vreau să vă trezesc din somn.
Nu vedeţi că viaţa voastră nu mai are niciun rost, nu vedeţi că e zadarnică, total plictisitoare?
Viaţa şi-a pierdut înţelesul şi menirea.

Dar altfel nici nu se poate: când în inima unui om nu e lumină, viaţa lui nu poate decât să fie lipsită de orice sens.
Beatitudinea nu poate să existe în viaţa acelui om din a cărui fiinţă lăuntrică lipseşte cu desăvârşire lumina.

Dacă noi ducem astăzi o viaţă fără rost, nu e pentru că viaţa în sine n-ar avea vreun rost.

Semnificaţia vieţii e infinită, dar noi am uitat calea către semnificaţie şi împlinire. Noi ne ducem zilele în absenţa oricărui contact cu viaţa. Asta nu înseamnă să trăieşti, asta nu înseamnă decât să stai în aşteptarea morţii

- Şi cum ar putea fi aşteptarea morţii altfel decât o lungă plictiseală? Cum ar putea ea să fie beatitudine?

Am venit aici tocmai ca să vă spun lucrul acesta: există o cale de a vă trezi din visul urât pe care l-aţi luat drept viaţă.
Calea a existat întotdeauna.
Calea care duce de la întuneric la lumină este eternă. Ea există cu certitudine, voi însă i-aţi întors spatele.
Aş vrea să vă întoarceţi către ea.

Calea aceasta este dharma, religia.
Ea este cea care aprinde din nou lumina în om; ea dă direcţie bărcii aflate în derivă.
Mahavira a spus că religia este singurul liman, că ea e ancora, destinaţia şi refugiul celor luaţi de curentul năvalnic al lumii acesteia, cu îmbătrânirea şi cu moartea ei.

Vă e sete de lumina care umple viaţa cu beatitudine?

Tânjiţi după adevărul care uneşte omul cu nemurirea?

Dacă e aşa, vă chem să pătrundeţi în lumina, în beatitudinea aceasta, în nemurirea aceasta.

Acceptaţi, vă rog, chemarea mea.

Nu trebuie decât să deschideţi ochii; veţi locui într-o lume nouă, o lume a luminii.
Nu e nevoie de nimic altceva, tot ce aveţi de făcut este să deschideţi ochii; să vă treziţi şi să priviţi.

Nimic nu poate fi cu adevărat stins în om şi nici nu e cu putinţă ca el să piardă direcţia, dar dacă ţine ochii închişi, întunericul cuprinde totul şi orientarea devine imposibilă.
Cu ochii închişi, el e un cerşetor; cu ochii deschişi, e împărat.

Vă chem să ieşiţi din visul în care sunteţi cerşetori şi să vă treziţi la realitatea voastră de împăraţi.

Vreau să vă transform înfrângerea în victorie, vreau să vă transform întunericul în lumină, vreau să vă transform moartea în nemurire.
Sunteţi gata să porniţi împreună cu mine în călătoria aceasta?

CAPITOLUL 1 - ASCULTÂND CU INIMA

Suflet conştient,

Mai întâi de toate acceptă, rogu-te, iubirea mea.

E singurul lucru cu care te pot întâmpina în locul acesta singuratic şi retras, înconjurat de dealuri.

Altceva nu am să-ţi ofer.

Vreau să împărtăşesc cu tine iubirea nesfârşită căreia apropierea de divin i-a dat naştere în mine.

Vreau s-o împart.
Şi, miraculos, cu cât o împărtăşesc mai mult, cu atât creşte ea mai mulţi

Poate că adevărata bogăţie este aceea care se înmulţeşte pe măsură ce e împărţită.
Bogăţia care, împărtăşită fiind, se împuţinează, nu e în niciun caz bogăţie autentică.

Primiţi, aşadar, iubirea mea?

Văd în ochii voştri acceptarea şi vă văd privirea plină de iubire.

Iubirea cheamă iubire şi ura stârneşte ură.
Ceea ce dăm lumii se întoarce la noi - iată o lege eternă.

Oferiţi, deci, ceea ce aţi vrea să primiţi.
Nu e cu putinţă să primiţi flori în schimbul spinilor voştri.

Văd florile iubirii şi păcii înflorindu-vâ în priviri şi asta îmi aduce o bucurie adâncă.

Acum nu mai suntem numeroşi cei de faţă; iubirea uneşte şi face ca cei mulţi să devină unul.
Corpul fizic este separat şi va rămâne separat, dar ceea ce se află în spatele corpurilor se întâlneşte în iubire, se unifică în iubire.
Abia după ce are loc această uniune se poate rosti ceva, astfel încât acel ceva să poată fi înţeles.
Comunicarea e posibilă doar în iubire şi numai în iubire.

Ne-am adunat în locul acesta singuratic pentru ca eu să pot rosti ceva, iar voi să mă puteţi asculta.

Rostirea aceasta şi ascultarea aceasta nu sunt posibile în lipsa unui curent subteran de iubire.

Uşile inimii se deschid doar pentru iubire.

Şi reţineţi că doar atunci când asculţi cu inima, nu cu capul, există cu adevărat ascultare.

Poate veţi întreba: „Aude şi inima?”

Aş vrea să vă spun că ori de câte ori se produce ascultarea, ea are întotdeauna loc prin mijlocirea inimii.

Până acum capul n-a auzit niciodată nimic. Capul e surd pe de-a-ntregul.
Şi la fel stau lucrurile şi în cazul vorbirii.
Doar atunci când cuvintele vin din inimă poartă ele semnificaţie.
Doar atunci când cuvintele vin din inimă au ele parfumul florilor proaspete; în caz contrar nu sunt numai vechi şi ofilite, ci şi artificiale - flori de plastic.

Eu îmi voi revărsa inima către voi, iar dacă inimile voastre îmi dau voie să pătrund în ele se va produce întâlnirea şi comunicarea.
Şi apoi, în momentul acela al întâlnirii, va fi transmis şi ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte.
Multe lucruri nespuse sunt auzite în acest fel - ceea ce nu poate fi pus în cuvinte, ceea ce se ascunde între rânduri este, de asemenea, transmis.

Cuvintele sunt indicatoare foarte neputincioase, dar dacă sunt ascultate într-o pace totală a minţii şi în linişte, capătă putere.
De aceea spun că ascultarea trebuie făcută cu inima.

De obicei însă, noi rămânem plini de propriile noastre gânduri chiar şi atunci când ascultăm pe cineva.
Aceasta este o „falsă ascultare".
Atunci nu eşti un shravak, un ascultător. Doar ai iluzia că asculţi, de fapt însă n-o faci.

În vederea „ascultării corecte" e nevoie ca mintea să se afle într-o stare de atenţie complet tăcută.

Poţi să auzi şi să înţelegi doar atunci când nu faci decât să asculţi şi nimic altceva, iar înţelegerea aceea ajunge să fie o lumină şi o transformare în tine.
Dacă nu se întâmplă astfel, înseamnă că nu asculţi pe nimeni în afară de tine - rămâi în vacarmul dezlănţuit în interiorul tău.
Iar când eşti angrenat în felul acesta, nu ţi se poate comunica nimic.
Atunci dai impresia că vezi, însă nu vezi; dai impresia că asculţi, însă n-o faci.

Christos a spus: „Cei care au ochi de văzut, să vadă. Cei care au urechi de auzit, să audă."

Înseamnă că cei cărora le vorbea nu aveau ochi şi urechi?
Aveau, desigur, dar simpla prezenţă a ochilor şi a urechilor nu este suficientă ca să vezi şi să auzi.
E nevoie de ceva în plus, ceva fără de care nu mai contează dacă ochii şi urechile există.
Acel ceva este tăcerea lăuntrică şi conştiinţa vigilentă.
Doar atunci când sunt prezente aceste calităţi se deschid uşile minţii, iar lucrurile pot fi rostite şi înţelese.

Felul acesta de a auzi este ceea ce aştept de la voi, pe durata acestei tabere de meditaţie.
Odată ce l-aţi deprins, vă va însoţi toată viaţa.
El singur poate să vă scape de preocupările mărunte, astfel ca voi să vă scuturaţi somnul în faţa universului misterios care vă înconjoară şi să cunoaşteţi experienţa luminii eterne, infinite a conştiinţei ascunse în spatele tumultului minţii.

Vederea corectă şi ascultarea corectă nu sunt doar două elemente necesare pe timpul acestei tabere de meditaţie, ci ele reprezintă piatra de temelie a unei vieţi corecte.
Aşa cum orice lucru se reflectă limpede într-un lac cu desăvârşire calm, netulburat, ceea ce este divin se va reflecta în voi atunci când veţi deveni calmi şi liniştiţi ca apa unui lac.

Văd răsărind în voi liniştea aceasta.
Ochii voştri - setea pe care o văd prinzând viaţă în voi - mă invită să spun ceea ce doresc să vă spun.
Mă simt îndemnat să dezvălui adevărurile care mi s-au arătat şi care mi-au mişcat sufletul, căci văd inimile voastre înflăcărate şi nerăbdătoare să înţeleagă.
Cum voi sunteţi atât de dornici şi atât de pregătiţi, inima mea se pregăteşte şi ea să se reverse către voi.

În ambianţa aceasta tihnită şi întâmpinat de liniştea stării voastre de spirit, voi putea negreşit să spun ceea ce vreau să vă spun, vouă, tuturor.
Dacă în faţa mea ar sta inimi surde, imboldul meu ar fi stăvilit.
Nu rămâne oare lumina în afara uşilor pe care le găseşte închise?
Aşijderea rămân şi eu, adeseori, la uşa multor case. Dar uşile voastre deschise sunt semn bun. Uşile voastre deschise înseamnă un bun început.

De mâine dimineaţă vom începe experimentul nostru de meditaţie care va dura cinci zile.

Ca o introducere, aş vrea să vă spun acum câteva lucruri.

Fiindcă aşa cum este solul pregătit pentru sădirea florilor, solul minţii noastre trebuie şi el pregătit pentru meditaţie, pentru înţelegerea adevărului.

De aceea aş vrea să vă fac cunoscute câteva sutre, câteva puncte cheie.

- **PRIMA SUTRA CERE SĂ TRĂIŢI ÎN PREZENT.**

Pe durata acestei tabere nu vă lăsaţi purtaţi de gândirea mecanică îndreptată spre trecut sau spre viitor.
Din cauza acestei gândiri, momentul prezent, momentul care există cu adevărat se iroseşte, se scurge fără niciun rost.

Nici trecutul, nici viitorul nu există.
Primul e doar în amintirea voastră, celălalt e doar în imaginaţie.
Doar momentul prezent e cel viu şi real.
Iar dacă vreţi să cunoaşteţi adevărul, n-o puteţi face altfel decât rămânând în momentul prezent.

În timpul acestor zile de meditaţie eliberaţi-vă în mod conştient de trecut şi de viitor.
Acceptaţi că ele nu există.
Singur momentul care vă trece prin faţa ochilor, momentul în care vă aflaţi, există.
Trebuie să rămâneţi în el şi să-l trăiţi pe deplin.

In noaptea aceasta dormiţi profund, ca şi cum întregul vostru trecut ar fi dispărut pentru totdeauna.
Iar mâine dimineaţă treziţi-vă ca un om nou într-o dimineaţă nouă.

Nu-l lăsaţi pe cel care s-a dus la culcare să se mai scoale.
Acela să doarmă pentru totdeauna, şi fie ca în locul lui să se trezească cel veşnic nou, cel veşnic radiind de prospeţime.

Amintiţi-vă zi şi noapte să trăiţi în prezent şi rămâneţi atenţi astfel ca gândirea mecanică despre trecut şi viitor să nu reînceapă.
În acest scop e suficient să rămâneţi vigilenţi.
Dacă rămâneţi vigilenţi ea nu se poate declanşa, dacă rămâneţi conştienţi veţi distruge obiceiul.

- CEA DE-A DOUA SUTRA ESTE SĂ TRĂIŢI NATURAL.

Comportamentul omului a devenit în întregime artificial şi formal.

Umblăm mereu înfăşuraţi într-o mantie de falsitate şi din cauza acestui înveliş uităm, încet-încet, de realitatea noastră.
Trebuie să lepădaţi pielea aceasta falsă.

Nu ne-am adunat aici ca să punem în scenă o piesă de teatru, ci ca să ne cunoaştem pe noi înşine, să ne dăm seama cine suntem.

Aşa cum actorii îşi dau jos costumele şi-şi îndepărtează machiajul la sfârşit de spectacol, de-a lungul acestor cinci zile trebuie să vă scoateţi şi voi măştile şi să le azvârliţi.

Permiteţi să iasă la lumină ceea ce este original şi natural în voi şi trăiţi autentic.

Meditaţia creşte doar dacă duceţi o viaţă simplă şi naturală.

Pe parcursul acestor zile de meditaţie fiţi conştienţi de faptul că nu deţineţi nicio poziţie, că nu sunteţi oameni de seamă, că nu aveţi niciun statut.

Scoateţi-vă toate măştile acestea.

Sunteţi voi şi nimic mai mult, fiinţe umane obişnuite, fără nume, fără statut, fără rang social, fără apartenenţă la o familie, la o castă - pur şi simplu persoane fără nume, oameni de rând.

Aşa trebuie să trăiţi.

Şi ţineţi minte că aceasta şi este, de fapt, realitatea noastră.

- CEA DE-A TREIA SUTRA SPUNE SĂ FIŢI SINGURI.

O viaţă meditativă ia naştere în singurătate deplină, atunci când eşti complet singur.

Dar oamenii nu sunt aproape niciodată singuri, ei sunt mereu înconjuraţi de alţii.

Iar când nu e prezentă mulţimea exterioară, îşi face apariţia mulţimea interioară.

Mulţimea aceasta trebuie împrăştiată.
Nu permiteţi mulţimii să se adune înăuntrul vostru.

Iar afară, printre ceilalţi, trăiţi tot de unii singuri, ca şi cum aţi fi doar voi în tabăra aceasta.
Nu e nevoie să întreţineţi relaţii cu nimeni altcineva.

Prinşi în nenumăratele voastre relaţii, aţi uitat de voi înşivă.

Toate relaţiile acestea - în care eşti prieten sau duşman, tată sau fiu, soţie sau soţ - v-au acaparat într-atâta încât vă e imposibil să vă cunoaşteţi în ceea ce aveţi voi individual.

Aţi încercat vreodată să vă imaginaţi cine sunteţi dacă daţi la o parte relaţiile pe care le aveţi?

V-aţi dezbrăcat vreodată de toate relaţiile acestea, v-aţi văzut vreodată în absenţa lor?

Separaţi-vă de toate relaţiile şi conştientizaţi faptul că nu sunteţi fiul tatălui şi mamei voastre, nu sunteţi soţul soţiei voastre, nu sunteţi tatăl copiilor voştri, nu sunteţi prietenul prietenilor voştri, nu sunteţi duşmanul duşmanilor voştri - iar ceea ce rămâne reprezintă fiinţa voastră adevărată.

Entitatea rămasă reprezintă ceea ce e, în sine, fiecare dintre voi.

Pe parcursul acestor zile trebuie să trăiţi singuri, în fiinţa aceasta.

Urmând sutrele, mintea voastră va ajunge la starea fără de care pacea şi adevărul sunt imposibil de cunoscut.

Pe lângă cele trei sutre, aş vrea să vă explic şi cele două feluri de meditaţie pe care le vom începe de mâine dimineaţă.

- PRIMA MEDITAŢIE ESTE PENTRU DIMINEAŢĂ.

În timpul ei trebuie să ţineţi spatele drept în poziţie verticală, să închideţi ochii şi să aveţi gâtul drept.

Gura trebuie ţinută închisă, iar limba să atingă cerul gurii.

Respiraţi lent, dar adânc.

Păstraţi-vă atenţia îndreptată către zona buricului.

Fiţi conştienţi în permanenţă de tremurul căruia îi dă naştere respiraţia în zona buricului.
Asta e tot ce aveţi de făcut.

Experimentul acesta calmează mintea şi o goleşte complet de gânduri.

Din spaţiul gol care rămâne veţi pătrunde în cele din urmă în voi înşivă.

- CEA DE-A DOUA MEDITAŢIE ESTE PENTRU NOAPTE.

Întindeţi-vă pe jos în largul vostru şi relaxaţi-vă total membrele.

Închideţi ochii şi timp de aproximativ două minute sugestionaţi-vă că relaxarea vă cuprinde tot corpul.

Treptat, corpul se va relaxa.

Apoi, timp de două minute sugestionaţi-vă că respiraţia vi se linişteşte, iar aceasta se va linişti.

În sfârşit, timp de alte două minute sugestionaţi-vă că gândurile încetează.

Sugestia aceasta determinată duce la relaxare totală, la linişte şi golire de gânduri.

Când mintea a devenit calmă cu desăvârşire, fiţi complet treji în fiinţa voastră lăuntrică şi fiţi martori ai stării de pace care v-a cuprins.

Observarea în chip de martor este cea care vă va conduce către sinele vostru.

Trebuie să puneţi în practică aceste două meditaţii.

Ele sunt, de fapt, instrumente pur artificiale, de aceea nu trebuie să vă ataşaţi de ele.

Agitaţia neîncetată a minţii piere cu ajutorul lor, dar întocmai cum renunţăm la o scară după ce am urcat pe ea, într-o zi va trebui să lăsăm în urmă şi instrumentele acestea ajutătoare.

Meditaţia atinge perfecţiunea în ziua în care nu mai e necesară.

Starea la care s-a ajuns atunci este însăşi iluminarea, samadhi.

Acum s-a lăsat noaptea, iar cerul e plin de stele.
Arborii şi văile au adormit

Asemenea lor, vom merge şi noi la culcare.

Ce tăcere, ce nemişcare pretutindeni!

Ne vom cufunda şi noi în tăcerea aceasta.
În somnul adânc, în somnul fără vise ajungem chiar acolo unde locuieşte divinul.

Aceasta este starea de samadhi spontan, inconştient pe care ne-a dăruit-o natura.

Meditaţia ne duce şi ea în acelaşi loc, dar în mod lucid şi conştient.
Aceasta este singura diferenţă, dar este una mare de tot.

În primul caz adormim, în cel de-al doilea ne trezim.

Să mergem acum la culcare cu speranţa că şi trezirea aceea va deveni, la rândul ei, posibilă.

Când speranţa este însoţită de hotărâre şi străduinţă, ea se va împlini cu siguranţă.

Fie ca existenţa să ne călăuzească pe drumul acesta.
Iată singura mea rugăciune.

CAPITOLUL 2 - CONTROLUL ASUPRA NAŞTERII GÂNDURILOR

Suflet conştient,
Sunt încântat să te revăd.

În locul acesta singuratic, cei porniţi în căutarea dumnezeirii, în căutarea adevărului, a cunoaşterii sinelui şi fiinţei lor lăuntrice sunt strânşi laolaltă.

Dar aş vrea să vă pun o întrebare: ceea ce căutaţi este, oare, separat de voi?

Când cineva e separat de tine îl poţi căuta, dar cum poţi căuta ceea ce eşti tu însuţi?

Sinele propriu nu poate fi căutat în felul în care sunt căutate celelalte lucruri, pentru că în cazul sinelui nu există nicio diferenţă între cel care caută şi cel care este căutat.

Poţi porni în căutarea lumii, dar nu poţi porni în căutarea sinelui.

Cel care porneşte într-o călătorie de căutare a sinelui nu face decât să se îndepărteze de el însuşi.

E necesar să înţelegeţi adevărul acesta - abia apoi devine posibilă căutarea.

Ca să găsiţi lucrurile palpabile ale lumii trebuie să vă îndreptaţi privirile în afara voastră.

Dar ca să vă găsiţi sinele trebuie să renunţaţi la orice căutare şi să fiţi stăpâni pe voi, imperturbabili, lipsiţi de frământări.

Puteţi avea revelaţia a ceea ce sunteţi doar într-o stare de calm desăvârşit şi golire de gânduri.

Reţineţi, căutare înseamnă frământare, încordare, râmă, dorinţă.

Dar sinele - sufletul - nu poate fi revelat prin intermediul dorinţei.
De-aici vine dificultatea.
Dorinţa presupune că vrei să devii ceva sau să atingi ceva, în vreme ce sufletul reprezintă ceea ce ai atins deja.
Sufletul este ceea ce sunt eu, eu însumi.
Dorinţa şi sufletul reprezintă două direcţii opuse, două dimensiuni opuse.

Trebuie, aşadar, să înţelegeţi bine faptul că se poate ajunge la suflet, dar nu transformându-l într-un obiect al dorinţei.
Nicio dorinţă nu poate avea, în mod real, sufletul drept obiect al său.

Toate dorinţele sunt lumeşti, nu există o singură dorinţă de natură spirituală.

Dorinţa şi râvna nu dau naştere decât lumii.

Nu e nicio diferenţă între dorinţa îndreptată spre bani şi dorinţa îndreptată spre meditaţie,
între dorinţa de a avea o poziţie în lume şi dorinţa de a ajunge la o stare dumnezeiască,
între dorinţa de a trăi plăceri lumeşti şi cea de a cunoaşte eliberarea.

Dorinţele sunt dorinţe, oricare ar fi ele; şi orice dorinţă reprezintă o sclavie.

Eu nu cer de la voi să vă doriţi cunoaşterea sufletului.

Dimpotrivă, eu vă cer să înţelegeţi natura dorinţei.

Înţelegând cum funcţionează dorinţa vă veţi elibera de ea, fiindcă vă va fi dezvăluită durerea pe care o implică.

Să înţelegi durerea înseamnă să te eliberezi de ea, fiindcă odată ce ţi-a devenit limpede existenţa durerii, n-ai cum să ţi-o mai doreşti.

Iar momentul în care dorinţa a dispărut, momentul în care mintea nu mai e tulburată de râvnă, iar tu nu mai cauţi nimic, momentul acela de calm şi linişte este cel în care fiinţa ta reală, autentică îţi este revelată.

Sufletul iese la iveală atunci când dorinţa dispare.

De aceea, prieteni, vă cer să nu doriţi cunoaşterea sufletului, ci să înţelegeţi natura în sine a dorinţei şi, astfel, să vă eliberaţi de ea.

Atunci veţi putea să cunoaşteţi sufletul, atunci vi se va revela el.

Ce este religia?
Religia, dharma, n-are nimic de-a face cu gândurile sau cu procesul gândirii.
Ea are de-a face cu absenţa gândirii.

A gândi înseamnă a filozofa.
Ajungi la concluzii, dar nu ajungi la nicio soluţie.

Dharma aduce soluţia.

Logica îţi deschide uşa către gândire, în timp ce iluminarea îţi deschide uşa către soluţie.

Iluminarea este conştiinţa goală de conţinut.

Aceasta înseamnă că mintea e goală, dar atentă, vigilentă.
Într-o asemenea stare de pace, uşa ce duce la adevăr se deschide.
Doar golindu-vă de gânduri veţi avea revelaţia adevărului, ceea ce va duce la transformarea întregii voastre vieţi.

Meditaţia este cea care vă conduce la starea lipsită de gânduri, la iluminare.

Dar meditaţia adevărată înseamnă altceva decât ceea ce se crede îndeobşte că ar însemna.
Sensul care i se atribuie în general este unul care ţine tot de gândire.
Or gândurile, chiar dacă sunt îndreptate către suflet şi divinitate, rămân tot gânduri.

Nu contează la ce te gândeşti.
Gândul e prin natura lui legat de ceea ce este diferit de tine, de ceea ce îţi este exterior, de ceea ce nu ţine de sinele tău.
E imposibil ca cineva să se gândească la sine, pentru că gândurile se pot forma doar dacă există un altul în afară de tine.
Iată de ce gândirea nu te poartă dincolo de dualitate.

Calea pentru a pătrunde în non-dualitate, pentru a cunoaşte non-dualitatea - sinele - o reprezintă meditaţia, nu gândirea.

Gândirea şi meditaţia merg în direcţii total opuse.

Prima se îndreaptă către exterior, cealaltă către interior.

Prin intermediul gândirii îl cunoşti pe celălalt; prin intermediul meditaţiei te cunoşti pe tine însuţi.

Dar gândirea, reflecţia a fost luată în general ca fiind meditaţie.

ESTE VORBA AICI DESPRE O GREŞEALĂ GRAVĂ ŞI FOARTE RĂSPÂNDITĂ, IAR EU ŢIN SĂ VĂ PREVIN ÎN LEGĂTURĂ CU EROAREA ACEASTA FUNDAMENTALĂ.

Meditaţie înseamnă o stare de inactivitate.

Meditaţie nu înseamnă să faci ceva anume, ci să fii - să fii în sinele propriu.

Atunci când acţionăm, venim în contact cu lumea exterioară; în absenţa acţiunii, venim în contact cu noi înşine.

Nefăcând nimic, devenim conştienţi de ceea ce suntem.

În schimb, dacă păstrăm preocupări de orice fel, nu ajungem niciodată să ne întâlnim cu noi înşine.
Nici măcar nu ne aducem aminte că existăm.
Ocupaţia pătrunde în noi până la un nivel foarte profund.

Chiar şi când ne odihnim corpul, minţii continuăm să-i dăm activitate.
În stare de veghe, gândim; în somn, visăm.

Absorbiţi de preocupările şi activităţile noastre permanente, pur şi simplu uităm de noi înşine.

Ne pierdem pe noi înşine în vâltoarea activităţilor cu care ne îndeletnicim.

E atât de straniu - dar aşa stau lucrurile în ceea ce ne priveşte.

Ne-am pierdut pe noi înşine, dar nu în mulţimea exterioară, ci în gândurile noastre, în visele noastre, în preocupările şi activităţile noastre.
Ne-am pierdut în noi înşine.

Meditaţia este cea cu ajutorul căreia ne vom debarasa de mulţimea aceasta căreia singuri i-am dat naştere, meditaţia este cea care ne va vindeca mintea de dorul ei de ducă.

Prin însăşi natura ei, meditaţia nu poate fi o activitate.
Ea nu reprezintă o ocupaţie, ea corespunde tocmai unei minţi lipsite de ocupaţie.

Iată învăţătura mea.

Pare curios să spui că îi înveţi pe ceilalţi inactivitatea, dar aceasta este, într-adevâr, învăţătura mea.

Ne-am adunat aici ca să deprindem inactivitatea.

Limbajul uman e foarte sărac şi foarte limitat; el a fost creat ca să exprime doar activitatea.

Din acest motiv el nu are capacitatea de a exprima sufletul.

Cum ar putea liniştea să fie exprimată în termeni destinaţi vorbirii?

Cuvântul meditaţie sugerează că ar fi ceva de făcut, însă sub nicio formă nu este vorba în realitate despre a face ceva.

E greşit să spui „făceam o meditaţie”; corect e să spui: „eram în meditaţie”.

Este ca atunci când iubeşti.
Poţi să fii „cuprins” de iubire, dar nu poţi să „faci" iubire.

De aceea spun eu că meditaţia este o stare de spirit.

E vital să lămurim de la bun început lucrul acesta.

Ne-am adunat aici nu ca să facem ceva.

Nu vom face nimic altceva decât să experimentăm starea aceea în care pur şi simplu existăm - starea în care nu are loc nicio activitate, starea a cărei puritate nu e întinată de nicio activitate.

Este o stare în care doar flacăra pură a fiinţei rămâne, în care doar sinele rămâne, în care nici măcar gândul că „eu sunt” nu mai persistă, şi doar „sunt” rămâne.
Asta înseamnă shunya, vidul.
Acesta este punctul în care ceea ce vedem nu este lumea, ci adevărul.

În vidul acesta, în golul acesta se prăbuşeşte zidul care îţi înfrânează cunoaşterea, se ridică perdeaua gândirii şi se iveşte înţelepciunea.

În vidul acesta nu există gândire, doar cunoaşterea există.

În vidul acesta e posibilă vederea.

Dar nici cuvântul „vedere” nu e potrivit, pentru că acolo nu mai există distincţie între cel care cunoaşte şi ceea ce este cunoscut, nu există distincţie între subiect şi obiect.
Acolo nu mai există nici cunoscutul, nici cunoscătorul - ci doar cunoaşterea.

Aşa stând lucrurile, nu poţi găsi cuvinte nimerite, doar absenţa lor e nimerită.

Dacă sunt întrebat despre starea aceasta, tac - sau aş putea spune că răspund tăcând.

Meditaţia nu e ceva ce se face.

Atunci când ceva e de făcut înseamnă că îl poţi face dacă vrei, iar dacă nu vrei poţi să nu-l faci.

Dar natura sinelui nostru nu e ceva ce se face.

Nu e nici ceva ce se face, nici ceva ce nu se face.

De exemplu, cunoaşterea şi vederea ţin de natura sinelui nostru, ţin de fiinţa noastră.
Chiar dacă nu întreprindem nimic, ele vor fi acolo.

Natura sinelui e în mod constant prezentă în noi.
Doar ceea ce există în noi în mod constant şi continuu poartă numele de natură a sinelui.
Ea nu e un rezultat al eforturilor noastre, ea e însăşi temelia noastră.

Natura sinelui suntem noi.
Nu-i dăm noi naştere, ea e reazemul nostru.

O numim dharma, adică ceea ce ne sprijină.
Dharma înseamnă natura sinelui; dharma înseamnă „starea pură a fiinţării”, existenţa.

Continuitatea naturii noastre e suprimată de cursul fragmentat al acţiunilor noastre.

Întocmai cum oceanul e acoperit de valuri şi soarele de nori, suntem şi noi acoperiţi de acţiunile noastre.

Stratul pe care activităţile îl formează la suprafaţă ascunde ceea ce se află în adâncime.

Valurile neînsemnate ascund adâncurile de nepătruns ale oceanului.

Cât de straniu e ca lucruri neînsemnate să suprime ceea ce este grandios, iar un fir de praf în ochi să facă muntele nevăzut!

Dar valurile nu întrerup existenţa oceanului, căci acesta reprezintă însăşi viaţa valurilor, el e prezent în ele.

Cei care ştiu, vor putea chiar să recunoască oceanul sub forma valurilor, dar cei care nu ştiu sunt nevoiţi să aştepte până când valurile se vor domoli.
Ei pot vedea oceanul doar după încetarea valurilor.

Va trebui să ne scufundăm în însăşi natura sinelui nostru.

Trebuie să uităm de valuri şi să plonjăm în ocean.

Trebuie să pătrundem în profunzimile noastre, acolo unde există starea pură a fiinţării, unde oceanul e fără valuri, unde viaţa înseamnă a fi, nu a deveni.

Lumea aceasta a cunoaşterii netulburate de valuri, a cunoaşterii în nemişcare este prezentă mereu în noi, însă noi ne-am întors privirile în altă parte - noi ne uităm la lucruri, la lumea de afară, însă ţineţi minte întotdeauna: noi ne uităm;
ceea ce se vede este lumea, dar cel care vede nu ţine de lume, ci e însuşi sinele.

Dacă vederea se identifică cu obiectul care este văzut, ia naştere gândirea;

dacă vederea rămâne detaşată de obiectul care este văzut şi se întoarce către cel care vede, ia naştere meditaţia.

Mă puteţi urmări atunci când fac distincţia dintre gândire şi meditaţie?

Vederea este prezentă şi în gândire, şi în meditaţie, dar în cazul celei dintâi ea e obiectivă, în cazul celei de-a doua e subiectivă.

Dar indiferent dacă ne aflăm în procesul gândirii sau în meditaţie, indiferent dacă suntem în acţiune sau în inacţiune, vederea reprezintă un factor constant.

În stare de veghe fiind, vedem lumea;

când dormim, vedem visele;

în meditaţie, ne vedem sinele - dar în toate cele trei cazuri e prezentă vederea.

Vederea e constantă şi continuă. Ea e natura noastră.
Nu e niciodată absentă, indiferent care ar fi situaţia.

Vederea rămâne prezentă chiar şi în starea de inconştienţă.

După ce ne venim în simţire, spunem: „Nu-mi aduc aminte nimic, nu ştiu unde-am fost”.

Să nu credeţi că asta înseamnă că nu mai ştiaţi absolut nimic.

Şi aici este vorba tot de o formă de cunoaştere.

Dacă vederea ar fi încetat cu desăvârşire, atunci faptul de a şti că „Nu ştiu unde am fost” n-ar mai fi fost nici el posibil.

Dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci timpul scurs în timp ce eram inconştienţi n-ar fi existat, practic, pentru noi.
Sub nicio formă n-ar fi rămas parte integrantă a vieţii noastre, n-ar fi putut lăsa nicio urmă în memoria noastră.

Dar noi ştim că am fost într-o stare în care ne pierduserăm cunoştinţa.

Şi aceasta este tot o formă de a şti; vederea a continuat să existe şi în acel răstimp.

Memoria n-a înregistrat niciun fenomen exterior sau interior care să aibă loc în intervalul respectiv, dar vederii tale cu siguranţă nu i-a scăpat existenţa acestei pauze.

Iar experienţa acestui interval, a acestei pauze survenite în înregistrarea evenimentelor ajunge ulterior să fie cunoscută şi de memorie.
Tot astfel, atunci când dormim profund, fără vise, vederea rămâne prezentă.
Dimineaţa, după ce ne trezim, putem spune că am dormit atât de zdravăn încât nici n-am visat.
Situaţia aceasta a fost de asemenea observată.

Ceea ce trebuie înţeles din toate acestea este că situaţiile se schimbă, că obiectul, conţinutul conştiinţei se schimbă, dar vederea rămâne aceeaşi.

Tot ce ţine de sfera experienţelor noastre se află într-o continuă schimbare; toate lucrurile sunt supuse unui flux al schimbării, singură vederea este etern-prezentă.

Ea singură este martorul acestui proces al schimbării.

A-ţi da seama de vederea aceasta etern-prezentă înseamnă a-ţi cunoaşte sinele propriu.

Doar ea reprezintă natura sinelui, în cazul fiecăruia dintre noi.

Orice în afară de ea este străin de natura noastră, este „altceva”.

Orice în afară de ea reprezintă samsara, lumea.

La martorul acesta nu se poate ajunge făcând ceva, nici adorând sau venerând şi nici recitând mantre sau practicând tehnici, pentru că martorul rămâne separat şi de lucrurile acestea, privindu-le deopotrivă.
El e separat, e diferit de tot ceea ce se poate vedea sau se poate face.
Nu poţi deveni conştient de el făcând ceva, ci nefacând nimic; nu acţiunea te aduce la el, ci golirea interioară.
Vei ajunge la el doar atunci când orice activitate va înceta, când nu va mai fi de văzut niciun obiect, când doar martorul rămâne, când doar vederea rămâne.

Când există vederea, dar nimic de văzut, când există cunoaşterea, dar nimic de cunoscut, atunci, în conştiinţa aceasta golită de conţinut, cunoscătorul tuturor lucrurilor ajunge să fie cunoscut.

Când nu mai e niciun obiect de văzut, perdeaua din faţa privitorului se face nevăzută, iar când nu mai e niciun obiect de cunoscut, cunoaşterea îşi face apariţia.

Când dispar valurile, apare oceanul; când dispar norii, apare cerul albastru.

Oceanul acesta şi cerul acesta, spaţiul acesta gol există înăuntrul tuturor, iar dacă vrem cu adevărat să-l cunoaştem, putem s-o facem.
Există o cale care duce într-acolo şi care e şi ea prezentă în noi toţi.
De asemenea, fiecare dintre noi ştie să meargă pe calea aceasta, dar ştie s-o facă doar într-un singur sens.

V-aţi gândit vreodată că nu există cale care să ducă doar într-un singur sens?
Orice drum duce inevitabil în două sensuri opuse, altfel n-ar mai fi drum, n-ar mai exista ca atare.

Drumul pe care aţi venit aici, în locul acesta retras, este totodată şi drumul pe care vă veţi întoarce.
Pe unul şi acelaşi drum te duci şi te întorci, unul şi acelaşi drum serveşte în ambele scopuri.

Drumul va fi acelaşi, direcţia de mers însă nu va fi aceeaşi.

Calea spre samsara, spre lume şi calea spre sine e una şi aceeaşi.
Aceeaşi cale duce fie spre samsara, fie spre sine: doar direcţia se schimbă.

Ceea ce până acum a fost în faţa ta, va fi de-acum în spatele tău, deci va trebui să-ţi îndrepţi atenţia către ceea ce s-a aflat până acum înapoia ta.

Drumul e acelaşi, nu trebuie decât să faci o întoarcere: trebuie să te întorci cu spatele la ceea ce ţi-a stat până acum în faţă, şi cu faţa la ceea ce s-a aflat până acum în spatele tău.

întrebaţi-vă spre ce staţi acum cu faţa.

Ce vedeţi acum?

în ce direcţie este îndreptată vederea voastră, conştiinţa voastră?

Faceţi experienţa acestui lucru, observaţi. Veţi constata că e îndreptată înspre exterior.
Toate gândurile voastre vizează exteriorul.
Tot timpul vă gândiţi la lumea de afară, la lucrurile care ţin de ea.

Când staţi cu ochii deschişi vedeţi ceea ce e în afară; când îi închideţi vedeţi iarăşi ceea ce e în afară, pentru că formele şi imaginile lucrurilor exterioare persistă.

Există o lume a obiectelor, în afara voastră şi mai există o lume înăuntrul vostru, o lume a gândurilor - ecoul acestor lucruri exterioare.

Chiar dacă se găseşte în interior, lumea aceasta a gândurilor ţine tot de cea exterioară, fiindcă „eu”-l ca martor este încă separat de ea.
„Eu”-l vostru o poate vedea şi pe ea, deci lumea aceasta a gândurilor este tot exterioară.

Suntem împresuraţi de lucruri şi de gânduri.

Dar la o privire mai atentă veţi descoperi că nu lucrurile care ne înconjoară sunt cele care ne stingheresc cunoaşterea de sine, ci gândurile.

În primul rând, cum ar putea lucrurile să împresoare sufletul - materia poate înconjura doar ceea ce este material?
Gândurile sunt cele care împresoară sufletul.

Vederea, conştiinţa se îndreaptă în permanenţă către gânduri.
Gândurile şi numai gândurile se perindă prin faţa noastră, acoperindu-ne vederea.

Trebuie să ne întoarcem dinspre gânduri către starea fără de gânduri.

Schimbarea aceasta de direcţie este revoluţia! Cum poate fi ea înfăptuită?

Mai întâi trebuie să ştim cum se nasc gândurile şi numai după aceea pot ele fi împiedicate să mai apară.

În general, căutătorii încep prin a-şi reprima gândurile, fără să- şi pună întrebări cu privire la procesul prin care iau ele naştere.
O astfel de abordare are toate şansele să ducă la nebunie, dar în niciun caz nu poate duce la eliberare.

Suprimarea gândurilor nu schimbă cu nimic situaţia, fiindcă în fiecare moment iau naştere altele.
Sunt precum acei demoni din mitologie cărora le creşteau zece capete acolo unde le fusese retezat unul.

Eu nu vă cer să omorâţi gândurile, pentru că ele mor oricum, clipă de clipă.
Gândurile au viaţă foarte scurtă; niciun gând nu durează mult timp.

Gândurile luate în parte nu dăinuie, însă procesul gândirii, da.

Gândurile se sting de la sine, unul după altul, dar fluxul gândirii nu se stinge de la sine.

Abia dispare un gând, că un altul îi şi ia locul.
Înlocuirea aceasta se produce foarte rapid şi tocmai aici e problema.

Nu omorârea gândurilor e problema, ci renaşterea lor rapidă.

De aceea eu nu vă cer să vă răpuneţi gândurile, eu vă cer să înţelegeţi procesul formării lor şi să vă descotorosiţi de el.

Atunci când înţelegi procesul formării gândurilor, găseşti cu uşurinţă calea pentru a te elibera de el.

Dar dacă nu înţelegi procesul, dai mai departe naştere unor gânduri noi şi în acelaşi timp încerci să le opui rezistenţă.
În felul acesta reuşeşti nu să pui capăt gândurilor, ci să te prăbuşeşti tu însuţi.

încă o dată vă spun: nu gândurile sunt problema, felul în care iau ele naştere e problema care trebuie înţeleasă.

Dacă le putem stăvili venirea la viaţă, dacă putem exercita un control asupra naşterii gândurilor, atunci cele deja apărute vor dispărea într-o secundă.
Gândurile se sting clipă de clipă, dar nu se ajunge la distrugerea lor totală din cauză că în permanenţă răsar altele noi.

Ţin să vă spun deci că nu e nevoie să distrugem gândurile, ci să le stăvilim apariţia.

Punând capăt ivirii lor le eliminăm cu desăvârşire.

Ştim cu toţii că mintea este în continuă mişcare, în continuă schimbare. Dar ce înseamnă asta?

Înseamnă că un gând n-are viaţă lungă.
Viaţa lui ţine de la o clipă la alta: se naşte şi moare.
Dacă am putea să-i împiedicăm naşterea, am evita şi violenţa pe care o implică suprimarea lui, astfel că întregul proces al gândirii ar înceta de la sine să mai existe.

Cum ia naştere gândul?

Un gând prinde viaţă şi se manifestă ca rezultat al reacţiei noastre la lumea de afară.

Există o lume exterioară a obiectelor şi a evenimentelor, iar reacţia noastră la lumea aceasta este singura responsabilă de apariţia gândurilor.

Mă uit la o floare.
A privi nu înseamnă şi a gândi, iar dacă doar mă uit, nu va răsări niciun gând.

Dar noi, de îndată ce ne uităm, spunem: „Ce floare frumoasă!”, şi aşa a luat fiinţă un gând.
Dacă, în schimb, nu fac decât să privesc floarea, voi cunoaşte frumuseţea ei, dar niciun gând nu se va ivi.

Noi însă începem să verbalizăm din prima clipă în care trăim o experineţă.
Şi de îndată ce ai verbalizat, gândul îşi face apariţia.

Reacţia aceasta, obiceiul acesta de a pune experienţele în cuvinte ne învăluie în gânduri experienţele, vederea.
E suprimată experienţa, e suprimată vederea şi nu rămân decât gândurile, plutind în minte.

Cuvintele sunt gândurile noastre.
Gândurile nu trăiesc mult, aşa că încă înainte ca un gând să dispară, noi transformăm o altă experienţă în gânduri.

Procesul acesta continuă toată viaţa, iar noi ne umplem cu cuvinte şi ne împovărăm cu ele în asemenea măsură încât ne pierdem pe noi înşine din cauza lor.

Renunţând la obiceiul de a pune în cuvinte experienţele pe care le avem, vom tăia răul de la rădăcină, încercaţi să înţelegeţi lucrul acesta.

Mă uit la tine; dacă nu fac decât să te privesc, fără să vin cu niciun fel de cuvinte, ce se va întâmpla?

Aşa cum sunteţi voi acum, nici măcar nu vă puteţi imagina ce se va întâmpla.

Viaţa voastră va trece printr-o revoluţie atât de mare încât nu va avea asemănare!

Cuvintele intervin şi stau în calea producerii acestei revoluţii.
Apariţia gândurilor este o barieră în calea ei.

Dacă te privesc mai departe fără să verbalizez, dacă doar privesc, voi constata că asupra mea coboară o pace de dincolo de lumea aceasta şi că un spaţiu gol, un vid cuprinde totul, fiindcă absenţa cuvintelor este vidul,

În spaţiul acesta gol, în vidul acesta, conştiinţa ia o nouă direcţie şi atunci nu doar pe tine te văd, ci, treptat, cel care vede începe şi el să-şi facă apariţia.

La orizontul conştiinţei are loc o trezire nouă, ca şi cum te-ai trezi dintr-un vis, iar inima ţi se umple cu lumină şi pace nesfârşită.

În lumina aceasta poate fi văzut sinele.
În vidul acesta este revelat adevărul.

Ca o ultimă recomandare, în tabăra aceasta de meditaţie nu lăsaţi cuvintele să vă acopere vederea - aceasta va fi practica noastră.

Numesc experimentul acesta amintirea corectă, atenţia corectă.

Trebuie să vă amintiţi mereu, să fiţi mereu atenţi să nu permiteţi cuvintelor să fie formulate, să nu le permiteţi să intervină.
De voi depinde, pentru că v-aţi format un obicei, cuvintele nu reprezintă decât un obicei.

Un copil care abia s-a născut vede lumea fără mijlocirea cuvintelor.
Vederea lui e pură, directă.

Cu timpul deprinde treptat obiceiul recurgerii la cuvinte, pentru că acestea sunt de folos şi de ajutor în viaţa exterioară.

Dar ceea ce e folositor în viaţa exterioară se dovedeşte a fi o piedică în calea cunoaşterii vieţii lăuntrice.
De aceea, pentru a-şi cunoaşte sinele, un bătrân trebuie să retrezească în el puritatea vederii pe care o au copiii.

A cunoscut lumea cu ajutorul cuvintelor, iar acum trebuie să ajungă la cunoaşterea sinelui cu ajutorul vidului, al spaţiului gol.

Ce aveţi de făcut în cadrul acestui experiment?

Veţi sta în tăcere, cu spinarea relaxată şi coloana vertebrală dreaptă.

Veţi înceta orice mişcare a corpului.

Veţi respira lent şi adânc şi fără să nutriţi niciun fel de emoţie.

Vă veţi observa respiraţia în linişte.

Veţi asculta orice sunet care vă ajunge la urechi venind de-afară, dar nu veţi reacţiona în niciun fel, nu veţi gândi nimic cu privire la el.

Vă veţi abandona unei stări de spirit în care nu mai există cuvinte, doar calitatea de martor rămâne: luând o anumită distanţă, sunteţi conştienţi de tot ceea ce se petrece.

Nu vă concentraţi asupra a ceva anume.

Priviţi doar cu atenţie, rămâneţi vigilenţi faţă de tot ceea ce se întâmplă.

Ascultaţi.

Închideţi ochii şi ascultaţi.

Ascultaţi tăcuţi, într-o stare de linişte interioară.
Păsările ciripesc, ramurile freamătă în vânt, un copil strigă, cineva scoate apă din fântână...

Doar ascultaţi - mişcarea respiraţiei voastre, bătaia inimii.

O pace şi o seninătate nemaiîntâlnită vor cobori asupra voastră.
Veţi constata că înăuntru e linişte chiar dacă afară e larmă.
Veţi constata că pacea care v-a cuprins are o dimensiune nouă. Gândurile nu mai sunt, doar conştiinţa pură rămâne.

Iar în spaţiul acesta gol, atenţia voastră, luciditatea voastră se întoarce către locul care e adevăratul vostru sălaş. Reveniţi acasă, întorşi din călătoria de-afară.

Vederea v-a condus afară, vederea vă va conduce înăuntru.

Continuaţi să priviţi, atâta tot.
Priviţi-vă gândurile, priviţi-vă respiraţia şi mişcarea din zona buricului.
Nu e nevoie de nicio reacţie din partea voastră, oricare ar fi împrejurarea.

Şi atunci se va întâmpla ceva, ceva ce nu reprezintă o creaţie a minţii voastre, ceva ce nu reprezintă în niciun fel creaţia voastră; fiinţa voastră pură, natura voastră intrinsecă, temelia voastră vă va fi revelată şi vă veţi afla faţă în faţă cu surpriza cea mai mare dintre toate - sinele vostru.

Îmi aduc aminte de o poveste:

Un sadhu, un căutător spiritual stătea în picioare pe un deal.

Era dimineaţa devreme, iar soarele începuse să-şi trimită razele.
Câţiva prieteni ieşiseră împreună să facă o plimbare.

Văzându-l pe saddhu cum stă singur, s-au întrebat între ei: „Oare ce-o face acolo sadhu-ul acela?”

„Vaca lui se pierde uneori în desiş şi poate că el o caută”, a venit răspunsul unuia dintre ei.

Ceilalţi însă n-au fost de acord cu el.

„După felul în care stă, nu pare să caute ceva”, era de părere un altul.
„Pare, mai degrabă, să aştepte pe cineva, poate e vorba de vreun prieten care l-a însoţit şi a rămas acum undeva în urmă.”

Dar ceilalţi nu i-au împărtăşit nici lui părerea.

Al treilea prieten a spus: „Nici nu caută, nici nu aşteaptă pe cineva. E adâncit în contemplarea lui Dumnezeu.”

Cum nu se puteau pune de acord, s-au apropiat de sadhu ca să se lămurească.

Primul dintre ei l-a întrebat: „îţi cauţi vaca pierdută?”

„Nu”, a răspuns sadhu-ul.

Al doilea l-a întrebat şi el: „Atunci poate că aştepţi pe cineva?”

„Nu”, a venit răspunsul.

Al treilea prieten l-a întrebat, Ia rândul Iui: „îl contempli pe Dumnezeu?”

Răspunsul sadhu-ului a fost din nou negativ.

Cei trei erau cuprinşi de mirare.
„Atunci ce faci aici?” l-au întrebat ei într-un glas.

Sadhu-ul Ie-a răspuns: „Nu fac nimic. Stau numai, sunt, şi-atât.”
Trebuie să existăm şi-atât.

Trebuie să renunţăm la orice facere.

Trebuie să abandonăm totul şi să fim doar.

Atunci se va produce ceva ce nu poate fi tălmăcit în cuvinte.

Doar acea experienţă care nu poate fi transpusă în cuvinte este experienţa adevărului, a sinelui, a dumnezeirii.

CAPITOLUL 3 - A MEDITA NU ÎNSEAMNĂ A FACE CEVA

- ***„Există un conflict între religie şi ştiinţă?”***

Nu.
Cunoaşterea pe care o deţine ştiinţa este o cunoaştere incompletă.

E ca şi cum pretutindeni în lume ai umbla în lumină, iar în casa ta ai sta în întuneric.

Cu o astfel de cunoaştere incompletă, în lipsa cunoaşterii de sine, viaţa se transformă pur şi simplu în suferinţă.

Pentru ca viaţa să însemne pace, mulţumire şi împlinire, nu e suficient să cunoşti doar lucrurile de natură materială.

În felul acesta poţi ajunge la prosperitate, dar nu la împlinire.
Poţi avea posesiuni, dar nu vei avea lumina.

Iar în absenţa luminii, în absenţa cunoaşterii, posesiunile se transformă într-o sclavie - un ştreang făcut de mâna ta, să te spânzuri cu el.

Cel care cunoaşte numai lumea este un om incomplet, iar lacunele sale îi aduc nefericire.

Cunoscând lumea câştigi putere, iar ştiinţa este o căutare tocmai a acestei puteri.

Oare n-a pus ştiinţa deja cheile secrete ale puterii nelimitate în mâna omenirii?
A făcut-o, dar nimic valoros n-a rezultat: avem putere, dar nu avem pace.

Pacea vine după ce ai cunoscut dumnezeirea, nu lucrurile materiale.

Căutarea aceasta a dumnezeirii este religia.

Fără pace, puterea duce la distrugerea de sine.

Cunoaşterea materiei lipsită de cunoaşterea de sine înseamnă putere în mâinile ignoranţei.
Nimic bun nu poate rezulta.

Conflictul dintre ştiinţă şi religie, dintre ceea ce este lumesc şi ceea ce este spiritual a avut drept rezultat până acum situaţii dezastruoase.

Cei care au căutat doar în sfera ştiinţei au devenit puternici, dar neliniştiţi, chinuiţi.

Iar cei care au căutat doar pe tărâmul religiei au ajuns neîndoielnic la o stare de pace, dar sunt slabi şi săraci.

Disciplina spirituală a fost aşadar incompletă şi fragmentată până acum.

N-a existat încă o căutare a adevărului completă şi nedivizată.

Aş vrea să văd puterea şi pacea în forma lor nedivizată.

Vreau o sinteză, o întâlnire a ştiinţei cu religia.

Aşa ceva ar da naştere unui om deplin şi unei culturi neştirbite, cu o bogăţie atât exterioară, cât şi lăuntrică.

Omul nu e nici corp luat separat, nici suflet luat separat, el reprezintă întâlnirea dintre cele două.

De aceea, o viaţă bazată doar pe unul dintre ele este o viaţă nedesăvârşită.

- ***„Cum vezi tu samsara, lumea şi cum vezi sannyasul, renunţarea? E sannyasul posibil doar dacă renunţăm la lume?”***

Nu există un conflict între lume şi sannyas.

Cea la care trebuie să renunţaţi este ignoranţa, nu lumea.

Renunţarea la lume nu e sannyas.

Trezirea cunoaşterii de sine înseamnă sannyas.

Trezirea aceasta duce la o renunţare - nu la lume, ci la ataşamentul faţă de ea.

Lumea rămâne acolo unde e şi aşa cum e, noi însă suntem transformaţi, optica noastră e transformată.
Este vorba aici de o transformare foarte originală.

În starea aceasta de trezvie nu mai e nevoie să renunţaţi la nimic.
Ceea ce e nefolositor şi superflu cade de la sine, aşa cum cad frunzele uscate din copaci.

Întocmai cum întunericul se risipeşte la venirea luminii, tot aşa în zorii cunoaşterii sunt măturate impurităţile vieţii, iar ceea ce rămâne este sannyasul.

Sannyasul n-are nimic de-a face cu lumea, el are legătură cu sinele.

Sannyas înseamnă purificarea sinelui, aşa cum vorbim de purificarea aurului.

Între aurul impur şi cel pur nu există contradicţie, ci doar o diferenţă dată de rafinare.

A priva viaţa din unghiul ignoranţei de sine înseamnă samsara, lumea.

A privi viaţa din unghiul cunoaşterii de sine înseamnă sannyas.

De aceea, ori de câte ori îmi spune cineva că a trecut la sannyas, mie îmi sună a fi ceva cu totul fals.

„Trecerea” aceasta la sannyas creează impresia că e vorba de a face ceva care se opune lumii.

Se poate oare trece la sannyas?

Poate cineva să spună că a „trecut” la cunoaştere?
Şi poate o cunoaştere la care se „trece” în felul acesta să fie cunoaştere autentică?
Un sannyas la care treci nu e sannyas adevărat. Nu poţi să îmbraci straiele adevărului.
Adevărul trebuie trezit în lăuntrul tău.

Sannyasul se naşte; înţelegerea este cea care îl aduce la viaţă, căci prin înţelegere noi ne transformăm permanent.

Pe măsură ce înţelegerea noastră se modifică, perspectiva noastră asupra lumii se schimbă şi ea, iar comportamentul ni se transformă fără niciun efort din partea noastră.
Lumea rămâne acolo unde e, dar în noi creşte treptat sannyasul.

Sannyas înseamnă să fim conştienţi de faptul că nu suntem doar corp, suntem totodată şi suflet.
Cunoaşterea aceasta înlătură ignoranţa şi ataşamentul existente în noi.
Lumea a fost afară şi rămâne mai departe acolo, dar înăuntrul nostru ataşamentul faţă de ea va fi dispărut.
Cu alte cuvinte, lumea, samsara nu va mai exista în noi.

A încerca să te agăţi de lumea de afară înseamnă ignoranţă, iar a încerca să renunţi la ea înseamnă iarăşi ignoranţă, pentru că în fiecare dintre aceste cazuri tu continui să te afli în relaţie cu ea.

Şi ataşamentul, şi ostilitatea faţă de lume înseamnă ignoranţă.
Amândouă implică relaţia cu lumea.

Absenţa relaţiei apare doar atunci când ai trecut dincolo de amândouă.

Neataşamentul nu presupune renunţare, ci absenţa deopotrivă a atitudinii de agăţare şi a celei de renunţare.

Această absenţă a atitudinii de agăţare şi a celei de renunţare este ceea ce numesc eu sannyas.

Eliberarea de cele două tipuri de atitudine vine odată cu cunoaşterea, odată cu înţelegerea.

Ataşamentul îşi are originea în ignoranţă, iar reacţia care apare atunci când te-ai săturat să te simţi ataşat este renunţarea.
Dar şi această reacţie trădează tot ignoranţă.

În primul caz fugi spre lume, în cel de-al doilea fugi de ea.

Dar în ambele cazuri fugi şi nu ai cunoştinţă de faptul că beatitudinea celui ce sălăşluieşte în templul tău trupesc nu rine nici din fuga spre lume, nici din fuga departe de ea.

Beatitudinea apare când te stabileşti cu fermitate în sinele propriu.

Nu trebuie să fugi nici spre lume, nici departe de ea, ci să pătrunzi în tine, să ajungi la sinele tău.

Luaţi aminte, noi trebuie să pătrundem în noi înşine.

Nici ataşamentul, nici renunţarea nu ne vor aduce acasă.
Doar privind ca un martor conflictul interior dintre ataşament şi renunţare vom putea ajunge.
Există în noi cineva care e martor atât al ataşamentului, cât şi al renunţării.
Trebuie să cunoaştem martorul acesta, iar odată ce l-am cunoscut, neataşamentul se produce de la sine.
El e un rezultat firesc al realizării de sine.

- ***„Aşadar renunţarea la casă şi familie este, după părerea ta, lipsită de folos.”***

Îmi aduc aminte o sutra a lui Mahavira.
Spunea el: „Inconştienţa înseamnă posesivitate.”

Nu spunea că posesivitatea înseamnă inconştienţă. De ce?

Ignoranţa noastră, inconştienţa noastră lăuntrică ne face să ne ataşăm de lucrurile lumii acesteia, înăuntrul nostru suntem goi şi n-avem de niciunele şi de aceea vrem să ne umplem cu obiecte exterioare.

În felul acesta ne amăgim şi credem că suntem importanţi.

Dacă renunţi la ataşament, dar în tot acest timp ignoranţa persistă, poţi oare să întorci cu adevărat spatele ataşamentului?

Poţi să întorci spatele lucrurilor, nu însă şi ataşamentului.

Dacă-ţi părăseşti căminul ca să trăieşti într-un ashram, ataşamentul nu va face decât să se orienteze spre ashram acum.
Îţi părăseşti familia, dar ataşamentul se va îndrepta către sectă.

Atâta vreme cât ataşamentul e acolo, înăuntru, va găsi modalităţi prin care să se manifeste sub orice altă formă.

Din acest motiv au recomandat înţelepţii renunţarea ia inconştienţă, la ignoranţă, nu la obiecte de natură materială.

Când cunoaşterea răsare în noi, lucrurile zadarnice dispar fără urmă, nu mai e nevoie să le abandonăm noi.

- ***„E nevoie să ne concentrăm ca să atingem starea fără de gânduri?”***

Eu nu cer de la voi concentrare.
Concentrarea este un fel de forţare, un fel de tensiune.

Dacă te concentrezi asupra unei idei, asupra unei forme sau imagini sau asupra unui cuvânt, nu vei ajunge nici la starea fără de gânduri, nici la trezirea conştiinţei, ci la o stare inconştientă de stupoare mentală autohipnotică.

Concentrarea forţată duce la inconştienţă.

Şi e greşit să iei inconştienţa aceasta drept samadhi, drept starea de dincolo de minte.

Samadhi nu e nici inconştienţă, nici stupoare.

Samadhi este conştienţă deplină.

Samadhi înseamnă absenţa gândurilor plus conştienţă deplină.

- ***„În ce fel trebuie să urmărim intrarea şi ieşirea suflului respirator în timpul meditaţiei?”***

Îndreptaţi coloana vertebrală, asiguraţi-vă că nu are o poziţie curbată.

Corpul se află într-o stare de echilibru natural atunci când coloana e dreaptă.

În poziţia aceasta, atracţia gravitaţională a pământului exercită o influenţă uniformă asupra corpului, iar vouă vă vine astfel mai uşor să vă eliberaţi de această atracţie.

Când forţa gravitaţiei acţionează la minimum, corpul nu intervine în procesul vostru de golire interioară, în procesul golirii de gânduri.

Ţineţi coloana dreaptă, dar fără să provocaţi corpului o stare de tensiune sau de rigiditate.

Staţi astfel încât corpul să se relaxeze în mod firesc, ca şi cum ar atârna de coloana vetebrală asemenea unei haine care atârnă în cuier.

Aduceţi corpul într-o stare de relaxare.

Apoi respiraţi lent şi profund.

Inspiraţia şi expiraţia vor mişca în sus şi-n jos centrul ombilical.

Continuaţi să priviţi mişcarea aceasta.

Nu e nevoie să vă concentraţi asupra ei, priviţi-o numai, fiţi martori ai desfăşurării ei.

Ţineţi minte că eu nu cer de la voi concentrare.

Eu vă recomand atenţie şi luciditate.

Respiraţi aşa cum o fac copiii - lor nu li se mişcă pieptul, ci abdomenul.

Acesta este procesul natural al inspiraţiei şi expiraţiei.

Ca urmare a acestei respiraţii fireşti coboară asupra voastră pacea, care apoi se adânceşte tot mai mult şi mai mult.

Din cauză că mintea noastră a ajuns atât de tulburată şi de tensionată, noi am pierdut, treptat, capacitatea de a respira adânc şi plenar.

Atunci când ajungem la vârsta adolescenţei, respiraţia superficială şi artificială a ajuns să fie deja un obicei.

Poate că aţi observat şi voi că pe măsură ce mintea vă e mai tulburată, respiraţia îşi pierde şi ea tot mai mult mişcarea ei ritmică şi naturală.

Respiraţi în mod natural - ritmic, fără efort.

Armonia respiraţiei naturale ajută la alungarea tumultului minţii.

- ***„De ce ne recomanzi să urmărim procesul respiraţiei?”***

O fac pentru că respiraţia, inspiraţia şi expiraţia, reprezintă puntea dintre corp şi suflet.

Sufletul se adăposteşte în corp prin intermediul respiraţiei şi datorită respiraţiei.

Devenind conştienţi de respiraţie, percepând respiraţia în mod direct, veţi ajunge să vă daţi seama treptat că nu sunteţi corpul vostru, că „sunt în corp, dar nu sunt numai corpul; el e sălaşul meu, dar nu e temelia existenţei mele”.

Pe măsură ce se adânceşte percepţia directă a respiraţiei, se intensifică şi experienţa prezenţei, apropierii imediate a aceluia care e diferit de corp.

Va veni un moment în care veţi vedea limpede că sinele e separat de corp.

Atunci vă veţi da seama de cele trei straturi ale existenţei - corpul, respiraţia şi sufletul.

Corpul este cochilia; respiraţia este podul, puntea de legătură; sufletul, sinele este temelia.

Rolul respiraţiei pe calea cunoaşterii de sine este cel mai important, pentru că respiraţia reprezintă punctul de mijloc.
De o parte avem corpul; de partea cealaltă avem sufletul.

La nivelul corpului existăm deja; tărâmul sufletului este cel după care tânjim.

Ca să ajungem acolo e esenţial să ne aflăm la nivel de prana, la nivelul respiraţiei.
Trecerea se face prin intermediul acesteia.

De la nivelul respiraţiei poţi privi în ambele direcţii: şi calea care duce către corp, şi cea care duce spre suflet se văd de-aici cu claritate.

Calea e una singură, dar cele două direcţii se disting limpede.

Iar după aceea, urmărirea respiraţiei se face cu şi mai mare uşurinţă.

Sper că înţelegeţi acum de ce pun eu accentul pe respiraţie.

- ***„De ce spui că a medita înseamnă a nu face nimic? Nu presupune şi meditaţia că faci ceva?”***

Priviţi aici, vă rog.

Pumnul meu e strâns.
Ca să-l strâng trebuie să fac ceva în adevăratul sens al cuvântului.
A strânge înseamnă a face ceva, a acţiona într-un fel.

Dar când vreau să-l deschid, ce trebuie să fac?

Nu trebuie să fac nimic ca să-l deschid.

Dacă încetez efortul prin care ţin pumnul strâns, acesta se va deschide de la sine, iar mâna va reveni la starea ei normală, firească.

De aceea eu spun că a deschide pumnul nu înseamnă a face ceva.

Este o „nefacere”, sau, dacă vreţi, îi puteţi spune o „acţiune pasivă”.

Dar formularea nu schimbă cu nimic situaţia.

Eu nu ţin la modul de exprimare, folosesc cuvintele doar în aşa fel încât să-mi înţelegeţi punctul de vedere, intenţia.

Când spun că a medita înseamnă a nu face nimic vreau să sugerez că n-ar trebui să priviţi meditaţia ca fiind o sarcină sau o ocupaţie.

Meditaţia reprezintă o stare lipsită de ocupaţie, o stare de existenţă firească, deci nu trebuie s-o transformaţi într-o tensiune la nivel mental.

Dacă şi meditaţia ar fi o tensiune mentală, o „facere”, atunci ea nu v-ar mai conduce către natura sinelui vostru, nu v-ar mai conduce către pace.

Tensiunea reprezintă ea însăşi o agitaţie.

Iar ca să ajungi pe tărâmul păcii, trebuie să începi cu pacea.

Dacă primul pas nu e făcut în pace, cu siguranţă nici ultimul nu va fi.

Ultimul pas nu e decât apogeul primului.

Văd oamenii ducându-se la temple şi venerând acolo zei şi zeiţe.

Îi văd cum stau în meditaţie, dar în acest timp totul e o activitate pentru ei, o tensiune, un fel de agitaţie.

Iar dacă se aşteaptă ca din agitaţia aceasta să se ivească florile păcii, se înşală cu totul.

Dacă vreţi pacea, dacă vreţi să trăiţi în pace, e esenţial ca pacea să vă însoţească de la bun început.

CAPITOLUL 4 - OPRIŢI-VĂ ÎN LOC ŞI PRIVIŢI

Nu căutaţi adevărul.

Căutarea aceasta este întreprinsă de ego, iar egoul este însuşi obstacolul pe calea spre adevăr.

Ceea ce trebuie să faceţi este să vă pierdeţi pe voi înşivă, să dispăreţi.

Când acel „eu" care corespunde egoului dispare, devine vizibil adevărul, acel ceva care este real.

Când dispare ceea ce este personal în „eu", cea care rămâne este esenţa lui pură.

Numai pierzându-te pe tine însuţi ajungi la sinele tău.

Aşa cum din sământă se naşte o nouă viaţă numai atunci când sământa se dezintegrează şi încetează să mai fie, mugurii vieţii celei nemuritoare ţâşnesc doar atunci când sământa care poartă numele de „eu", care învăluie sufletul, se dezintegrează şi încetează să mai fie.

Ţineţi minte sutra aceasta: trebuie să dispari dacă vrei să ajungi la sinele tău.

La nemurire ajungi plătind preţul morţii.

O picătură devine ocean atunci când se pierde pe ea însăşi în ocean.

Fiecare dintre voi este suflet, dar dacă voi căutaţi sufletul acesta în voi înşivă nu veţi găsi decât dorinţă.

Viaţa noastră este în întregime dorinţă.

Dorinţă înseamnă să vrei să devii ceva, să ajungi la ceva.

Toată lumea vrea să devină cineva, să ajungă la ceva anume.

Cursa asta ţine cât toată viaţa noastră, fără întrerupere.
Nimeni nu vrea să fie acolo unde e.

Toată lumea ar vrea să se afle acolo unde nu se află.

Dorinţă înseamnă să nutreşti o insatisfacţie oarbă faţă de ceea ce este şi să tânjeşti orbeşte după ceea ce nu este.

Cursa asta nebună nu are sfârşit, pentru că de îndată ce capeţi ceva, lucrul respectiv devine nefolositor pentru tine, iar dorinţa se fixează din nou pe ceea ce nu ai.

Dorinţa urmăreşte întotdeauna ceea ce nu ai obţinut încă.

Dorinţa este precum linia orizontului.
Cu cât încerci să te apropii de ea, cu atât se îndepărtează mai mult de tine.
Lucrul acesta este posibil doar din cauză că linia orizontului nu există.

Ea nu e decât o părere, o iluzie.
Nu e reală.

Dacă ar fi reală, s-ar apropia de tine pe măsură ce te îndrepţi spre ea;
dacă ar fi ireală ar înceta să mai existe în momentul în care te apropii de ea.

Dar dacă nu e nici reală, nici ireală, dacă e o părere, un vis, o iluzie, rod al imaginaţiei, atunci va rămâne la fel de departe oricât de mult ai încerca să te apropii.

Irealul este opusul realului.

Iluzia, maya, nu reprezintă opusul realului, ci un văl care-l acoperă.

Dorinţa nu e opusul sufletului, ci vălul care-l acoperă.

E o ceaţă, un fum care ascunde fiinţa noastră, sufletul nostru.

Alergăm întruna după ceea ce nu suntem şi, drept urmare, nu putem vedea ceea ce suntem.

Dorinţa e un văl care acoperă sufletul şi din cauza căruia ne e imposibil să ne cunoaştem acest suflet. Fiindcă vrem mereu să devenim altceva, nu privim niciodată înspre ceea ce suntem.

Dacă ne oprim, fie şi pentru un singur moment, din goana asta, din dorinţa asta de a deveni altceva, ceea ce este devine vizibil întocmai cum soarele se arată printre nori.

Această încetare a goanei de a deveni este ceea ce numesc eu dhyana, meditaţie.

Şi ce mirare îl cuprinde pe cel care ajunge să cunoască ceea ce există cu adevărat, fiindcă în momentul acela are tot ceea ce şi-a dorit vreodată.

Când ajungi la sufletul tău, toate dorinţele îţi sunt împlinite, fiindcă nimic nu mai lipseşte atunci.

Gândul denotă ignoranţă.

Când ştii nu te mai pierzi în gânduri, ci vezi direct.

De aceea calea gândirii n-a dus pe nimeni vreodată la cunoaştere.

Conştienţa - starea liberă de gânduri - reprezintă uşa către cunoaştere.

Cunoaşterea nu este o realizare, ea e o descoperire.

Nu trebuie să avem niciun fel de realizări ca să ajungem la ea, tot ce trebuie să facem este s-o dezvăluim.

Ea e prezentă permanent în noi, nu trebuie decât să săpăm ca s-o scoatem la lumină, aşa cum săpăm o fântână: apa proaspătă ţâşneşte afară.
Izvoare naturale de apă stau îngropate sub straturi de roci, în măruntaiele pământului.
De îndată ce rocile acestea sunt îndepărtate, şuvoiul de apă răzbate afară.

Văd cum straturile voastre de gânduri îngroapă izvoarele cunoaşterii.

De îndată ce gândurile acestea vor fi înlăturate va ţâşni şuvoiul nesfârşit al conştiinţei.
Săpaţi în voi înşivă o fântână.
Înlăturaţi straturile gândirii cu unealta meditaţiei.
Lăsaţi gândurile fără viaţă în ele, dezrădăcinaţi-le printr-o atenţie susţinută şi o conştiinţă vigilentă.
Veţi ajunge astfel la cunoaştere.

În flacăra aceea pură a conştiinţei, acolo unde nu mai sunt gânduri, se află cunoaşterea.

Eu nu vă cer să vă retrageţi în solitudine.

Vă cer să creaţi solitudinea în voi înşivă.

Schimbând locul nu rezolvaţi nimic; ceea ce se impune este o schimbare a stării voastre lăuntrice.

Nu situaţia, ci starea voastră de spirit reprezintă punctul central, cu adevărat important.

Poţi să te duci într-un loc retras, dar dacă în tine nu este solitudine, vei fi înconjurat de mulţime chiar şi acolo, căci ea va fi în tine.

Prieteni, nu afară e mulţimea, ci înăuntrul vostru.

În interior sunteţi înconjuraţi de mulţime, aşadar cum v-ar putea fi de ajutor să fugiţi de mulţimea de-afară?
Mulţimea care e acum cu voi vă va urma şi în singurătate. Nu foloseşte la nimic să fugiţi de ea.

Singurul lucru cu adevărat folositor este să împrăştiaţi mulţimea din interior.

Nu căutaţi, deci, solitutindea în lumea de afară; deveniţi voi o solitudine.
Nu vă duceţi într-un loc solitar, creaţi în voi un spaţiu solitar.

În momentul în care veţi cunoaşte prin experienţă lăuntrul vostru, în singurătatea aceea desăvârşită veţi şti că n-a existat niciodată vreo lume în exterior, că totul a fost înăuntrul vostru.

Văzută într-o stare de pace, solitudine şi golire de gânduri, lumea aceasta devine una divină.
Descoperi atunci că de tine ţinea tot ceea ce te înconjurase.
Din tine decurge totul.
Într-un astfel de moment trebuie să se fi produs exclamaţia aceea: „Aham brahmasmi” - eu sunt Dumnezeu, eu sunt realitatea ultimă.

Praful veacurilor s-a adunat grămadă peste minţile voastre.

Suntem acoperiţi de tradiţii, convenţii şi superstiţii.

Tot aşa cum pânzele de păianjen acoperă o casă părăsită, locuită numai de păsările nopţii, în acelaşi fel ne acoperă şi pe noi gândurile venite de la alţii.

Iar gândurile acestea împrumutate, referitoare la adevăr şi la Dumnezeu, reprezintă mari obstacole.

Ele ne împiedică să cunoaştem adevărul prin noi înşine, căci elanul acelei căutări a sinelui care ar putea să ne trezească din somn conştiinţa nici măcar nu ia vreodată naştere în noi.

Ca să putem ajunge la cunoaşterea adevărului prin experienţă directă e necesar să ne debarasăm de cunoştinţele împrumutate de la alţii.

Aruncaţi cât colo toate informaţiile luate de la alţii, din tradiţii, ca şi cum v-aţi scutura praful de pe pălărie.

Va rămâne în urmă o mare curăţenie, iar perdeaua care stă între voi şi adevăr se va face nevăzută.

Acum, mulţimea de gânduri stă asemenea unui zid între voi şi adevăr.

Între a şti despre adevăr şi a şti adevărul este o deosebire uriaşă.

A şti despre adevăr înseamnă a fi înlănţuit de cunoştinţe împrumutate, de cunoştinţe moarte;
a şti adevărul înseamnă a pătrunde în cerul liber al cunoaşterii de sine.

În primul caz ţi se taie aripile; în al doilea caz îţi întinzi aripile şi poţi zbura către divin.
De aceea vorbesc eu despre gol, despre neant.

Golindu-vă, scăpaţi de povara gândurilor.
Aşa cum cel care vrea să urce pe munte trebuie să-şi lase încărcătura jos, la poalele acestuia, şi voi trebuie să vă eliberaţi de povara gândirii înainte de a pomi în expediţia de aflare a adevărului.
Cu cât e mai uşor urcuşul, cu atât mai sus urci pe munte.
Tot astfel, atunci când vrei să urci pe muntele adevărului vei ajunge atât de sus pe cât îţi permite imponderabilitatea, gradul de debarasare în plan interior.

Cei care aspiră la piscul suprem, la divin, trebuie să ajungă mai întâi la starea de vid absolut, cea în care fiinţa devine nefiinţă. În adâncul acestui vid iau naştere înălţimile absolute, iar muzica fiinţei prinde viaţă din nefiinţă.

Şi atunci îţi dai seama că nirvana, încetarea însăşi reprezintă atingerea lui brahman, a divinului.

Adevărul ne este necunoscut.
Deci cum am putea noi ajunge la cunoaşterea lui cu ajutorul gândurilor care reprezintă cunoscutul?
Efortul este în totalitate absurd.

Nu există nicio cale care să ducă la necunoscut trecând prin cunoscut.

Cunoscutul nu te poate duce la necunoscut.
Nu e nici logic, nici cu putinţă lucrul acesta.

Cunoscutul nu poate decât să se învârtă în perimetrul cunoscutului.

Oricât de intens te-ai gândi în termenii cunoscutului, nu e cu putinţă ca în felul acesta să treci dincolo de el sau să ajungi mai presus de el.

Gândirea se mişcă, fără îndoială, dar mişcarea ei e una circulară, ca aceea a boilor în jug.
Terenul pe care-l acoperă ea va fi acelaşi de fiecare dată, nu va putea pleca nicăieri în afara lui.

Până acum n-a ajuns nimeni la adevăr prin mijlocirea gândirii.

Cei care au ajuns la destinaţie au trecut pragul altei uşi.
Nu-i consider pe Mahavira, Lao Tzu, Buddha sau Iisus nişte gânditori.

Ceea ce a atins fiecare dintre ei nu e în niciun caz un rezultat al gândiri.

Şi-atunci cum au ajuns acolo?
Nu urmând calea gândirii, ci sărind în afara ei.

Nu poţi ajunge la necunoscut mergând pe calea bătătorită a cunoscutului.

Doar un salt în afara a ceea ce este cunoscut te poate duce în necunoscut.

Încercaţi să înţelegeţi sensul cuvântului acestuia, salt.
Familiarizaţi-vă cu acest salt.
Şi voi va trebui să-l faceţi.

Acum trăiţi la nivel de gândire şi va trebui să faceţi de-acolo un salt înspre tărâmul în care gândirea s-a oprit.

Va trebui să faceţi saltul din lumea gândurilor într-o lume a tăcerii absolute.

Va trebui să faceţi saltul de la cuvânt - care înseamnă sunet - la tăcere.

Oare e posibil să-l faceţi doar gândindu-vă la el?
Trebuie oare să începeţi să vă gândiţi cum să faceţi saltul acesta?

Nu, aşa ceva n-ar însemna decât să vă puneţi iarăşi grumazul în jugul gândirii circulare, lucru care nu vă va duce nicăieri.

Nu pierdeţi timpul cu gândurile - treziţi-vă!

Dezmeticiţi- vă şi priviţi cum funcţionează gândirea, priviţi-i mişcarea în cerc.

Priviţi numai, asta e tot ce-aveţi de făcut.

Căci privind în felul acesta veţi constata la un moment dat că saltul a fost făcut fără niciun efort şi că vă aflaţi acum în adâncurile fără fund ale vidului.

Dacă aţi reuşit să lăsaţi în urmă ţărmul cunoscutului, veţi vedea că pânzele corăbiei voastre, întinse spontan, vă poartă pe oceanul necunoscutului.
Şi ce bucurie să pluteşti aşa, să navighezi pe oceanul neştiutului!
Cu ce cuvinte noi aş putea s-o descriu?

Neliniştea voastră vă împiedică să vedeţi.
Ochii celui neliniştit nu pot vedea.

N-are nicio importanţă dacă sunt umpluţi cu lacrimi de tristeţe sau cu lacrimi de bucurie; atâta vreme cât ceva îi acoperă ca o pânză, ei nu vor putea vedea adevărul.

Ca să poată vedea, privirea trebuie să fie nestingherită.
Doar acei ochi care oglindesc ceea ce văd, goliţi fiind de tot ceea ce le aparţine, pot vedea acel ceva care înseamnă totul.

S-a întâmplat într-un sat ca cineva să mă întrebe cum să ajungă la Dumnezeu.

I-am răspuns printr-o întrebare: „
Ai ajuns la tine, aşa încât acum să vrei să porneşti şi în căutarea lui Dumnezeu?”

Vrem să-l cunoaştem pe Dumnezeu, dar noi nu ne cunoaştem nici măcar sinele nostru propriu, nu cunoaştem nici măcar ceea ce e cel mai aproape de noi!

Nicio altă entitate nu e atât de aproape de noi cum e sinele propriu, prin urmare cu el trebuie să începem dacă vrem să ne învingem şi să ne risipim ignoranţa.

Cel care rămâne ignorant în ceea ce-l priveşte pe el nu va putea avea nicio altă cunoştinţă dobândită prin contact direct, pe niciun alt plan.

Flacăra cunoaşterii începe să ardă mai întâi de toate în fiinţa noastră lăuntrică.

Fiinţa aceasta lăuntrică reprezintă „estul” cunoaşterii; aici răsare soarele cunoaşterii.

Dacă aici domneşte întunericul, poţi fi sigur că în nicio altă parte nu e cu putinţă să fie lumină.

Cunoaşte-te pe tine însuţi, nu pe Dumnezeu.
Iar raza aceasta de lumină va creşte şi va ajunge un soare.

Cunoscându-te pe tine însuţi ajungi să-ţi dai seama că există sat-chit-ananda, că există fiinţă, conştiinţă şi beatitudine, dar nu există un „eu”, un ego.
A percepe lucrul acesta înseamnă a percepe dumnezeirea.

Omul este un suflet pe care egoul îl învăluie - şi iată ignoranţa.

Sufletul care s-a descotorosit de ego este Dumnezeu - şi iată cunoaşterea.

Încotro poţi să te îndrepţi ca să-ţi cauţi sufletul?
N-ai unde să-l găseşti oricât ai căuta în cele zece direcţii.

Dar mai există o direcţie, a unsprezecea.
O cunoaşteţi?
Am să v-o arăt.

Această a unsprezecea direcţie sunteţi voi înşivă; o puteţi găsi dacă încetaţi să vă mai uitaţi înspre celelalte zece.

Cea de-a unsprezecea direcţie nu este asemenea celorlalte zece. în realitate, ea nu este deloc o direcţie.

E o non-direcţie, negarea direcţiei.

Vă duce acolo de unde n-aţi plecat niciodată.

E propria voastră entitate, natura sinelui vostru în stare pură.

Toate cele zece direcţii se îndreaptă către exterior. Lumea este produsul lor.
Cele zece direcţii reprezintă lumea.
Ele reprezintă spaţiul, intervalul.

Dar acea entitate care cunoaşte toate aceste direcţii şi le foloseşte trebuie, fără îndoială, să fie separată de ele, altminteri n-ar putea nici să le cunoască, nici să se mişte folosindu-se de ele.

Se mişcă şi în acelaşi timp rămâne nemişcată, căci dacă n-ar fi neclintită în ceea ce are ea esenţial, n-ar avea nici capacitatea de a se mişca.

Punctul central al mişcării sale rămâne nemişcat, punctul din centrul roţii în mişcare rămâne nemişcat.

V-aţi uitat vreodată cu atenţie la roţile unei căruţe?
Faptul care le permite lor să se mişte este acela că osia stă pe loc.

Orice mişcare are nevoie de un suport fix ca să se poată produce.

Viaţa e instabilă şi trecătoare, dar sufletul e permanent şi stabil.

Sufletul este a unsprezecea direcţie.

Nu trebuie să vă duceţi nicăieri ca să-l căutaţi - pur şi simplu nu aveţi unde.
Uitaţi de orice căutare şi vedeţi cine locuieşte în voi.
Treziţi-vă la realitatea celui care este.

Lucrul acesta este posibil doar dacă nu căutaţi.
E posibil doar dacă vă opriţi în loc, nu dacă o ţineţi tot într-o goană.

Opriţi-vă în loc şi priviţi.

În cuvintele acestea stă miezul religiei, al oricărei strădanii şi practici religioase.

Opriţi-vă şi priviţi, iar cea de-a unsprezecea direcţie se va deschide pentru voi.
Ea vă va duce spre cerul dinăuntru.
Cerul acela lăuntric, spaţiul acela lăuntric este sufletul.

Vă văd pe toţi alergând după un lucru sau altul, dar toată alergarea aceasta se sfârşeşte cu o cădere.

Nu vedeţi oameni căzând în fiecare zi?

Nu cu asta se aleg de pe urma alergării lor?

Şi nu se încheie totul prin moarte?

Cei care îşi dau seama din vreme de adevărul acesta sunt cruţaţi de nenorocirea de la sfârşit.

Vreau să vă opriţi şi să priviţi. O veţi face?

Auziţi voi chemarea mea în vreme ce vă năpustiţi aşa, fără luciditate?

Opriţi-vă şi vedeţi cine este cel care aleargă.

Opriţi-vă şi vedeţi cine este cel care caută.

Opriţi-vă şi vedeţi cine este acest „eu”.

De îndată ce se potoleşte febra alergăturii, toate cele zece direcţii pier şi rămâne doar acea singură direcţie, acea non-direcţie.
Ea vă va duce la izvor, la origine.

Un maestru avea obiceiul să-i întrebe pe oameni cum erau ei înainte de a se naşte.

Dacă v-aţi întâlni cu maestrul acela, ce i-aţi răspunde?

Ştiţi cum eraţi înainte să vă naşteţi?

Ştiţi cum veţi fi după moarte?

Dacă învăţaţi să vă opriţi şi să priviţi, veţi putea afla.

Ceea ce exista înainte de naştere, ceea ce va exista după moarte se află chiar acum în interiorul vostru.

Nu trebuie decât să vă întoarceţi puţin şi să vă uitaţi.

Opriţi-vă şi priviţi.

Vă invit la o călătorie în lumea aceasta mirifică.

CAPITOLUL 5 - MORAL ÎN MOD FIRESC

Suflet conştient, îţi înţeleg atât de bine dorul şi avântul.
Arzi de nerăbdare să afli şi să înţelegi adevărul.
Vrei să desluşeşti misterul vieţii, aşa încât să poţi să te înalţi până la el.

Ceea ce numim noi viaţă acum nu este deloc viaţă.
Nu i-am putea spune decât o moarte lentă.

Este cât se poate de adevărat că cel care nu ştie ce înseamnă a trăi, nu poate să trăiască.

Să te naşti e una, să trăieşti e cu totul altceva.

E o diferenţă imensă între a te fi născut şi a ajunge să trăieşti cu adevărat, o diferenţă ca cea dintre moarte şi nemurire.

Când nu faci decât să te menţii în viaţă, sfârşeşti prin a muri, dar la capătul unei vieţi trăite cu adevărat se află o viaţă divină, dumnezeiască.

Aşa cum văd eu, cei care sunt cuprinşi de dorul de a descoperi viaţa divină, de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a afla adevărul au în faţa lor două căi, două direcţii diferite.

Una dintre ele este calea deschisă de moralitate;
cealaltă este calea deschisă de religie.

Moralitatea şi religia nu sunt de regulă privite ca fiind două căi distincte, ci sunt considerate a fi două trepte succesive ale aceleiaşi scări.

Se crede îndeobşte că, dacă vrei să devii religios, trebuie ca mai întâi să devii moral.

Dar eu nu văd lucrurile aşa.

Vă voi dezvălui cunoaşterea la care am ajuns eu.

Un om moral nu este neapărat şi religios, deşi un om religios este invariabil moral.

Nu devii religios doar pentru că ai devenit moral şi, de altfel, moralitatea nici nu este primul pas pe calea religiei şi nici fundamentul acesteia.

Dimpotrivă, moralitatea este rezultatul faptului că ai devenit religios - moralitatea este înflorirea religiei, ea este expresia unei vieţi religioase.

Văd abordarea religioasă şi pe cea morală ca fiind două direcţii diferite - nu doar diferite, ci şi opuse una celeilalte.

Aş vrea acum să vă aduc lămuriri în această privinţă.

Disciplina, moralitatea înseamnă purificarea comportamentului, a conduitei.
Ea reprezintă o încercare de a modifica personalitatea omului la periferie.

Periferia personalităţii este rezultatul relaţiei noastre cu ceilalţi.
Ea corespunde comportamentului nostru, modului nostru de relaţionare cu ceilalţi.

Felul în care mă port în prezenţa celorlalţi reprezintă comportamentul meu - aşadar, comportamentul ţine de relaţii.

Nu sunt singur, sunt înconjurat din toate părţile de oameni.
Şi, de vreme ce mă aflu într-o societate, vin în contact cu unul sau altul in fiecare moment al vieţii.
Relaţiile acestea reciproce par să stea la baza vieţii mele.

Iar calitatea comportamentului meu este stabilită în funcţie de felul în care sunt catalogate relaţiile mele - bune sau rele.

Suntem învăţaţi să ne comportăm cuviincios.

Societatea are nevoie de un astfel de comportament din partea noastră, el reprezintă o necesitate socială.

Dar societatea nu e câtuşi de puţin interesată de propria noastră individualitate, de individualitatea noastră neînveşmântată.

Chiar dacă eşti nul în această privinţă, faptul acesta nu afectează cu nimic societatea.

Ceea ce o interesează pe ea este planul relaţiilor dintre tine şi cineva sau ceva.

Nu tu, ci comportamentul tău este cel pe care pune preţ societatea.

Nu tu, ci comportamentul tău este demn de interes pentru societate.

Aşa că nu e de mirare că societatea ne învaţă cum să ne comportăm.
Pentru ea, omul nu e nimic mai mult decât comportamentul său.

Dar din cauză că suntem învăţaţi să ne comportăm cum se cuvine, din cauză că există această supremaţie a moralităţii, ia naştere un neadevăr.

Rezultatul acestor învăţături este o lipsă fundamentală de autenticitate.

Firește, cei dornici să ajungă la cunoaşterea lui Dumnezeu şi a religiei cred că e necesar să devină virtuoşi ca să facă posibilă ajungerea la adevăr.

Ei cred că nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu decât dacă te comporţi cuviincios şi că virtutea este o condiţie obligatorie pentru revelarea adevărului.

Ei cred că înţelegerea religioasă va creşte doar în paralel cu o viaţă conformă cu moralitatea, că moralitatea este baza, iar religia va fi culmea, că moralitatea este sămânţa, iar religia va fi fructul, că moralitatea este cauza, iar religia va fi efectul.
Felul acesta de a gândi pare limpede şi corect.

Dar eu aş vrea să vă spun că raţionamentul acesta aparent simplu şi clar este fals în totalitate şi că el vede realitatea în poziţie răsturnată.
Felul în care stau lucrurile cu adevărat este cu totul altul.

Calea moralităţii nu face dintr-un om nici măcar unul moral, darămite religios.

Ea nu poate decât să producă un om social, iar socialul este luat în mod eronat drept moral.

Un om nu devine cu adevărat moral doar însuşindu-şi un comportament cuviincios.

Revoluţia moralităţii cere o purificare interioară.

Dacă nu-ţi transformi fiinţa lăuntrică n-ai cum să-ţi schimbi conduita.

A încerca să schimbi periferia fără să schimbi centrul înseamnă a spera în van.

Efortul nu e numai zadarnic, ci şi fatal.
El reprezintă un act de violenţă îndreptat către tine însuţi - nu înseamnă altceva decât a te supune la suferinţă pe tine însuţi.

Nu încape nicio îndoială că reprimarea aceasta satisface nevoile societăţii, dar individul cedează sub presiunea care-l apasă şi ajunge să fie strivit.

Ia naştere în el o scindare, o dualitate.

Fiinţa lui îşi pierde naturaleţea şi simplitatea şi îşi face apariţia un conflict, o luptă continuă, un război nesfârşit care nu poate duce la niciun fel de victorie.

Sunt astfel împlinite nevoile societăţii cu preţul anihilării individului.

Eu numesc acest lucru violenţă socială.

N-are nicio importanţă ce exprimă comportamentul unui om.

Importante cu adevărat sunt cauzele lăuntrice care dau naştere acelor manifestări.

Comportamentul nu face decât să arate ce se află înăuntru, el nu reprezintă rădăcina lucrurilor.

El nu e decât o manifestare exterioară a fiinţei interioare.

Doar neştiutorii încearcă să modifice modul de manifestare fără să aducă o schimbare celui care dă naştere manifestării respective.

O astfel de practică spirituală este fără niciun folos; ea nu va putea niciodată să dea roade.

E ca şi cum ai vrea să laşi fără viaţă un copac tăindu-i crengile.
Procedând astfel nu iei viaţa copacului, ci, dimpotrivă, îi faci frunzişul mai bogat.
Nu în crengi stă viaţa unui copac, ci în rădăcinile lui, în rădăcinile nevăzute, îngropate în pământ. <3

Dorinţele şi speranţele latente ale rădăcinilor sunt cele care s-au manifestat sub forma copacului şi a crengilor sale.
În ce fel poate să fie de ajutor tăierea crengilor?

Dacă vrei cu adevărat să provoci o revoluţie în viaţa ta trebuie să mergi la rădăcină.

Rădăcina comportamentului unui om se află în fiinţa lui lăuntrică.

Purtarea urmează fiinţa lăuntrică, n-o precedă.

Din acest motiv niciun efort menit să schimbe comportamentul nu poate avea alt rezultat decât reprimarea.

Şi poate oare reprimarea să aducă vreo transformare?

Dar ce este, de fapt, reprimarea?

Să reprimi înseamnă să nu permiţi sentimentelor spontane şi comportamentului spontan să se ivească din fiinţa ta lăuntrică, exprimând în schimb, în mod forţat, ceva ce nu există cu adevărat.

Şi unde se va duce ceea ce este reprimat?

Vom reuşi să ne eliberăm în felul acesta de aspectele nedorite?

Cum ar putea eliberarea să fie adusă prin intermediul reprimării?

Lucrurile reprimate vor continua să existe înăuntrul nostru, dar acum vor fi nevoite să caute cotloane mai adânci, mai întunecate şi mai inconştiente în care să locuiască.
Vor pătrunde în zone tot mai adânci.
Se vor ascunde acolo unde nici măcar conştiinţa reprimării nu le va mai putea detecta.

Dar rădăcinile acestea adânci vor da mai departe naştere unor ramuri tinere, iar acestea, la rândul lor, vor înflori şi vor da roade, iar ceea ce va urma va fi un conflict atât de puternic între mintea conştientă şi cea inconştientă, încât rezultatul final va fi nebunia.

Nebunia reprezintă o consecinţă firească a unei civilizaţii fundamentate pe genul acesta de morală falsă, pe aşa-numita morală.

Astfel, nebunia ia amploare odată cu progresul civilizaţiei şi nu e exclus să vină o vreme în care întreaga noastră civilizaţie să sfârşească în nebunie.

Ultimele două mari războaie au fost provocate de o astfel de nebunie, iar omenirea se pregăteşte de un al treilea, poate ultimul.

Exploziile care se declanşează în viaţa personală a unui om şi cele care au loc în societate - acte de violenţă, violuri, imoralitate, brutalitate - sunt toate rezultate ale reprimării.

Omul nu poate duce o viaţă simplă şi naturală din cauza reprimărilor, iar într-o zi ajunge să se prăbuşească, pur şi simplu, din cauza tensiunii interioare.

Fără îndoială că cei care recurg la ipocrizie se pun la adăpost de conflictul acesta lăuntric.
Ei se prefac că sunt ceea ce nu sunt.
Înăuntrul lor nu ia naştere conflictul, fiindcă ei joacă teatru.

Ipocrizia ia şi ea naştere tot din cauza acestei moralităţi bazate pe reprimare.
Şi ea e tot odraslă a aşa-numitei moralităţi şi reprezintă un mijloc prin care poţi evita conflictul lăuntric.

După cum am spus deja, în viaţa noastră aşa-zis morală nu dăm voie comportamentului spontan să se manifeste, iar ceea ce exprimăm noi este ceva fals.

În primul caz se ajunge la reprimare, iar în celălalt la ipocrizie.

Rezultatul final în primul caz îl reprezintă nebunia, iar în cel de-al doilea, ipocrizia.

Niciunul dintre cele două nu este deloc bun, niciunul nu e demn de a fi ales.

Civilizaţia noastră oferă doar aceste două alternative.

Dar mai aexistă şi o a treia: întoarcerea la viaţa animalică.
Aşa ia naştere criminalul.
Noi vrem s-o evităm pe aceasta din urmă, nu vrem să devenim animale, aşa că civilizaţia ne oferă doar primele două alternative.

A deveni un animal înseamnă a te lăsa complet în voia instinctelor inconştiente.
Lucrul acesta este, de asemenea, imposibil, pentru că ceea ce a devenit conştient în om nu mai poate redeveni inconştient.

Atunci când bem alcool o facem tocmai pentru a căuta starea aceasta de inconştienţă.
Dorinţa de a bea alcool este semnul că vrem să devenim animale.
Doar într-o stare de inconştienţă totală poate omul să fie în acord deplin cu natura, cu animalitatea.
Dar aşa ceva este egal cu a muri.

Să ne oprim cu atenţie asupra acestui aspect.

Cum de ajunge omul asemenea unui animal, atunci când se află într-o stare de totală inconştienţă şi din ce motiv caută el starea de inconştienţă, prin care să poată deveni asemenea unui animal?

Odată formulate aceste întrebări, ne dăm seama de un adevăr: conştiinţa care există în om nu ţine de lumea animală, de natură, ci de divin.
Ea reprezintă un potenţial.
E o sămânţă care nu trebuie să fie distrusă, ci hrănită.

Doar odată cu creşterea şi dezvoltarea ei deplină apare posibilitatea libertăţii, a eliberării şi a beatitudinii.

Şi-atunci ce e de făcut?

Civilizaţia ne oferă trei alternative: a animalului, a nebunului şi a ipocritului.

Mai există şi o a patra?

Da, o a patra alternativă pe care eu o numesc religie.

E vorba despre calea inteligenţei, a conştienţei - nu a bestialităţii, nebuniei sau ipocriziei.

Nu e calea lăsării în voia instinctelor, nici cea a reprimării şi nici a prefăcătoriei; este calea vieţii adevărate şi a cunoaşterii.

Ea rodeşte buna conduită şi elimină animalul din om; nu reprimă pasiunile inconştiente, ci eliberează omul de ele.

Calea aceasta nu duce la simularea unui comportament moral, ci la o trăire autentic morală.

Ea nu înseamnă să-ţi pui o mască sau să afişezi un comportament exterior, ea înseamnă să-ţi transformi fiinţa lăuntrică.

Nu e o soluţie a societăţii, ci una a sinelui.

Nu e menită să ne modifice relaţiile, ci să ne transforme în profunzimea sinelui.

Relaţiile se schimbă în mod automat, ca o consecinţă a acestei transformări.

Ea aduce o revoluţie în fiinţa noastră, în ceea ce este de fapt fiecare dintre noi, la nivelul esenţei individuale.
Drept urmare, totul este transformat în mod automat.

Moralitatea este socială;
religia - în întregime individuală.

Moralitatea se referă la comportament;
religia - la fiinţa lăuntrică.

Moralitatea vizează periferia,
religia vizează centrul.

Moralitatea are legătură cu personalitatea,
religia - cu sufletul.

Religia nu urmează de la sine moralitatea,
în schimb moralitatea urmează invariabil religia.

Moralitatea nu reuşeşte nici măcar să producă oameni morali, deci cum i-ar putea ea face religioşi?

Moralitatea începe cu reprimare, cu înffânarea forţată, în vreme ce religia începe cu cunoaşterea.

În viaţa fiecăruia dintre noi există răul, impuritatea, neadevărul.
Noi trebuie să ajungem la rădăcina acestora.

De unde şi în ce fel apare răul?

Unde anume, în noi înşine, se află izvorul acestor otrăvuri care ne învenineză comportamentul?

De ce se insinuează răul chiar şi atunci când ne punem în gând să facem bine, să fim virtuoşi?

Cum de ne îndepărtează el de aceste intenţii şi pune stăpânire pe noi şi pe comportamentul nostru?

De ce e puterea pasiunii întotdeauna mai mare decât cea a gândurilor bune?

Fiecare dintre noi trebuie să cerceteze cu atenţie toate acestea.

Concluziile împrumutate de la alţii nu sunt de niciun ajutor, fiindcă numai în procesul autoobservării este generată energia capabilă să distrugă însăşi sursa răului.

E necesar ca fiecare în parte să pună în practică observarea aceasta continuă, ea nefiind numai o metodă prin care să afli despre rău, ci şi una prin care să-l elimini.

Observând „eu-l” - inconştienţa interioară conştientizându-l şi devenind vigilenţi cu privire la el, vom aduce lumină în cotloanele întunecate din noi.

Iar lumina aceasta nu doar va scoate la iveală rădăcinile comportamentului nostru, ci va începe să le şi transforme.

Sutra aceasta merită toată atenţia voastră: observarea aduce mai mult decât cunoaşterea, ea aduce şi transformarea.

De fapt, observarea aduce cunoaştere, iar cunoaşterea aduce transformare.

Revoluţia cunoaşterii vă transformă viaţa.

E ca şi cum ai săpa în pământ şi ai scoate în întregime la lumină rădăcinile unui pom, ca să le cercetezi.
Procedând astfel vei afla totul despre rădăcinile pomului şi în egală măsură le vei aduce la pieire, scoţându-le din întuneric şi separându-le de sol.

Pe de o parte ai posibilitatea să studiezi rădăcinile, iar pe de altă parte determini uscarea şi moartea ramurilor copacului.

Observarea poate aduce cu ea moartea rădăcinilor dorinţei şi patimii, căci acestea nu suportă lumina.

Răul nu tolerează cunoaşterea.

Cel mai probabil asta a vrut Socrate să transmită atunci când a spus: „Cunoaşterea este virtute”.

Şi eu spun acelaşi lucru: cunoaşterea este virtutea, neştiinţa este răul.

Lumina este adevărata moralitate, iar întunericul - imoralitatea.

Observarea, observarea de sine constantă, observarea tendinţelor inconştiente ale minţii trezeşte contiinţa şi-i permite să pătrundă în mintea inconştientă.

Uşa pe care inconştientul vine în teritoriul conştientului şi-l copleşeşte o reprezintă stupoarea, pierderea lucidităţii, beţia şi uitarea de sine.

Am văzut că instinctele şi tendinţele animalice devin posibile doar în absenţa lucidităţii.

Furia şi dorinţa nestăpânită pun stăpânire pe noi doar atunci când suntem inconştienţi şi acesta este motivul pentru care substanţe precum alcoolul ne ajută să ne satisfacem instinctele animalice.

Conştiinţa intră pe tărâmul minţii inconştiente învingând stupoarea, prin intermediul vigilenţei, al atenţiei şi al lucidităţii şi sfârşeşte prin a covârşi inconştientul.

Starea de conştienţă ne umple pe măsură ce iau amploare în noi vigilenţa şi luciditatea, atenţia şi observarea tendinţelor, acţiunilor, pasiunilor şi dorinţelor noastre.

Iar izbucnirile pasiunii şi impulsurile acelea oarbe, inconştiente dispar din cauză că ele nu pot exista decât într-o stare de absenţă a lucidităţii, în adormire şi-n inconştienţă.
Pur şi simplu nu pot să existe într-o stare conştientă.

Reţineţi că până acum nimeni n-a făcut niciun rău într-o stare de luciditate, de conştienţă.
Orice păcat ia naştere din inconştienţă, el e inconştienţa însăşi.

Aşa cum văd eu lucrurile, inconştienţa este singurul păcat.
Iar observarea nimiceşte inconştienţa.

Să înţelegem, aşadar, ce este observarea şi cum o putem aduce în viaţa noastră.

Ce înseamnă autoobservarea?

Înseamnă să stai în liniște - exact așa cum am explicat ieri, când am discutat despre atenţia corectă - şi să observi, să priveşti tot ce se întâmplă în interiorul tău.
Avem în noi o lume întreagă de gânduri şi pasiuni.
Vom observa lumea aceasta, o vom privi aşa cum privim valurile mării, atunci când stăm pe ţărm.

Krishnamurti a numit acest tip de observare „conştiinţă impasibilă”.
Este vorba despre o observare complet indiferentă.
Indiferenţa aceasta este o mare necesitate.

Să observi cu indiferenţă înseamnă să nu faci nicio alegere şi să nu emiţi nicio judecată.

Să nu etichetezi nicio pasiune şi nicio dorinţă ca fiind bună sau rea, să nu judeci defel în termeni de bun sau rău, virtute sau viciu.
Doar observi, atât.

Devii un martor şi nimic mai mult, stai deoparte, neimplicat, ca unul care n-are alt scop decât să rămână conştient şi să observe.

În momentul în care se strecoară un scop, în momentul în care îşi face intrarea alegerea sau judecata, observaţia încetează.
Atunci nu mai observi, ci ai început să gândeşti.

Încercaţi să înţelegeţi diferenţa dintre gândire şi observare, în cadrul acestui proces noi nu trebuie să gândim.

Gândirea reprezintă acţiunea minţii conştiente în perimetrul minţii conştiente.

Observarea înseamnă pătrunderea inconştientului de către conştient.

De îndată ce îşi face apariţia gândirea, distincţia dintre bine şi rău îşi face şi ea apariţia, ceea ce declanşează o reprimare subtilă.
Inconştientul îşi închide atunci uşile, lipsindu-ne de misterele sale.

Observarea, nu gândirea este cea care determină inconştientul să-şi dezvăluie secretele, pentru că în absenţa reprimării, impulsurile şi tendinţele sale ies la suprafaţă în mod firesc, spontan, în toată realitatea lor, nude, fără nicio nevoie de a se înveşmânta ca să se ascundă.

Inconştientul stă în faţa noastră gol, complet descoperit.
Şi ce groază ne cuprinde atunci!
Ce înfricoşaţi suntem când vedem,în toată goliciunea, ceea ce sălăşluieşte chiar în noi înşine, în adâncurile noastre.

Simţim nevoia să închidem ochii în faţa priveliştii acesteia.
Simţim nevoia să uităm cu totul de procesul observării profunzimii lăuntrice şi să ne întoarcem degrabă la suprafaţă.

Acesta este momentul în care ne este pusă la încercare răbdarea şi liniştea.

Este momentul unui salt uriaş, căci cei care traveresează momentul acesta cu curaj şi calm vor intra în posesia unei cunoaşteri şi a unui mister minunat.

Văzând rădăcinile dorinţei şi pasiunii, ei pătrund în însăşi inima inconştientului.
Făcând pasul acesta, ei vor cunoaşte o libertate care nu aparţine lumii acesteia.

De la vigilenţă la observare,
de la observare la cunoaştere,
de la cunoaştere la eliberare - iată care este calea.

Iată care este calea religiei, iată ce înseamnă meditaţia.

Vreau ca voi să înţelegeţi calea aceasta şi s-o urmaţi.
Doar aşa veţi putea ajunge la înţelegerea alchimiei transformării comportamentului printr-o revoluţie interioară.

Atunci veţi vedea că nu moralitatea e cea pe care trebuie s-o urmărim în primul rând, ci religia.

Moralitatea derivă din religie, ea o urmează aşa cum dâra lăsată de roţile căruţei urmează căruţa.

Dacă puteţi vedea limpede lucrul acesta, vă va fi revelat un mare adevăr şi totodată vi se va risipi o mare iluzie.

Transformarea vieţii oamenilor va veni prin intermediul revoluţiei acesteia interioare, prin intermediul acestei penetrări a inconştientului de către conştiinţă.

Pornind de la ştiinţa aceasta se poate naşte un om nou şi se pot pune bazele unei umanităţi noi şi ale unei culturi noi.

Un astfel de om, care s-a trezit prin conştientizarea de sine, este moral în mod firesc.

El nu trebuie să cultive moralitatea, aceasta nu este rezultatul eforturilor şi strădaniei sale.

Moralitatea radiază din el aşa cum radiază lumina dintr-o lampă.
Comportamentul său moral nu vine în contradicţie cu mintea inconştientă, ci se naşte din totalitatea fiinţei lui lăuntrice.
Un astfel de om este în totalitate prezent în tot ceea ce face. în el nu există multiplicitate, ci unitate.
E un om integrat, un om întreg, un om eliberat de dualitate.

Iar muzica pe care o aude cel care a transcens orice dualitate interioară nu apaţine nici lumii acesteia, nici timpului pe care-l cunoaştem.

O muzică fără timp şi fără moarte pătrunde în noi în starea aceea de pace, de non-dualitate, de inocenţă, iar noi devenim una cu ea.

Pentru mine, conştientizarea aceasta este „Dumnezeu”.

CAPITOLUL 6 - A VEDEA FĂRĂ MIJLOCIREA GÂNDIRII

- ***„Eşti de părere că e rău să fii moral?”***

Nu, nu consider că e ceva rău să fii moral, dar consider ca fiind un lucru rău iluzia că eşti moral.
Aceasta reprezintă un obstacol în calea adevăratei moralităţi care se poate naşte în tine.

Falsa moralitate este ceva impus din exterior, ceva cultivat.

Ea nu serveşte decât la satisfacerea ipocriziei, iar din punctul meu de vedere nu există o stare de spirit mai imorală decât ipocrizia şi egoismul.

Falsa moralitate îşi ia chiar un aer de smerenie şi sugerează o eliberare de egoism, dar în spatele aparenţelor egoul se alimentează şi prosperă.

Nu vedeţi oare adevărul celor spuse de mine atunci când vă priviţi aşa-zişii voştri sfinţi şi călugări?

Pentru mine, această aşa-zisă moralitate - impusă din exterior, cultivată prin efort - nu este altceva decât prefăcătorie.

Adeseori, în mintea unui astfel de om se petrece tocmai opusul a ceea ce afişează.

Ceea ce se vede la suprafaţă nu există în interior.
Deasupra sunt flori, dedesubt sunt spini.

Iar conflictul acesta permanent dintre comportament şi fiinţa lăuntrică - prăpastia de netrecut dintre conştiinţă şi inconştienţă - divide omul şi-l face schizofrenic.
Într-un astfel de om nu există armonie.

Iar acolo unde nu există nici armonie, nici muzică, nu este posibilă nici beatitudinea.
Din punctul meu de vedere, o viaţă autentic morală este o expresie a beatitudinii.

Moralitatea este o expresie a beatitudinii, o expresie spontană.
Când din fiinţa ta interioară curge beatitudinea, în exterior ea ia forma unei conduite morale.
Parfumul beatitudinii care emană dintr-un astfel de om este bunătatea pe care o vedem la el.

De aceea eu vă cer să creaţi armonie, nu conflict.

Încercaţi să înţelegeţi adevărul acesta.
Nu vă limitaţi la a mă asculta pe mine, încercaţi să transpuneri în viaţa voastră ceea ce spun.

Doar procedând astfel veţi ajunge să vă daţi seama că vă modelaţi viaţa cu propriile mâini, transformând ceea ce ar putea fi un dans neîncetat al armoniei şi al frumuseţii într-o anarhie a conflictului şi a dualităţii interioare.

Moralitatea se iveşte de la sine - aşa cum apar florile pe ramurile arborilor. N-o aduci tu.

Trebuie să sădeşti seminţele meditaţiei, iar moralitatea va fi cea pe care o vei recolta.

Moralitatea nu e ceva de exersat; meditaţia este cea pe care trebuie s-o exersezi.

Pacea, armonia şi frumuseţea curg din meditaţie.

Iar cel care trăieşte în pace cu el însuşi va fi incapabil să aducă tulburare celorlalţi.
Cel care aude sunetul muzicii în lăuntrul său va auzi ecoul acestei muzici în cei din preajma lui.

Cel care are frumuseţe în interior constată că din comportamentul lui a dispărut orice urmă de urâţenie.
Să devii astfel nu înseamnă oare să devii moral?

- ***„Spui că moralitatea este o utilitate socială. Înseamnă că ea este total nefolositoare individului?"***

Moralitatea sau comportamentul moral este o simplă utilitate în ceea ce priveşte societatea, dar pentru individ ea nu este o utilitate, ci bucurie.

De aceea nevoile societăţii sunt satisfăcute chiar şi de pseudo-moralitate, dar pentru individ aceasta nu este satisfăcătoare.
Pentru societate e suficient că te porţi frumos cu ceilalţi, dar pentru tine nu e suficient, fiindcă merită să te analizezi şi să vezi dacă eşti sau nu bun în interiorul tău.

Societatea e preocupată de personalitatea ta, nu de fiinţa ta lăuntrică.

Dar pentru tine personalitatea nu reprezintă altceva decât haine pe care le porţi.

Fiinţa ta începe acolo unde se termină hainele acestea. în spatele acestei măşti a personalităţii, separată de ea, se află fiinţa ta reală.
Şi aici ia naştere adevărata moralitate.

O societate fundamentată pe moralitate falsă poartă numele de civilizaţie.

O societate ai cărei oameni trăiesc o viaţă autentică se numeşte cultură.

Iată diferenţa dintre civilizaţie şi cultură.

Civilizaţia se bazează pe utilitate, în timp ce cultura se bazează pe bucuria şi armonia lăuntrică.

Ceea ce avem noi astăzi este civilizaţie, nu cultură.

Dar putem, prin eforturi individuale, să dăm naştere împreună unei culturi, dacă vrem lucrul acesta.

Civilizaţia se naşte din purificarea comportamentului pe care-l avem faţă de alţii; cultura se naşte din purificarea noastră.

Civilizaţia reprezintă corpul, cultura reprezintă sufletul.

Cei care sunt înrădăcinaţi în fiinţa lor creează o cultură.

- ***„Dar religia nu e socială? E în totalitate personală?”***

Da, religia este absolut personală.

Societatea nu are un suflet, un centru al conştiinţei ca atare.

Societatea nu e altceva decât o acumulare de relaţii interpersonale.

Cel care are un suflet este individul, aşa că religia trebuie să fie şi ea individuală.

Religia nu reprezintă una dintre relaţiile mele, ea e fiinţa mea.

Religie înseamnă să descoperi ce eşti tu în natura ta intrinsecă, în esenţa ta pură.

Religia, dharma, înseamnă cunoaştere de sine.

Religia în sine nu e socială, ceea ce înseamnă că sadhana religioasă, căutarea şi strădaniile religioase nu se află în niciun fel de relaţie cu vreun grup sau cu mulţimea.

Însă experienţa religioasă a unui om aruncă o lumină asupra grupului, asupra societăţii.

Practica religiei e personală, dar efectul ei este simţit de societate.
Când un om se umple cu lumină interioară, comportamentul său primeşte lumina aceasta.

Fiinţa interioară este individuală, personală, dar comportamentul e social.

Creşterea spirituală nu poate să fie colectivă, fiindcă sinele trebuie să-l cunoşti în singurătate, în deplină singurătate, nu în tovărăşia celorlalţi.

Plotin a spus că este un „zbor al solitarului către solitar”.

Este cu totul adevărat.

Zborul este într-adevăr foarte solitar, neînsoţit.

Dar beatitudinea zborului ajunge şi la alţii, mişcându-i.

Ceea ce se revelă în solitudine, în solitudinea sinelui, îşi împrăştie parfumul până departe.

- ***„Ce este Dumnezeu?”***

Dumnezeu nu e o persoană, ci o experienţă.

Eu numesc „Dumnezeu” viziunea, experienţa legată de univers, de existenţă pe care o are cel al cărui centru egoist s-a dizolvat.

Nu il experimentează nimeni pe Dumnezeu în calitate de persoană;
Dumnezeu este experienţa unei iubiri care impregnează absolut totul.

Nu îi găseşti niciun centru anume, întreaga existenţă este centrul.

E incorect s-o numim „experienţa lui Dumnezeu”, dar am putea spune că experienţa iubirii prezente în toate lucrurile este Dumnezeu.

Iubirea este relaţia dintre două persoane.

Când relaţia aceasta are loc între un individ şi întreg, eu o numesc „Dumnezeu”.

Desăvârşirea iubirii este Dumnezeu.

Îmi vine în minte ce spunea Christos: „Dumnezeu este iubire.”

Când dispare „eu”-l, ceea ce rămâne este iubirea.

Când zidurile din jurul egoului se surpă, ceea ce rămâne este iubirea.
Iar ea este şi „Dumnezeu”.

De aceea nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu, însă poţi deveni Dumnezeu.

- ***„Ai spus că ceea ce trăim noi nu e câtuşi de puţin viaţă, ci o moarte lentă. Ce vrei să spui cu asta?”***

Este adevărul-adevărat că ceea ce numim noi viaţă nu e deloc aşa.

Dacă ar fi cu adevărat viaţă, cum ar putea ea să sfârşească prin moarte?

Viaţa şi moartea sunt două lucruri contradictorii, deci cum ar putea atunci să fie moartea rezultatul ultim al vieţii?
Moartea este sfârşitul naşterii, nu al vieţii.

Şi să nu credeţi că moartea apare doar la sfârşit, chiar dacă aşa se vede.
Ea e prezentă în însuşi procesul naşterii.

Moartea începe din prima zi în care te-ai născut.
După ce ne naştem, murim clipă de clipă.
Când procesul morţii ia sfârşit, noi spunem că a venit moartea.

Ceea ce era prezent la naştere sub formă de sămânţă apare la sfârşit ca fiind un fruct copt.

Astfel că, chiar dacă nimic altceva nu e cert după naştere, moartea este mai presus de orice îndoială.
Ea e certă fiindcă apare odată cu naşterea.

Naşterea nu e decât o altă denumire pentru moarte, e sămânţa morţii.

Pătrundeţi bine înţelesul acestui lucru.

Voi începeţi să muriţi din ziua în care v-aţi născut.

De aceea spun că viaţa aşa cum o ştim noi nu e viaţă, ci doar o moarte lentă, progresivă.

Din cauză că nouă ne este cunoscută doar moartea aceasta progresivă, viaţa nefiindu-ne cunoscută, tot timpul suntem preocupaţi să ne punem la adăpost de ea.

Tot ceea ce plănuim şi tot ceea ce înfăptuim are drept scop autoapărarea şi un anumit grad de securitate.

Nu asta facem noi întruna?
Nu ne punem noi în continuu la adăpost de moarte?

Oamenii devin chiar şi religioşi din acelaşi motiv - din nevoia de apărare.

De aceea se îndreaptă ei spre religie atunci când simt că se apropie moartea.
În cazul celor mai mulţi dintre bătrâni, religia este de felul acesta.

Eu nu numesc aşa ceva ca fiind religiozitate adevărată.
Ea nu e decât o faţetă a fricii de moarte, e măsura de siguranţă ultimă.

Religiozitatea adevărată nu vine dintr-o frică de moarte, ci din trăirea experienţelor vieţii.

Ar trebui să devenim conştienţi de faptul că în prezent noi nu cunoaştem decât moartea - iar conştientizarea aceasta a morţii duce la nemurire.

Corpul moare, el moare în fiecare clipă, dar conştientizându-l ca pe un recipient cu viaţă limitată, începem să experimentăm acel ceva care nu ţine de corp.

A cunoaşte ceea ce e separat de corp înseamnă a cunoaşte viaţa în realitatea ei.

Iar aceasta nu are moarte, tocmai pentru că nu are naştere.

Realitatea aceasta a existat dinainte de a te naşte şi va continua să existe după ce vei muri.

Aceasta este viaţa.

Ea nu e o durată de timp dintre naştere şi moarte - dimpotrivă, naşterea şi moartea sunt doar episoade cuprinse în ea.

În meditaţie, atunci când mintea este liniştită şi goală, poate fi perceput ceva diferit de corp, separat de el.

Când mintea e agitată nu-l puteţi percepe, tot aşa cum nu puteţi vedea adâncimea unui lac atunci când la suprafaţa lui sunt valuri.

Şi astfel, din cauza curentului permanent al gândurilor-valuri din minte, ceea ce este ascuns dedesubtul lor rămâne tăinuit, iar noi luăm suprafaţa ca fiind tot adevărul.

Trupul, care nu e decât sălaşul nostru, pare a fi totul.
Rămânem astfel cu iluzia că toată existenţa şi viaţa noastră se rezumă la trup.
Ne considerăm trup şi nimic mai mult.

Identificarea aceasta cu corpul, iluzia aceasta că suntem una cu corpul nu ne permite să ajungem la cunoaşterea vieţii celei adevărate, astfel că luăm drept viaţă procesul morţii progresive care se desfăşoară în sfera timpului.

Aceasta este o greşeală asemănătoare celei pe care am face-o dacă am lua construirea şi dărâmarea casei noastre drept propria naştere şi propria moarte.

Întunericul se risipeşte odată cu venirea păcii şi a liniştii minţii.

Iluzia creată de agitaţia minţii e risipită de linişte.

Ceea ce valurile ascundeau se dezvăluie în absenţa valurilor.
Şi atunci îl cunoaştem pentru prima dată pe cel care locuieşte în casa aceasta numită trup.

De îndată ce cunoaştem acest locuitor, moartea încetează să mai fie altceva decât dezbrăcarea de hainele vechi şi îmbrăcarea altora noi.

Şi atunci veţi cunoaşte viaţa care transcende toate veşmintele.

Singurul om pe care îl numesc viu este acela căruia îi este cunoscută o astfel de viaţă, toţi ceilalţi sunt morţi.

Toţi aceia care iau corpul drept fiinţa lor sunt cu toţii încă morţi. Viaţa lor adevărată încă nu a început.
Ei dorm, visează, sunt într-o stare de stupoare.

Dacă nu se trezeşte din inconştienţa aceasta - inconştienţa aceasta legată de trup - omul nu va putea să-şi cunoască niciodată sinele propriu, fiinţa lui, fundamentul, însăşi viaţa lui.

Lumea e plină de morţi, de morţi vii, iar cei mai mulţi dintre oameni mor fără să fi trăit vreodată.

Singura lor preocupare e să se împotrivească morţii şi, preocupaţi în felul acesta, n-ajung niciodată să cunoască acel ceva din ei, acel ceva care nu are moarte, acel ceva care va dăinui mereu.

- ***„Ascultându-te îmi dau seama că sunt mort. Ce-ar trebui să fac ca să găsesc viaţa?”***

Prietene, dacă îţi dai seama de lucrul acesta doar pentru că-l spun eu n-ai ajuns prea departe.

Lasă cuvintele - ale mele şi ale oricui altcuiva - şi priveşte.

Ar trebui să vezi tu însuţi.
Şi simplul fapt că vezi te va ajuta să cunoşti viaţa, iar atunci nu vei mai avea de ce să întrebi „ce-ar trebui să fac ca să găsesc viaţa?”

Cel care ajunge să-şi dea seama că e mort, că existenţa şi personalitatea lui au fost lipsite de viaţă în tot acest timp, va începe totodată să vadă şi acel ceva care nu are moarte.

Dar ca să poţi vedea lucrul acesta trebuie să dispară agitaţia din mintea ta.

Vederea aceasta, darshan, este posibilă doar dacă mintea se liniştește, dacă se goleşte de gânduri.

În prezent nu ai decât gânduri, nu ai capacitatea de a vedea ceva.

Vorbele mele au ajuns la tine tot sub forma unui gând, iar gândul acesta nu te va ajuta deloc.

Gândirea nu poate să dezvăluie adevărul din cauză că toate gândurile sunt împrumutate.

Toate gândurile vin de la alţii şi nu fac decât să ascundă şi mai mult adevărul.

Ţi-ai dat vreodată seama că toate gândurile îţi sunt împrumutate de la alţii, că ele sunt ale altora, de fapt?

Ai acumulat capital fals.
Nu te baza pe el fiindcă nu e deloc capital.
Castelele construite pe un astfel de capital sunt asemenea celor construite în vis.
Nu sunt nici măcar la fel de reale precum castelele din cărţi de joc.

Eu nu vreau să-ţi ofer gânduri, nu vreau să te umplu cu lucruri împrumutate.

Nu vreau ca tu să stai pe gânduri, ci să te trezeşti.

Vreau să laşi deoparte gândirea şi să începi să vezi.
Şi-apoi să priveşti ce se întâmplă.

Treci de la a gândi la a vedea.
Singură această trecere te va duce la adevăr şi la capitalul adevărat, la adevărata bogăţie care îţi aparţine, care nu e împrumutată.

În ce fel înlătură procesul acesta al vederii-fără-gândire cortina care ascunde misterul este un lucru pe care nu vei avea cum să-l afli altfel decât procedând ca atare.

Ţine minte, nu există în lumea asta o experienţă valoroasă pe care s-o poţi prelua de la altcineva.

Tot ceea ce poate fi oferit de un altul nu este nici valoros şi nu este nici experienţă.

Doar lucrurile materiale se pot da şi se pot lua, însă nu există nicio cale prin care să dai sau să iei experienţe vii.

Nici Mahavira, nici Buddha, nici Krishna, nici Christos - nimeni nu-ţi poate da nimic.

Cei care stau agăţaţi de gândurile lor şi le consideră ca fiind adevărul sunt cei care nu vor cunoaşte adevărul în mod direct.

Şi doar experienţa directă a adevărului are darul de a aduce eliberarea, cea venită de la alţii nu poate face acest lucru.

Învăţând pe de rost Gita, Coranul sau Biblia nu ajungi la cunoaştere.

Dimpotrivă, memorarea lor va acoperi capacitatea ta de autocunoaştere, iar tu nu vei putea să stai niciodată faţă în faţă cu adevărul.

Cuvintele pe care le-ai memorat din scripturi vor sta întotdeauna între tine şi adevăr, ca o ceaţă şi ca un praf, iar ţie îţi va fi imposibil să vezi ceea ce este.

E obligatoriu să înlături tot ceea ce stă între tine şi adevăr.

Nu ai nevoie de sprijinul gândirii ca să cunoşti adevărul.

Aruncă totul şi abia după aceea te vei putea deschide, atunci se va crea o deschidere prin care adevărul va pătrunde în tine şi te va transforma.

Renunţă la gândire şi priveşte.

Deschide uşa şi vezi.

Asta e tot ce spun.

- ***„Înseamnă că studiul scripturilor nu e necesar?”***

La ce serveşte studiul scripturilor? Nu poţi ajunge la cunoaştere prin intermediul lui, tot ce face el e să-ţi antreneze memoria.
Înveţi câteva lucruri în felul acesta, dar a învăţa e oare acelaşi lucru cu a cunoaşte?

Înveţi despre Dumnezeu, despre adevăr, despre suflet.

Vei putea astfel să dai răspunsuri de-a gata cu privire la ele.

Dar nu e nicio deosebire între răspunsurile de felul acesta şi ceea ce repetă în fiecare dimineaţă papagalul pe care-l ai acasă.

Adevărul nu e de găsit în scripturi, ci în sine, în sinele tău.

În scripturi nu găseşti decât cuvinte, iar acestea nu au nicio semnificaţie dacă n-ai cunoscut adevărul prin tine însuţi.

În caz contrar ele nu sunt doar nefolositoare, ci şi nocive.

Adevărul nu poate fi cunoscut prin învăţarea scripturilor, în schimb prin cunoaşterea adevărului cunoşti şi scripturile.

Însă mie ce-mi văd ochii?
Oameni care încearcă să cunoască scripturile în loc să cunoască adevărul şi care sunt chiar mulţumiţi cu informaţiile obţinute.

Ce mulţumire goală şi falsă!
Nu sugerează ea că de fapt nu vrem să cunoaştem adevărul, că nu vrem decât să-i facem pe ceilalţi să creadă că-l ştim?

Atunci când cineva vrea cu adevărat să cunoască adevărul, nu se poate mulţumi doar cu cuvinte.

Aţi auzit vreodată ca setea cuiva să fie astâmpărată de cuvântul apă?

Iar dacă ar putea fi astâmpărată printr-un simplu cuvânt, n-ar însemna asta că de fapt n-a fost vorba despre o sete adevărată?

Scripturile pot folosi doar în cazul în care te ajută să înţelegi limpede că adevărul nu poate fi cunoscut prin intermediul lor.

Dacă ceea ce face cuvântul este să ne spună că el, cuvântul, este nefolositor, atunci se dovedeşte a fi de ajutor.
E suficient dacă scripturile, în loc să ne mulţumească, ne provoacă frustrare şi dacă, în loc să ne furnizeze cunoştinţe, ne fac să conştientizăm ignoranţa în care trăim.

Şi eu comunic prin cuvinte, iar scripturile au luat naştere în felul acesta.

Dacă tu nu faci decât să te agăţi de cuvinte, atunci tot efortul meu e zadarnic.

Oricâte ai ajunge să înveţi pe de rost, ele nu-ţi vor folosi la nimic.
Vor contribui şi ele la consolidarea închisorii minţii tale şi apoi, toată viaţa, vei rătăci prin această temniţă a cuvintelor ridicată chiar de tine.

Suntem cu toţii captivi ai unor închisori construite de noi înşine.

Dacă vrei să cunoşti adevărul trebuie să dărâmi temniţa aceasta a cuvintelor, să îi culci zidurile la pământ şi să arzi până la ultima scânteie paravanul de informaţii.

Din cenuşa lui se va naşte adevărata cunoaştere, iar în conştiinţa aceasta neîntemniţată vei vedea adevărul.

Acesta va veni la tine, dar înainte de asta trebuie să faci loc pentru el în interiorul tău.

Dacă scoţi afară cuvintele, în spaţiul rămas gol va păşi adevărul.

- ***„Poate omul să se cucerească pe sine prin reprimare şi luptând împotriva lui însuşi?”***

La ce te referi când vorbeşti de „reprimare” şi „luptă împotriva lui însuşi”?
Nu înseamnă asta că rezultatul acţiunilor individului va fi propria lui divizare?
Va lupta cu el însuşi, adică el va fi şi cel care atacă, şi cel care se apără.
Va fi atât prieten cât şi duşman.
Energia lui va fi folosită de ambele părţi.

Procedând astfel nu va ajunge niciodată la victorie, ci va fi din ce în ce mai slăbit, tăria îi va fi zduncinată.

Imaginează-ţi ce se va întâmpla dacă eu ridic o mână împotriva celeilalte.
Acelaşi lucru se întâmplă şi dacă lupt cu mine însumi.
O astfel de luptă e o mare prostie.

Prietene, nu trebuie să lupţi cu tine însuţi, ci să te cunoşti.

Contradicţiile şi conflictele interioare cărora le-am dat naştere din cauza necunoaşterii sinelui vor dispărea în lumina cunoaşterii de sine, tot aşa cum picăturile de rouă se evaporă de pe firul de iarbă sub razele soarelui dimineţii.

Victoria asupra noastră înşine o aduce cunoaşterea, nu conflictul, fiindcă nu ai pe cine să înfrângi.

Nu există un altul, doar ignoranţa există înăuntrul tău.

Iar pe aceasta cum ai putea s-o combaţi?

Ea dispare din momentul în care îşi face apariţia cunoaşterea.
Prin natura ei, ignoranţa e doar o absenţă, o absenţă a cunoaşterii.
Cel care luptă cu ignoranţa, luptă cu o umbră.
Merge de la bun început pe drumul pierzaniei.

Concepţia aceasta că lupţi ca să te cucereşti oglindeşte lupta care se poartă între duşmani în lumea de afară.

Vrem să aducem în lumea noastră interioară violenţa pe care o manifestăm in lumea exterioară, împotriva duşmanilor.

Ce sminteală!
Nici măcar în lumea de-afară n-a fost cucerit nimeni prin violenţă, niciodată.
A fi înfrânt e cu totul altceva.

Dar în lumea noastră interioară nu avem împotriva cui să recurgem la violenţă, fiindcă nu există niciun duşman pe care să-l înfrângem.

Cucerirea de sine nu este rezultatul luptei, ci este rezultatul cunoaşterii.

De aceea eu vă spun: nu luptaţi, cunoaşteţi.

Nu purtaţi război, căutaţi cunoaşterea.

Să fie, deci, aceasta o sutra pentru fiecare dintre voi: **DESCOPERĂ-TE ŞI CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI.**

Să nu rămână în tine nimic neştiut.

Să nu rămână niciun colţişor din tine în întuneric, neiscodit.

Dacă ajungi să-ţi cunoşti toate încăperile interioare, însăşi cunoaşterea aceasta va fi cucerirea de sine.

Ştim cu toţii că în casele întunecate, şerpii şi scorpionii şi liliecii îşi fac sălaş prin colţurile şi pivniţele neajunse de soare şi de aerul proaspăt.

Dacă proprietarii acestor case şi-au petrecut viaţa pe-afară, neintrând niciodată în ele, este oare de mirare sau nelalocul lui faptul că acestea ajung într-o stare atât de deplorabilă?

Aşa s-a întâmplat şi cu noi.

Şi noi suntem proprietari ai unor astfel de case şi am uitat chiar şi unde se află intrarea.

Din cauza absenţei noastre continue şi a lipsei luminii, duşmanii noştri sunt singurii care s-au înstăpânit acolo.

- ***„Spui că e nociv să-ţi reprimi pasiunile. Şi-atunci vrei să spui că e bine să le dai frâu liber?”***

Eu nu vă învăţ nici să le reprimaţi, nici să le daţi frâu liber.

Vă învăţ să vă cunoaşteţi pasiunile.

Reprimarea şi lăsarea în voia lor vin amândouă din ignoranţă şi fac rău.

Reprimarea e doar o reacţie împotriva lăsării în voia lor, e practic acelaşi lucru dar în formă inversă.

Nu e prea diferită de lăsarea în voie - e acelaşi lucru în poziţie răsturnată.

Îmi spunea cineva despre un sannyasin care întoarce capul când vede bani.

E oare mare diferenţă între a întoarce capul şi a-ţi lăsa gura apă la vederea banilor?

La fel se întâmplă şi când încerci să scapi de lăcomie.
Nu vei curma existenţa lăcomiei, aceasta doar va lua o altă formă.

Şi problema e că în forma aceasta nouă ea va exercita aceeaşi putere, în plus va fi mai protejată fiindcă acum n-o mai vezi.
Va rămâne intactă şi în plus va apărea şi iluzia că nu mai există nicio lăcomie.
E ca şi cum ai invita un duşman înăuntru în vreme ce dai afară un altul.

Eu vreau ca voi să cunoaşteţi existenţa dorinţei şi a furiei din voi.

Nu trebuie să luptaţi cu ele şi nu trebuie nici să vă lăsaţi duşi orbeşte de ele.

Ceea ce trebuie să faceţi este să deveniţi conştienţi de ele.

Trebuie să le observaţi şi să vă familiarizaţi bine cu ele în toate formele pe care le îmbracă, să le cunoaşteţi toate procesele mecanice.

Aţi observat vreodată că furia dispare atunci când o priveşti?

Dar voi vă lăsaţi imediat pradă ei sau începeţi s-o reprimaţi, în fiecare dintre cele două cazuri rataţi oportunitatea de a o privi, astfel că ea rămâne nevăzută şi neştiută.
În această ratare constă greşeala, iar lăsarea în voie sau reprimarea alimentează amândouă greşeala aceasta.

Mai există şi o altă alternativă în afară de cele două şi pe aceasta aş vrea eu să v-o sugerez.

Ea constă în a vă vedea, în a vă observa tendinţele şi dorinţele.

Nu aveţi de făcut nimic altceva în privinţa lor decât să le priviţi.

Veţi constata că de îndată ce vă îndreptaţi privirea asupra lor, ele încep să se risipească şi să se facă nevăzute.
Nu suportă să fie ţinute sub observaţie.

Existenţa lor e posibilă doar atâta vreme cât voi rămâneţi într-o stare de inconştienţă.

Sub privirea conştiinţei ajung să fie lipsite de viaţă şi se sting.
Inconştienţa noastră, lipsa observaţiei este cea care le ţine în viaţă.
Sunt asemenea insectelor care trăiesc numai în întuneric şi pier de îndată ce pătrunde lumina.

CAPITOLUL 7 - EU SFĂRÂM VISE

Felul în care mă văd ceilalţi e lipsit de orice importanţă.
Ceea ce contează este felul în care mă văd eu.
Noi însă ne-am obişnuit să ne vedem prin ochii celorlalţi şi uităm că există o cale directă şi imediată de a ne vedea.
Şi doar aceasta este calea reală, pentru că nu e indirectă.

Deci mai întâi creăm nişte imagini false ale noastre, purtăm măşti ca să-i păcălim pe ceilalţi, după care ne formăm impresia despre noi înşine pe baza felului în care ne văd ceilalţi!

Amăgirea aceasta de sine ne domină întreaga viaţă.

Dacă vreţi să deveniţi religioşi, primul lucru care trebuie zguduit din temelii este amăgirea de sine.

E obligatoriu să lăsaţi în urmă orice amăgire de sine; e necesar să vă cunoaşteţi în toată goliciunea voastră - să aflaţi cum sunteţi, să aflaţi ce sunteţi - fiindcă doar după ce veţi fi făcut acest lucru puteţi să păşiţi în direcţia autentică a realizării de sine.

Omul nu poate intra pe tărâmul adevărului câtă vreme păstrează concepţii false despre el însuşi şi câtă vreme persistă amăgirea că sinele lui real e acelaşi lucru cu personalitatea - care nu face decât să interpreteze roluri.

Ca să-l putem cunoaşte pe Dumnezeu, sau adevărul, sau ca să ne cunoaştem fiinţa autentică, trebuie să spulberăm personalitatea imaginară sub care ne-am ascuns.

Masca aceasta amăgitoare nu ne dă voie să ne ridicăm deasupra vieţii artificiale pe care o ducem şi să trăim autentic.
Cei care vor să meargă pe calea adevărului, a realităţii, trebuie să se dezmeticească şi să iasă din spectacolul în care joacă.
Nu aveţi niciodată sentimentul că jucaţi teatru?
Nu vi se întâmplă să simţiţi că într-un fel sunteţi voi în interiorul vostru şi în cu totul alt fel vă arătaţi celorlalţi?
În momentele de luciditate, atunci când sunteţi voi înşivă, nu vă tulbură conştientizarea acestei amăgiri?

Numai dacă vă puneţi întrebări cu privire la autenticitatea voastră şi dacă vă deranjează teatrul pe care-l jucaţi există şansa să ieşiţi din rol, să părăsiţi scena şi să mergeţi în spatele ei, acolo unde nu interpretaţi niciun personaj, ci sunteţi voi înşivă.

Fiecare om trebuie să-şi pună întrebarea: „Sunt eu într- adevăr ceea ce cred că sunt?”.
Întrebarea aceasta trebuie să răsune până în străfundurile fiinţei tale.
Trebuie să răsune cu atâta intensitate şi să trezească în aşa măsură conştiinţa încât să nu mai rămână loc pentru posibilitatea vreunei iluzii.

Drept urmare a acestei examinări interioare, a acestei introspecţii, are loc o trezire fără precedent, o conştientizare care îţi dă sentimentul că ai fost trezit dintr-un somn greu.
Atunci începi să vezi că tot ce construiseşi până atunci fusese un vis, că navigaseşi în corăbii de hârtie.
Viaţa ta începe să-ţi pară în întregime ireală, ca şi cum n-ar fi a ta, ci a altcuiva.
Şi de fapt ea nici nu e a ta, ci face parte dintr-un spectacol în care-ai jucat - un spectacol ale cărui baze le-a pus educaţia, instruirea, cultura, tradiţia şi societatea, dar ale cărui rădăcini nu se află în tine.

Dacă florile din vază ar putea deveni conştiente, şi-ar da seama că sunt lipsite de rădăcini; acelaşi lucru vi se va întâmpla şi vouă, dacă veţi deveni conştienţi.
Noi nu suntem oameni în adevăratul sens al cuvântului. Noi nu suntem decât nişte himere, fără rădăcini, fără temelie.
Suntem ca personajele din basme, ca apariţiile din vise, fără nicio existenţă reală. Vă văd rătăciţi în vise. Tot ceea ce faceţi, faceţi în somn.

Dar există posibilitatea de a vă trezi. Aceasta este diferenţa dintre somn şi moarte.

Te poţi trezi din adormire, nu însă şi din moarte. Oricât de adânc ai dormi, trezirea este o posibilitate intrinsecă.
Somnul are în el latenţa aceasta, potenţialitatea aceasta ascunsă.
Dacă te întâlneşti cu tine însuţi faţă în faţă, multe iluzii îţi vor fi spulberate, ca atunci când cineva care se crede foarte frumos ajunge pentru prima dată în faţa unei oglinzi.
Tot aşa cum există oglinzi în care să-ţi vezi înfăţişarea, există şi oglinzi în care să-ţi vezi sinele. Tocmai despre o astfel de oglindă vorbesc eu. Observarea de sine îndeplineşte funcţia aceasta de oglindă.

Vreţi cu adevărat să vă vedeţi aşa cum sunteţi?
Vreţi să vă întâlniţi cu cel care sunteţi într-adevăr?
Şi ştiind că există posibilitatea să vă vedeţi în toată goliciunea, nu vă e frică?

E firesc să simţiţi teamă.
Din cauza ei construim mereu alte şi alte vise despre noi înşine, iar realitatea noastră rămâne uitată.

Dar visele acestea nu pot niciodată să ne fie tovarăşi de nădejde; ele nu ne ajută să ajungem niciunde.
Nu fac decât să irosească timpul şi ocazia nepreţuită care ne-ar fi putut aduce acasă.

Vă întrebaţi, desigur, de ce insist eu atâta să vă vedeţi în toată goliciunea, în toată urâţenia voastră.
N-ar fi mai bine să nu vedem niciodată ceea ce nu e demn de a fi văzut?
Şi nu e mai frumos să decorăm cu bijuterii ceea ce e urât şi să acoperim cu o perdea ceea ce nu merită a fi văzut?

În general aşa se şi procedează. Aşa e obiceiul, aşa e moda. Dar atitudinea aceasta provoacă mult rău, pentru că rănile ţinute ascunse nu se vindecă.

Dimpotrivă, se infectează şi devin şi mai periculoase. Iar urâţenia pe care o acoperim nu este anihilată, ci pătrunde în sursa interioară a întregii noastre personalităţi.
Stropim cu parfum artificial la suprafaţă, în vreme ce în interior stăpâneşte duhoarea.
Va veni o vreme când parfumul nu va mai servi la nimic, iar duhoarea dinăuntru va răzbate afară, o vreme când podoabele nu vor mai fi de niciun ajutor, iar urâţenia lăuntrică va deveni vizibilă.

Eu dezaprob stropirea cu parfum şi recomand înlăturarea reală a duhorii.
Nu aprob acoperirea urâţeniei cu giuvaeruri şi floricele; eu recomand tăierea urâţeniei de la rădăcină şi crearea condiţiilor pentru ca frumuseţea şi muzica să răsară în interior.
În absenţa lor totul e fără rost. Toate eforturile noastre sunt inutile.
Ne străduim asemenea unuia care vrea să obţină ulei presând nisip.

Vă cer să dezveliţi ceea ce se află ascuns în voi.

Descoperiţi-vă şi cunoaşteţi-vă.

Nu încercaţi să fugiţi de voi înşivă, pentru că nici nu e posibil s-o faceţi.
Unde vă veţi duce?
Ceea ce sunteţi vă va însoţi oriunde-aţi merge.
Puteţi transforma interiorul, dar nu puteţi fugi de el.

Observarea de sine este prima verigă în lanţul acesta al transformării.

Şi ceea ce e miraculos este că a-ţi cunoaşte urâţenia înseamnă a te elibera de ea.
A-ţi cunoaşte frica înseamnă a te elibera de ea, a-ţi cunoaşte ura înseamnă a te elibera de ea.

Toate acestea persistă în noi din cauză că nu ne uităm niciodată înspre ele.

Se ţin scai de noi din cauză că încercăm mereu să fugim de ele.

În momentul în care ne oprim în loc, se vor opri şi ele in loc - aşa cum umbra noastră fuge împreună cu noi atunci când fugim şi se opreşte atunci când ne oprim noi.

Dacă putem să cercetăm lucrurile acestea, întreg scenariul se modifică imediat.

Ceea ce luaserăm drept spirite şi năluci erau nişte biete umbre.

Dar fiindcă noi fugeam, arătările şi spiritele fugeau şi ele odată cu noi - ceea ce ne făcea să mărim viteza!

În clipa în care ne oprim din alergat, ele rămân fără viaţă; în momentul în care ne uităm înspre ele, încetează să mai existe.
Nu sunt decât umbre, iar umbrele nu pot, de bună seamă, să ne facă nimic.

Văzând umbra urâţeniei, noi încercam s-o acoperim, înveşmântând-o şi ornând-o cu flori - şi aşa lua naştere o iluzie.

Acum, când vedem că nu e decât o umbră înveşmântată, ne eliberăm de teamă şi devenim conştienţi de cel căruia îi aparţine umbra aceasta.

Însăşi conştientizarea aceasta dă naştere viziunii celui frumos, a celui frumos la modul absolut.

Eu am văzut toate acestea; am încetat să mai fug de umbre, iar faptul acesta mi-a dat puterea să privesc dincolo de ele.

Iar ceea ce mi-a fost dat atunci să văd - adevărul acela - a transformat totul.

Adevărul transformă totul.

Prezenţa lui este însăşi revoluţia.

De aceea vă spun să nu vă fie frică.

Priviţi lucrurile aşa cum sunt în realitate şi nu vă refugiaţi în vise şi imaginaţie.
Cel care îndrăzneşte să renunţe la ele îşi va găsi adăpost în adevăr.

În dimineaţa aceasta m-a întrebat cineva ce înseamnă să te cunoşti în mod direct.

Să te cunoşti în mod direct înseamnă să nu accepţi părerile celorlalţi despre tine.

Să vezi cu ochii tăi ce se află înăuntrul tău - ce se ascunde în gândurile, în pasiunile, în acţiunile tale, în dorinţele şi în dorurile tale.

Priviţi direct toate aceste lucruri, cu privirea pe care o aveţi atunci când ajungeţi într-un loc cu totul nou.

Priviţi în voi înşivă aşa cum aţi privi un necunoscut, un străin.
Atitudinea aceasta vă va aduce mult bine.

Cel mai mare bine va fi acela că vă va sfărâma în bucăţi imaginea măreaţă pe care v-aţi făurit-o în minte cu privire la voi înşivă.
E obligatoriu să clătinaţi idolul imaginar, căci numai după ce acesta se va fi prăbuşit veţi trece de pe tărâmul visării în cel al realităţii.

Ca să putem deveni una cu adevărul şi binele trebuie să ne sfărâmăm iluzia de adevăr şi bine pe care am creat-o în scopul ascunderii neadevărului şi răului din noi.
Iluziile acestea nu erau decât amăgiri de sine.

Nimeni nu-şi creează o imagine şi o personalitate fictivă fără niciun scop, aşa că şi lucrul acesta trădează o necesitate.
Motivul pentru care procedăm aşa este acela de a ne cruţa de umilinţă în proprii noştri ochi.

Când zărim animalul din noi suntem extrem de tulburaţi şi ne simţim umiliţi faţă de noi înşine.

Ne putem cruţa de umilinţa aceasta în două feluri: fie dispare animalul, fie îl facem uitat, pur şi simplu.

Ca animalul să dispară e nevoie să trecem printr-o disciplină spirituală.

Dar mult mai uşor e să uiţi de animal.
Acesta este într-adevăr un lucru foarte simplu, nu e nevoie decât de imaginaţie.

Ne inventăm o imagine a noastră înşine şi, cu ajutorul ei, animalul e înăbuşit.
El însă nu dispare; rămâne activ în spatele imaginii.

Imaginea e numai o aparenţă, iar în spatele ei se află animalul.

Nu vedeţi cum imaginea aceasta pierde teren, nu vedeţi că e în fiecare zi învinsă în viaţa reală, în situaţii reale?

E cu totul firesc să se întâmple aşa.
Animalul din noi reprezintă realitatea şi el câştigă în faţa tuturor eforturilor noastre.
În fiecare zi, personalitatea imaginară suferă înfrângeri.

Şi cu toate acestea, voi vă menţineţi în viaţă imaginile şi le înfrumuseţaţi.

Şi tot timpul nu faceţi decât să căutaţi căi prin care să vă convingeţi singuri şi să le dovediţi celorlalţi că imaginile sunt reale - recurgeţi la activităţi caritabile, faceţi sacrificii, vă demonstraţi mărinimia punându-vă în serviciul altora.

Nu sunt oare toate aceste aşa-zise fapte morale doar o demonstraţie?
Dar ele nu ajută la nimic.
Imaginea pe care v-aţi făcut-o despre voi înşivă rămâne moartă, rămâne lipsită de viaţă; nu există nicio posibilitate prin care să prindă viaţă.

Vă cer să vă eliberaţi de greutatea aceasta moartă.
Daţi-i drumul să plece acestui însoţitor fals, mort, pentru a-l cunoaşte şi înţelege pe cel care este real.

Calea nu trece prin cel dintâi, ci prin acesta din urmă, iar motivul pentru care aţi creat voi toate aceste amăgiri îl reprezintă faptul că aţi vrut să evitaţi calea despre care vă vorbesc.

Aseară am trecut pe lângă un câmp în care am văzut sperietori de ciori.

Fuseseră înfipte în pământ beţe îmbrăcate în straie omeneşti, iar în vârf fuseseră puse oale de lut în chip de capete.
Păsările şi animalele le luau, în întunericul nopţii, drept supraveghetori şi se ţineau departe de ele.

Mi-am plimbat privirea de la sperietori la oamenii care erau cu mine şi le-am spus acestora:
„Să privim în noi înşine ca să vedem dacă nu suntem şi noi nişte sperietori de ciori.”

Auzind vorbele mele, cei care mă însoţeau au început să râdă. Dar am văzut că râsul lor era total fals.

Tot ce ţine de noi a devenit fals - viaţa noastră, comportamentul nostru, râsul nostru, lacrimile noastre, absolut totul a devenit fals.
Povara acestei falsităţii ne istoveşte.
Dar cu toate că e atât de grea, noi n-o aruncăm de pe umeri, din cauză că frica de ceea ce se află în spatele ei e încă şi mai mare.

Ne e frică să pătrundem înăuntrul nostru, fiindcă nu vom găsi nicăieri pe cel care am crezut noi mereu că suntem.

Iar cel pe care l-am dispreţuit când l-am văzut în ceilalţi ne va întâmpina în toată splendoarea realităţii sale.
Frica este cea care nu ne lasă să ne descoperim pe noi înşine.

Meditaţia, temeritatea reprezintă condiţia de bază a practicii spirituale.

Cel căruia îi lipseşte îndrăzneala aceasta nu va putea niciodată să pătrundă în el însuşi.

Ca să pătrunzi în interiorul tău e nevoie de un curaj mult mai mare decât cel necesar ca să mergi noaptea pe un drum pustiu, necunoscut, ameninţător, fiindcă de îndată ce omul pătrunde în el însuşi i se spulberă toate visele cu care s-a delectat atâta timp.

Ajunge astfel faţă în faţă cu cele mai urâte şi mai sordide păcate - păcate pe care le crezuse cu totul străine de el.

Dar cel care se descoperă şi păşeşte cu curaj pe cărările şi văile întunecate dinăuntrul său, prin locuri părăsite de multă vreme, îşi dă în curând seama că a început o viaţă nouă.

Îndrăznind să se afunde astfel în întuneric, el porneşte într-o călătorie care îl va duce până la urmă la aflarea luminii.
Vieţi la rând a fost în căutarea ei, dar ea l-a ocolit mereu fiindcă n-a avut curajul să păşească în întuneric.

Întunericul a învăluit lumina şi a ascuns-o privirilor aşa cum movila de cenuşă ascunde jarul.

De îndată ce pătrundem în întuneric vom zări lumina.

De aceea vă spun că, dacă vreţi să ajungeţi la lumină, nu trebuie să vă temeţi de întuneric.

Cel care se teme de întuneric nu va găsi niciodată lumina.

Calea spre lumină străbate întunericul.

De fapt, însăşi îndrăzneala de a te afunda în întuneric se transformă în lumină interioară.
Îndrăzneala aceasta face ca ceea ce a stat în adormire să se trezească.

Vă văd dornici să ajungeţi la cunoaşterea de sine, dar temători să vă cunoaşteţi pe voi înşivă aşa cum sunteţi.

Afirmaţii de genul „sufletul este adevăr, conştiinţă, beatitudine” sau „natura de buddha în veci neprihănită” vă sunt pe plac, fiindcă vă ajută să uitaţi ce sunteţi în realitate - contrariul adevărului, conştiinţei şi beatitudinii - iar egoul vă este astfel alimentat.

De aceea se adună păcătoşii în jurul aşa-zişilor voştri sfinţi şi călugări.

Cuvintele pe care le aud se referă la puritatea sufletului şi la faptul de a fi una cu brahman, ceea ce îi mulţumeşte cât se poate de mult. în felul acesta li se împuţinează mustrările de conştiinţă, iar sentimentul de inferioritate dispare, ceea ce le permite să crească din nou în proprii lor ochi.

Rezultatul nu e decât unul singur: din moment ce sufletul e pur şi neatins de nimic, lor le este din ce în ce mai uşor să păcătuiască mai departe.

Credinţa că sufletul este de-a pururea neprihănit şi că el reprezintă natura de buddha nu va pune capăt păcatelor vostre.
Nu e vorba decât despre o amăgire de sine extrem de profundă. Este vicleşugul ultim al minţii omeneşti.

Nu veţi căpăta lumina doar crezând că întunericul nu există.

Ideologia care te învaţă să crezi că păcatul nu există şi că sufletul nu e atins de păcat este o ideologie foarte înşelătoare.

Ea nu reprezintă decât mijlocul prin care să-ţi uiţi starea de păcătos.

Nu conduce la înlăturarea păcatului, ci la uitarea lui, care este încă şi mai rea decât existenţa în sine a păcatului.

Să poţi să-ţi vezi păcatele, să fii conştient de ele este un lucru bun, benefic.

Să nu ai capacitatea de a le vedea, să nu fii conştient de ele este extrem de dăunător, căci atunci când sunt la vedere, păcatele încep să ne îmboldească, încep să ne împungă, încep să ne inspire în direcţia transformării.

Conştientizarea păcatelor aduce schimbarea, iar o conştientizare totală provoacă o revoluţie, o transformare imediată.

Vă rog, deci, nu vă angajaţi în discuţii despre „natura de buddha în veci neprihănită a sufletului” şi altele asemenea.

Astfel de lucruri n-au nimic de-a face cu credinţa.

Este vorba despre o înţelegere directă pe care o dobândim atunci când personalitatea păcătoasă a fost azvârlită, iar căutătorul, străpungând păturile de întuneric, pătrunde în miezul secret al luminii din el.

Este vorba despre o înţelegere directă, nu despre un concept.

Orice concept imaginar se va dovedi foarte nociv.

El se transformă într-un obstacol pe calea spre lumină, căci dacă tu crezi că nu există întuneric, atunci nici nu se pune problema să încerci să înlături ceva ce nu există.

Iar dacă sufletul nu înfăptuieşte nici bine, nici rău, atunci ce rost are să te străduieşti să te ridici mai presus de acestea două?

Afirmaţiile goale de conţinut venite din partea pretinşilor metafizicieni au menţinut omenirea în inconştienţă.

Otrava aceasta s-a întins până foarte departe şi din cauza ei cu greu poţi găsi pe pământ păcătoşi mai mari ca noi, deşi noi ne credem zei.

Reţineţi că toată vorbăria despre puritatea sufletului nu face decât să ne ajute să uităm de păcat.

Celor care cad în capcana cuvântărilor de genul acesta le va fi foarte greu după aceea să mai iasă din ea.

E uşor să te cureţi de păcate, dar e foarte greu să scapi din strânsoarea unei astfel de metafizici periculoase.

Faptul că sufletul e pur nu e teorie sau principiu, ci e o înţelegere directă şi orice discuţie pe această temă este inutilă.

E ca şi cum ai crea în mintea unui bolnav iluzia că e sănătos.

Dacă bolnavul primeşte ce îi spui ca fiind literă de evanghelie, consecinţa va fi moartea, nu însănătoşirea.

Cei care ştiu nu discută despre înţelegerea supremă.
Ei vorbesc despre practica spirituală, despre meditaţia care duce la înţelegerea ultimă.
Cea care merită atenţie nu este înţelegerea, ci disciplina spirituală.

Înţelegerea va urma inevitabil disciplinei.
N-are niciun rost să te gândeşti la ea.

Iar dacă iei înţelegerea ultimă ca pe ceva în care să crezi, atunci nu va mai fi cu putinţă să te dedici disciplinei.

Şi cât de uşor şi de plăcut e să crezi în dobândirea înţelegerii supreme fără disciplină sau practică spirituală!

În felul acesta începi să te bucuri de sentimentul eliberării de păcate deşi în realitate nu te-ai eliberat câtuşi de puţin, iar în fumul amăgirii cerşetorul ajunge să se creadă rege.

Ce bucurie pe cerşetori când li se spune că sunt împăraţi, nicidecum cerşetori!

Nu e deloc de mirare că cei care le spun astfel de lucruri sunt foarte respectaţi şi veneraţi.

O eliberare mai uşoară şi mai ieftină de sărăcia interioară şi de păcat nu găseşti nicăieri!

Metafizica aceasta găunoasă, pseudofilozofia aceasta le prilejuieşte o eliberare cât se poate de uşoară, pe când disciplina spirituală, meditaţia necesită un mare efort din partea lor.

Eu sper că n-aţi căzut în capcana unei astfel de metafizici sau unui astfel de metafizician.

Sper că n-aţi luat calea vreunei scurtături de genul acesta.

Cel mai simplu şi mai ieftin e să crezi, pur şi simplu, că sufletul este veşnic pur şi iluminat, că sufletul este însuşi brahman şi că, prin urmare, tu n-ai nimic de făcut.
Cu alte cuvinte, indiferent ce faci în momentul acesta e foarte bine, fiindcă nu e nevoie să renunţi la nimic.

Ţineţi minte că până şi de adevăr se poate abuza şi că până şi adevărurile cele mai nobile pot fi folosite cu scopul de a ascunde minciunile cele mai josnice.
Lucrul acesta s-a întâmplat şi se întâmplă în fiecare zi.

Laşitatea se poate ascunde sub aparenţa nonviolenţei,
păcatul se poate ascunde în spatele unei filozofii care proclamă starea veşnic pură şi iluminată a sufletului,
iar letargia se poate ascunde sub straiele sannyas-ului.

Vreau să vă previn în legătură cu amăgirile de felul acesta.

Cel care nu este atent să le detecteze nu va putea progresa prea mult în plan interior.

Nu vă puneţi la adăpostul niciunui discurs filozofic ca să scăpaţi de păcat şi de întunericul care vă învăluie.
Aflaţi totul despre ele, cunoaşteţi-le în detaliu.
Ele sunt acolo, deci nu încercaţi să uitaţi de existenţa lor.

Faptul că sunt asemenea unor vise nu schimbă cu nimic realitatea existenţei lor.
Să nu credeţi că visele nu există.

Chiar şi un vis are propria lui existenţă.
Ne poate copleşi, ne poate afecta.
Spunând şi crezând că „n-a fost decât un vis” nu vom ajunge nicăieri.

Nu avem altă soluţie decât să ne trezim din el.
Dar unora le place să viseze că s-au trezit deja.

Metafizica seacă, metafizica lipsită de meditaţie este cea care are exact rezultatul acesta.
Ea nu vă ajută să vă treziţi, ci vă oferă un vis în care vi se pare că v-aţi trezit.
E un vis în interiorul altui vis.

N-aţi avut niciodată vise în care vi se părea că sunteţi treji?

Nu rezolvaţi nimic doar crezând şi spunând că nu există păcat, că nu există întuneric.
Este vorba aici despre ce aţi vrea voi, nu despre adevăr.
Aţi vrea voi să nu existe păcat şi întuneric, însă simpla voastră vrere nu e de-ajuns.
Dorinţa voastră nu are nicio putere.

Şi încetul cu încetul, metafizicienii aceştia încep să creadă în visul atingerii iluminării, aşa cum cerşetorul care şi-a dorit tot timpul să fie rege va începe până la urmă să viseze că a devenit rege.

Dorind fără-ncetare, ei ajung în ultimă instanţă să-şi imagineze că au ajuns acolo unde voiau, deşi în fapt n-au obţinut nimic.
În felul acesta le vine uşor să-şi uite înfrângerea.
Ajungând în vis acolo unde n-au putut ajunge în realitate, suspină mulţumiţi.

Eu sper că voi nu căutaţi astfel de satisfacţii aici.
Dacă asta căutaţi, n-aţi venit la cine trebuia.

Eu nu pot să vă ofer niciun fel de vise.
Nu pot să pun piatra de temelie a amăgirii de sine.
Eu sfărâm vise şi nu vreau decât să vă tulbur somnul.
Dacă în felul acesta vă fac să treceţi prin suferinţă, vă cer iertare.

Trezirea e dureroasă, nu încape nicio îndoială, dar durerea aceasta este singura penitenţă.

Ea începe atunci când deveniţi conştienţi de starea voastră păcătoasă din prezent, de realitatea stării deplorabile în care vă aflaţi.

Nu trebuie să vă agăţaţi de niciun fel de iluzii; ceea ce aveţi de făcut este să cunoaşteţi ceea ce este aşa cum este.

Procedând astfel veţi cunoaşte nefericirea şi suferinţa, din cauză că vă vor fi sfărâmate visele încântătoare în care vă vedeaţi mari împăraţi.

Împăratul se va face nevăzut, iar în locul său va sta cerşetorul;
frumuseţea va dispărea şi va apărea urâţenia;
binele se va evapora şi răul va ieşi în faţă;
animalul din voi va sta gol în faţa voastră.

Procesul acesta este necesar, foarte necesar.

Este esenţial să treceţi prin agonia aceasta.

Este inevitabil, fiindcă este travaliul naşterii.
Şi numai după ce vom fi văzut animalul în faţa noastră vom începe să-l cunoaştem limpede pe cel care e diferit de acest animal.

Cel care stă faţă în faţă cu animalul începe să se simtă diferit de acesta, separat de el. Conştientizarea animalului din noi duce la ruperea identificării cu el. Observarea îl separă pe observator de ceea ce este observat, iar în noi începe să încolţească sămânţa care, odată ajunsă la dezvoltarea deplină, înfloreşte în realizarea de sine.
Prin urmare, a-ţi întoarce privirile de la păcat, de la întuneric şi de la animal nu reprezintă o disciplină spirituală, ci o evitare a ei.
O astfel de atitudine este asemănătoare celei a struţului care-şi ascunde capul în nisip şi se simte în siguranţă la gândul că dacă el nu vede duşmanul înseamnă că acesta nu există.

Ce frumos ar fi să fie adevărat!

Dar nu e.
Dacă nu vezi duşmanul nu înseamnă că acesta nu există.

Dimpotrivă, în felul acesta el devine chiar mai periculos.
Ţinând ochii închişi devii o pradă mai uşoară.
În prezenţa duşmanului ar trebui să ţii ochii larg deschişi, de vreme ce e în interesul tău să-i ştii fiecare mişcare.

Ignoranţa nu ne poate face decât rău.
Iată de ce vă cer să vă dezvăluiţi în totalitate latura întunecată şi s-o observaţi.

Scoateţi- vă toate hainele şi vedeţi-vă aşa cum sunteţi.

Daţi deoparte toate doctrinele şi teoriile şi vedeţi-vă aşa cum sunteţi.

Scoateţi-vă capul din nisip şi priviţi.

Însuşi faptul că deschideţi ochii - simplul fapt că priviţi - reprezintă o transformare, reprezintă începutul unei vieţi noi.
Odată ce deshideţi ochii începe o transformare şi tot ceea ce faceţi după aceea vă va duce la adevăr.

Străpungând straturile de întuneric veţi păşi în lumină; măturând din cale pânzele de păcate, vă îndreptaţi către divin; anihilând ignoranţa, ajungeţi la cunoaşterea sufletului.

Aceasta este calea cea bună dacă vreţi să ajungeţi la cunoaşterea de sine.

Şi ca s-o luaţi pe calea asta nu e nevoie de vise - vise despre suflet şi Dumnezeu, despre brahman ca adevăr, conştiinţă şi beatitudine.

Visele de genul acesta nu sunt decât o negare a faptelor, urmând aceeaşi logică precum cea a struţului.
Ele nu conduc la acţiunea corectă, ci la o falsă satisfacţie în letargie.

Aseară m-a întrebat cineva ce este satsang.

I-am răspuns: „
Satsang înseamnă să fii tu cu tine însuţi.
Adevărul nu poate fi găsit în afară.
Niciun învăţător, nicio scriptură nu ţi-l poate da.
Se află în tine şi, dacă vrei să-l afli, trebuie să cauţi să te afli în intimitatea sinelui tău.
Fii cu tine însuţi.”

Noi însă suntem mereu în compania oricui altcuiva în afară de noi.

Eckhart stătea odată singur, la adăpostul unei dumbrave retrase.
Un prieten care trecea pe-acolo l-a zărit şi a venit la el, spunându-i:
„Te-am văzut stând singur aici şi m-am gândit să vin să-ţi ţin companie.”

Ştiţi ce i-a răspuns Eckhart?
„Eram cu mine însumi”, i-a spus el, „dar acum, că ai venit, mă simt singur.”

Sunteţi vreodată în compania voastră înşivă, asemenea lui?

Asta înseamnă satsang.
Asta este rugăciunea.
Asta este meditaţia.

Când eşti pe deplin singur cu tine însuţi şi eşti lipsit de orice gând, de orice gând referitor la altcineva, atunci te afli cu tine însuţi.

Când lumea exterioară este absentă înăuntrul tău, atunci eşti cu tine însuţi. în solitudinea şi neînsoţirea aceea, în singurătatea aceea absolută percepi adevărul, fiindcă în miezul cel mai lăuntric al fiinţei tale tu însuţi eşti adevărul.

Ideea este să fiţi religioşi, nu să păreţi astfel.

Ori de câte ori îmi pune cineva întrebări legate de religiozitate, primul lucru pe care vreau să-l aflu de la el este:
„Vrei să pari religios sau să devii religios?”

Cele două reprezintă dimensiuni total diferite.

A fi religios implică o disciplină în scopul realizării de sine; a apărea religios nu e decât o împopoţonare.

Straiele pustnicilor şi ale călugărilor, robele lor convenţionale, stereotipice, înfăţişarea lor, semnele decorative de pe frunte şi de pe corp şi toate celelalte accesorii ale lor - toate acestea creează aparenţa religiozităţii.
Dacă şi voi vreţi să păreţi religioşi, e foarte uşor s-o faceţi.

Dar reţineţi că aparenţele îi vizează pe ceilalţi, iar faptul de a fi religios te vizează pe tine.

Eu nu sunt aşa cum mă văd ceilalţi, din exterior.
Eu sunt aşa cum mă cunosc eu, din interior.
Are vreo valoare faptul că par sănătos în ochii celorlalţi?
Cu adevărat valoros e faptul de a fi într-adevăr sănătos.

Ca şi hainele religioase, calităţile religioase pot fi şi ele purtate la vedere.
Oamenii se pot împopoţona cu ele.

Iar amăgirea aceasta pătrunde încă şi mai adânc.

Comportamentul unui om poate fi de două feluri, el poate semăna cu florile adevărate sau cu florile de plastic.

În primul caz este vorba despre însăşi expresia vieţii şi fiinţei unei plante, iar în cel de-al doilea caz vorbim despre flori care nu au niciun pic de viaţă în ele.
Ele nu înfloresc, ci sunt asamblate aşa.

Un comportament autentic înfloreşte, în timp ce unul fals trebuie asamblat din exterior.

Comportamentul unui om este foarte simbolic, el reprezintă ceea ce are omul respectiv în interior.

Ceea ce contează este să schimbaţi interiorul, nu comportamentul.

Când avem o boală care face să ne crească temperatura, modalitatea de a scăpa de boală nu o reprezintă diminuarea temperaturii.
Noi acţionăm împotriva bolii şi în felul acesta temperatura va scădea şi ea.

Temperatura nu e decât un simptom al bolii, nu o boală în sine.

E doar un indiciu, nu un inamic.
Ce părere aţi avea despre unii care s-ar apuca să se lupte cu temperatura?

Aceeaşi absurditate se produce şi în ceea ce priveşte viaţa religioasă, viaţa morală.

Semnele exterioare sunt luate drept inamic, simptomele sunt luate drept boală, iar noi începem să luptăm împotriva lor.
Atitudinea aceasta nu duce la eliminarea bolii, ci dimpotrivă, cel care va fi eliminat este cu siguranţă pacientul.

Egoul, neadevărul, violenţa, neînfrânarea, furia, lăcomia, infatuarea sunt toate indicii, simptome.

Ele sunt temperatura, nu boala în sine.

Împotriva lor nu e cazul să luptăm direct, ele nu fac decât să indice prezenţa duşmanului în interior.

Duşmanul acesta este reprezentat de necunoaşterea sinelui, iar necunoaşterea sinelui se exprimă în fel şi chip - prin ego, prin neadevăr, prin violenţă, prin neînfrânare, prin frică şi prin furie.

Distrugându-le pe acestea nu vom distruge ignoranţa care ne învăluie sinele, căci ea este rădăcina răului, iar celelalte sunt doar manifestări ale sale.

Simptomele nu pot fi anihilate acţionând direct asupra lor.

Cel mult veţi sfârşi prin a acoperi
neadevărul cu imitaţii de plastic ale adevărului,
violenţa cu imitaţii ale nonviolenţei,
iar teama cu imitaţii ale neînfricării.

Poate că v-aţi împodobit şi voi cu astfel de imitaţii şi poate că i-aţi păcălit pe alţii, dar sper că nu v-aţi lăsat chiar şi voi păcăliţi de ele.

Deci accentul nu cade pe eliberarea de neadevăr, violenţă sau furie, ci pe eliberarea de ignoranţa care învăluie sinele.
Aceea este singura problemă.

Toate celelate există din cauza acestei ignoranţe, fără ea n-ar exista.

În absenţa acestei ignoranţe, toate celelalte dispar automat şi în locul lor răsare adevărul, starea fără de ego, fără dorinţe şi fără furie, răsare nonviolenţa şi neataşamentul.

Acestea sunt simptome ale cunoaşterii de sine.

CAPTOLUL 8 - CEI ÎNECAŢI CU TOTUL

Nu-mi stă-n putere să vă ofer adevărul.
Dacă vă spune cineva că poate să vi-l ofere, să fiţi siguri că de la bun început vă oferă un neadevăr.
Nimănui nu-i stă-n putere să transmită adevărul.

Iar asta nu ţine de capacitatea celui care vrea să-l ofere, ci de faptul că adevărul este viu.
Nu e un obiect material care poate fi dat sau luat.
E o experienţă vie şi una pe care fiecare o dobândeşte singur.

Obiectele moarte pot fi date sau luate, dar nu şi experienţele.

Pot eu să vă transfer iubirea, experienţa iubirii pe care am avut-o?

Pot să vă ofer experienţa frumuseţii şi muzica pe care am auzit-o?

Cât de mult aş vrea să pot da mai departe beatitudinea care i s-a întâmplat intr-un mod atât de neobişnuit acestui trup al meu, cu înfăţişarea lui atât de obişnuită.
Dar nu e chip s-o fac.
Îmi doresc cu ardoare să împărtăşesc ceea ce mi s-a întâmplat, dar sunt cu totul neputincios.

Am un prieten care s-a născut orb.
Cât aş fi vrut să-i pot da lumina ochilor mei, dar n-a fost cu putinţă.
Poate că într-o zi va fi posibil, căci ochii fac parte din corp şi se va găsi, poate, o modalitate prin care ei să fie translplantaţi.

Însă vederea adevărului nu va putea fi niciodată transferată, oricât de arzător ne-am dori-o.
Ea aparţine lumii sufletului, nu lumii trupului.

La toate lucrurile care aparţin lumii sufletului se poate ajunge doar prin eforturi proprii.

Pe acest tărâm nu poţi împrumuta nimic de la nimeni şi nu te poţi sprijini pe nimeni.

Pe tărâmul sufletului nu poţi călca împrumutând picioarele altcuiva şi nici nu poţi găsi refugiu altundeva decât în tine însuţi.
Ca să ajungi la adevăr trebuie să-ţi fii propriul refugiu.
Aceasta este o condiţie inevitabilă.

De aceea am spus că nu-mi stă în putere să va ofer adevărul.

Singurele care trec de la unul la celălalt sunt cuvintele, cuvinte fără viaţă, cuvinte moarte - căci adevărul rămâne întotdeauna în afara lor.

Iar comunicarea prin care sunt transmise doar cuvinte goale nu este deloc o comunicare adevărată.
Ceea ce este viu - semnificaţia, experienţa care le dă viaţă - nu este transmisă odată cu ele.

Sunt precum nişte cartuşe goale.
Sunt ca nişte corpuri moarte, ca nişte cadavre.
Nu pot decât să vă împovăreze, nu vor putea niciodată să vă aducă eliberarea.
Prin cuvinte primiţi doar trupul neînsufleţit al adevărului; în el nu bate nicio inimă.

Aşa cum am spus, adevărul nu poate fi oferit.

Dar eu vă pot ajuta să daţi jos corvoada asta care v-a fost transferată şi îngreunată cu fiecare secol.

Este obligatoriu să scăpaţi de povara aceasta a cuvintelor.

Aşa cum se depune praful drumului pe un călător, tot aşa praful cuvintelor şi al gândurilor se depune pe cei care călătoresc prin viaţă.
E un lucru firesc, dar e necesar să scuturăm de pe noi praful acesta.

Cuvintele sunt lucruri moarte, ele nu reprezintă adevărul.

Indiferent cine le-ar rosti, cuvintele nu reprezintă adevărul.
Nu le colectaţi, căci vă veţi face rău.
Pelerinajul către adevăr nu este posibil câtă vreme căraţi greutatea aceasta strivitoare.

Asemenea căţărătorului care îşi lasă jos toată încărcătura înainte de a porni spre înălţimile muntelui, cel care porneşte în călătoria adevărului ar face bine să-şi lase jos povara de cuvinte.
O conştiinţă eliberată de cuvinte va fi capabilă să atingă înălţimile semeţe ale adevărului.

Eu vă învăţ un singur fel de neataşament: neataşamentul de cuvinte şi de gânduri.
Greutatea lor moartă vă face călătoria foarte anevoioasă.

Chuang Tzu a spus:
„Plasa e pentru prins peşti. Prindeţi deci peştii şi daţi la o parte plasa.”

Dar noi suntem nişte pescari atât de nepricepuţi încât apucăm strâns plasele şi uităm de peşti.
Uitaţi-vă cum căraţi pe cap bărcile, uitând că rostul lor e să vă poarte pe apă.

Cuvintele sunt indicii.
Ele sunt nişte indicatoare, nu conţin adevărul.
Însuşiţi-vă mesajul lor şi apoi uitaţi de ele.
A aduna indicii nu e cu nimic diferit de a aduna cadavre.

Cuvintele sunt precum degetele care arată către lună.
Cel care îşi îndreaptă toată atenţia spre degete va scăpa din vedere luna.
Degetele şi-au împlinit rostul doar atunci când vă îndreaptă atenţia departe de ele.
Dacă însă vă atrag spre ele şi vă fac să vă încâlciţi în ele, atunci nu numai că-şi pierd rostul, dar devin de-a dreptul dăunătoare.

N-au devenit deja toate cuvintele pe care le-aţi învăţat despre adevăr un izvor de nenorociri pentru voi?

Nu v-au dezbinat ele, n-au înstrăinat ele omul de om?
Nu sunt cuvintele de vină pentru toate atrocităţile şi toate neroziile care se comit în numele religiei?
Nu sunt toate acele secte - cunoscute drept diverse religii - clădite pe diferenţele dintre cuvinte?

Adevărul e unul singur şi nu poate fi decât unul singur, dar cuvintele sunt multe - tot aşa cum luna e una singură, dar degetele care arată înspre ea pot să fie o mie.

Cei care s-au agăţat de unul sau altul dintre nenumăratele cuvinte care indică adevărul sunt responsabili pentru sectele religioase existente în număr atât de mare.
Religiile acestea n-au luat fiinţă din adevăr, ci din cuvinte.
Adevărul e unul singur.
Religia este şi ea una singură.
Aceia care pot să se desprindă de cuvinte ajung la această religie lipsită de dualitate şi la acest adevăr non-dual.

Eu nu vreau, aşadar, să vă sporesc povara de cuvinte, adăugându-i cuvinte noi.
Deja v-aţi încovoiat sub greutatea cuvintelor pe care le duceţi, vă simt capetele aplecate din cauza lor.

Cei care au cunoscut adevărul nu deschid gura să vorbească despre el.
Buzele le sunt sigilate, nu auziţi de la ei un singur cuvânt legat de adevăr.
Oare nu spun ei îndeajuns, în felul acesta?
Nu spun ei oare că adevărul rezidă în tăcere, că tăcerea însăşi este adevărul?

Dar nouă ne scapă mesajul lor.
Noi nu putem înţelege nimic în absenţa cuvintelor.

Înţelegerea noastră se limitează la cuvinte, de aceea ei ne vorbesc prin intermediul cuvintelor.

Ne spun în cuvinte lucruri care nu pot fi comunicate prin intermediul acestora.

Compasiunea este cea care-i mână să facă o astfel de încercare imposibilă, iar ignoranţa noastră este cea care se cramponează de cuvintele rostite.

Cuvintele cuplate cu ignoranţa dau naştere unei secte, cuvintele cuplate cu ignoranţa înseamnă sectă - şi în felul acesta rămânem încă o dată lipsiţi de adevăr, iar religia rămâne la fel de departe de noi precum a fost întotdeauna.

Trebuie să vă ridicaţi mai presus de cuvinte.

Doar atunci veţi cunoaşte prin experienţa voastră ce se află în spatele cuvintelor.
Cuvintele nu fac decât să vă umple memoria, cunoaşterea nu vine dinspre ele.
Şi vă rog să nu luaţi memoria drept cunoaştere.

Memoria nu e altceva decât o înregistrare a trecutului.
Ea înseamnă învăţare, nu cunoaştere.

Cineva l-a întrebat pe Ramana Maharishi ce-ar trebui să facă pentru a cunoaşte adevărul.

Acesta i-a răspuns: „UITĂ TOT CE ŞTII.”

Dacă aţi putea voi uita tot ceea ce ştiţi!

Din uitarea aceasta s-ar ivi inocenţa şi simplitatea care fac cunoscut adevărul şi sinele.

Când conştiinţa nu-ţi mai e ticsită de cuvinte şi de gânduri formate din cuvinte, lumina îşi croieşte drum înăuntru.

În momentul acela de libertate eşti în contact cu cunoaşterea.

Trebuie să deschizi ferestrele şi uşile conştiinţei.

De fapt, toate zidurile care înconjoară acum conştiinţa trebuie dărâmate, abia apoi veţi găsi lumina care reprezintă adevărata voastră natură.

Fără îndoială că, pentru a întâlni cerul, trebuie să deveniţi asemenea lui - goi, liberi, fără limite.

Gândurile nu permit întâlnirea aceasta, ele vă înconjoară asemenea norilor.
Norii aceştia trebuiesc risipiţi.
Şi-atunci cum aş putea eu să adaug alţi nori de gânduri în mintea voastră?

Ceea ce vă spun eu - sau ceea ce vreau să vă spun, dar nu pot s-o fac - nu este gând, credinţă sau idee, ci este o experienţă, o înţelegere directă.

De-ar fi fost doar un gând, ar fi fost cu putinţă să fie comunicat - şi chiar de-ar fi fost vorba despre o experienţă, dar una ce ţine de lumea exterioară, s-ar fi găsit un cuvânt sau altul care s-o poată comunica.

Dar experienţa aceasta nu aparţine lumii exterioare.
Ea este experienţa celui care experimentează totul.
Este cunoaşterea cunoscătorului.
Şi în asta constă dificultatea.

Fenomenul cunoaşterii presupune de regulă o separare între cel care cunoaşte şi ceea ce este cunoscut, între cel care vede şi ceea ce este văzut, dar în cunoaşterea de sine distincţia aceasta nu mai există.

Aici, cunoscătorul, cunoscutul şi cunoaşterea sunt una.

Astfel că aici, cuvintele devin total inutile.
Ele n-au fost create pentru a fi folosite în contextul acesta.
A le folosi în sfera aceasta înseamnă a le extinde mai mult decât o permite capacitatea lor.

Nu e de mirare că au fost schilodite complet şi au rămas fără viaţă după ce s-a tras atâta de ele.

Şi cu toate că spun ceva despre trup, despre forma exterioară a adevărului, ele nu pot să atingă sufletul lui.

Cum pot cuvintele să exprime un adevăr care poate fi cunoscut doar atunci când cuvintele nu sunt prezente?
Nu putem înlănţui în gânduri acel ceva care este atins într-o stare fără de gânduri.

Există vreo cale prin care să înlănţuim cerul?
Şi mai putem să-i spunem cer aceluia care poate fi înlănţuit?
De ce nu ne gândim la adevăr în acelaşi mod?
Este adevărul mai prejos decât cerul în ceea ce priveşte nelimitarea şi infinitul său?

Dacă cerul ar fi pus în pachete şi scos la vânzare în piaţă, n-ar veni nimeni să-l cumpere.

Dar noi procedăm astfel cu adevărul: adevărul, Dumnezeu şi eliberarea sunt toate de vânzare în piaţă.

Şi nu sunt vinovaţi vânzătorii, căci ei nu fac decât să vină în întâmpinarea cererii cumpărătorilor.

Iar câtă vreme există cumpărători, câtă vreme există clienţi interesaţi de adevăr nu va fi cu putinţă să dispară prăvăliile care vând adevăr gata făcut.

Toate organizaţiile şi toate sectele care operează în numele religiei s-au transformat în prăvălii. în ele cumperi adevăr gata făcut.

Nu doar haine de-a gata găseşti pe piaţă, ci şi adevăr de-a gata.
Eu nu vă pot oferi adevăr de-a gata.
Adevărul de-a gata nu există, pur şi simplu.

Îmi aduc aminte de o povestire:
Un maestru i-a pus odată disciplolului său o întrebare despre adevăr.

Acesta i-a răspuns, iar maestrul i-a dat dreptate.

În ziua următoare maestrul i-a pus aceeaşi întrebare, iar discipolul i-a spus:
„Ţi-am răspuns deja ieri la întrebarea asta."

Maestrul a insistat:
„Mai răspunde-mi o dată astăzi."

Discipolul a repetat ceea ce spusese cu o zi înainte, ceea ce l-a făcut pe maestru să exclame:
„Nu! Nu!"

Discipolul a fost surprins:
„Ieri ai zis că am dreptate, deci cum de spui astăzi că nu am?"

Ştiţi ce i-a răspuns maestrul?
„Ieri era da, azi e nu."

Care este semnificaţia povestirii acesteia?
Aţi înţeles-o?

Răspunsul discipolului devenise stereotipic, era prizonier al unui tipar fix.
Nu era decât un concept şi în felul acesta îşi pierduse viaţa, era mort.
Făcea parte din memorie, nu mai era cunoaştere.

Memoria noastră e plină cu astfel de răspunsuri moarte şi, din această cauză, ceea ce este viu nu se mai poate ivi.

Prieteni, voi trebuie să revitalizaţi experienţa - cunoaşterea prin experienţă - nu memoria.
Memoria e o greutate moartă; experienţa este o eliberare vie.

Experienţa adevărului nu poate fi predeterminată.
Ea nu poate fi închisă în nicio terminologie şi în nicio definiţie rigidă a vreunei doctrine filozofice, religioase sau ideologice.

Nu se poate să ne aşteptăm ca adevărul să se conformeze unei ideologii sau unei şcoli de gândire sau unor reguli stabilite.
Orice efort de a-l limita la un tipar va fi zadarnic.

Nu trebuie să limităm sau să închidem adevărul ci, dimpotrivă, trebuie să ne descâlcim pe noi, să ne dezlegăm pe noi.
Modalitatea de a ajunge la adevăr nu constă în a-l limita, ci în a ne dezlega pe noi înşine.

Nu faceţi adevărul captiv, în schimb desfaceţi legăturile care vă ţin pe voi captivi.

E singura cale de a ajunge la el.

Cunoaşterea adevărului e posibilă doar prin intermediul experienţei.
Nu se poate ajunge la ea altfel decât prin experienţă proprie.
Experienţa şi doar ea este factorul decisiv.

Stăteam odată lângă o cascadă.
Am băut din apa ei şi i-am simţit gustul dulce.

Cu adevărul se întâmplă la fel: beţi şi veţi şti.
Un astfel de gust nu poate fi cunoscut decât prin experienţă directă.

Adevărul nu este un produs al acumulării de cunoştinţe.
El nu e creaţia voastră, nu-l fabricaţi voi.

Nimeni nu face asta şi nimeni n-o poate face.
El există deja.

Deci n-aveţi cum să-l confecţionaţi voi de-a gata, el există deja.

Când deschideţi ochii îl vedeţi; când îi închideţi nu-l mai puteţi vedea.

E asemenea luminii.
Nu umblaţi să-l cumpăraţi de undeva.
Tot ce aveţi de făcut e să deschideţi ochii şi în momentul acela adevărul se iveşte în toată originalitatea lui, în puritatea lui perfectă, în deplinătatea existenţei sale - şi vă transformă.
Ca lucrul acesta să fie posibil, e esenţial să nu vă lăsaţi corupţi de gânduri împrumutate şi să nu acceptaţi ce-a rămas de la alţii.

Nu ştiţi oare că viaţa nu acceptă nimic stătut sau mort?

Şi-atunci ce-aş putea să vă spun eu?

N-am să vorbesc despre adevăr, deci despre ce vă voi vorbi?

Voi vorbi despre modul în care poate fi cunoscut adevărul.

Nu voi vorbi despre lumină, ci vă voi spune cum puteţi deschide ochii ca să vedeţi lumina.

N-am să spun ce văd, dar am să spun cum văd ceea ce văd.

Doar atât se poate spune.
Şi e o binecuvântare că se poate spune chiar şi-atât.

Religia, religia adevărată n-are nimic de-a face cu doctrina adevărului, mai degrabă are ceva de-a face cu metoda cunoaşterii adevărului.

De aceea n-am să spun nimic referitor la adevăr.

Nu vreau să vă creez impresia că-l cunoaşteţi înainte de a-l cunoaşte în realitate.

Vreau să vă aduc în locul în care-l puteţi cunoaşte singuri, în punctul din care puteţi arunca singuri o privire către el, în punctul acela de fierbere în care ignoranţa vi se va evapora şi în care veţi întâlni flacăra pură, flacăra fără fum care sunteţi voi înşivă.

Şi acum să vorbim despre metodă.

Cei care aspiră să meargă pe calea spre adevăr constată că li se deschid două uşi: una este cea a gândirii despre adevăr, cealaltă este cea a efortului spiritual în scopul ajungerii la adevăr.

Una este calea raţionamentelor, cealaltă - a meditaţiei.

Una este calea contemplării adevărului, cealaltă este cea a disciplinei care duce la cunoaşterea lui.

Acestea două par să fie uşile.

Dar după cum văd eu lucrurile, uşa este una singură.

Cealaltă nu există, ea doar pare să existe.

Cealaltă uşă nu e decât o iluzie.
Uşa gândirii despre adevăr nu este o uşă adevărată.
Ea e o uşă falsă, iluzorie şi mulţi sunt cei care se rătăcesc trecându-i pragul.
Intrând pe uşa gândirii, gândind la adevăr, n-ajungeţi niciodată niciunde.

Puteţi călători mult şi bine şi vă veţi trezi tot acolo unde eraţi când aţi pornit.
Drumul ăsta are un început, dar n-are sfârşit. Iar când un lucru n-are sfârşit înseamnă că a fost o iluzie de la bun început.

Când vă gândiţi la adevăr, ce anume faceţi?

În ce fel vă veţi gândi la adevăr?

Nu aveţi cum să vă gândiţi la ceva ce nu cunoaşteţi.

Cum poate un gând să vizeze necunoscutul?

El n-are încotro decât să se limiteze la ceea ce ştie.

Gândirea poate să vină cu întrebări, dar nu poate veni cu soluţii.
Cel care nu face decât să urmeze gândirea se poate trezi într-o mare confuzie; mintea sa poate sfârşi într-un fel de nebunie.

Nu întâmplător mulţi gânditori înnebunesc.
Acesta este rezultatul ultim al gândirii, consecinţa ultimă.

Calea gândirii nu este deloc o cale prin care să ajungi la adevăr.

Am să vă spun o poveste, una minunată:
A fost odată un om care a pornit să caute capătul lumii.

După o călătorie lungă, după un pelerinaj aproape fără sfârşit, a ajuns la un templu pe care stăteau scrise cuvintele acestea: „Aici este capătul lumii.”

A fost foarte mirat şi nici nu i-a venit să creadă ce vedea scris acolo. Era de necrezut.

Şi-a continuat drumul şi nu peste multă vreme a ajuns în locul în care se termina lumea.

în faţa lui se căsca o genune mare. S-a uitat în jos; nu era absolut nimic acolo.
I s-a tăiat respiraţia şi l-a cuprins ameţeala. S-a întors şi a rupt-o la fugă, fără să se mai întoarcă vreodată ca să se uite înapoi.
Povestea aceasta vorbeşte despre sfârşitul gândirii.

Dacă ne gândim la adevăr, ne vom gândi şi ne vom tot gândi până când vom ajunge într-un punct în care e imposibil să gândim mai departe.
Acesta este sfârşitul gândirii.
În faţa noastră se va căsca hăul, iar mintea va refuza să mai facă un singur pas înainte.

Dacă ducem procesul gândirii până la capăt vom ajunge la un astfel de moment. E inevitabil.

Dacă voi simţiţi că mai aveţi la ce să vă gândiţi, înseamnă că n-aţi ajuns încă la capăt cu adevărat.

Când nu mai există nimic, dar absolut nimic la care să vă puteţi gândi, când nu se mai poate face niciun singur pas înainte, atunci să ştiţi că acela este cu adevărat sfârşitul şi că aţi ajuns la templul aflat la capătul lumii.

Dacă omul acela care a ajuns la capătul lumii m-ar fi întrebat pe mine ce să facă, eu nu l-aş fi sfătuit să fugă.

Vă puteţi închipui ce sfat i-aş fi dat eu?
I-aş fi spus că, din moment ce a călătorit atât de mult şi a ajuns atât de departe, ar face bine să mai facă încă un pas, ultimul şi cel mai important.

I-aş fi cerut să sară temerar în hăul din faţa lui.
I-aş fi spus că doar de pasul acesta mai era nevoie şi că de acolo de unde se termină lumea începe împărăţia lui Dumnezeu.

Punctul în care se termină lumea este totodată şi punctul din care începe tărâmul divinului, iar un punct mai important decât acesta nu există.

De acolo de unde se termină gândirea, începe vederea.

Când gândirea încetează, adevărul se face cunoscut.

Trebuie să faceţi saltul de la gândire la starea fără de gânduri.

De la nivelul cuvintelor trebuie să săriţi în neant, în gol.
Aceasta este metoda.
Acesta este curajul.
Acesta este adevăratul ascetism.
Aceasta este adevărata căutare spirituală.

Dacă în punctul în care vă aflaţi voi aveţi viziunea lui Brahma, a lui Vishnu sau a lui Mahesh, înseamnă că încă gândiţi.

Dacă-l vedeţi pe Mahavira, pe Buddha, pe Isus, Mahomed sau pe Krishna, să vă fie limpede că încă visaţi.

Înseamnă că nu aţi ajuns cu adevărat la capăt.

Capătul este acolo unde nu mai e nimic de gândit, nimic de văzut, nimic de cunoscut.

Aţi rămas doar voi şi golul.
De fapt, nici voi nu mai sunteţi acolo.
Doar vidul, doar neantul mai e acolo.

Stai în picioare, la capătul lumii.
Mintea vrea să se întoarcă. Va vrea din răsputeri să se întoarcă.

Acesta este momentul în care ai nevoie de curaj, fiindcă mai ai de făcut încă un pas. încă un pas, un salt numai e tot ce trebuie să faci - şi totul se va transforma.

Atunci nu mai există gândire, ci doar vedere, percepţie.

Atunci ai ajuns la cunoaştere.

Cunoşti atunci când renunţi la orice cunoaştere; vezi atunci când renunţi la orice căutare.

Iar atunci când încetezi să mai fii în orice fel, pentru prima dată eşti cu adevărat.

Disciplina cunoaşterii de sine este un salt în valea morţii.

Dar numai aşa se ajunge la nemurire.

Metoda nu constă în gândire, ci într-un salt în afara gândirii.
Saltul în afara gândiri este meditaţia.

În fiecare zi vorbesc tocmai despre acest lucru.
Gândurile sunt valuri ale oceanului conştiinţei.
Sunt ca spuma de la suprafaţă, care dispare aproape înainte să se formeze.
Ele sunt semnul că suprafaţa e agitată şi tulbure.

Cel care se află la nivelul lor nu poate avea vreun contact cu adâncul.

A gândi înseamnă a înota în ape fără adâncime.

Toate gândurile sunt superficiale.
Niciun gând nu poate fi profund aşa cum niciun val nu se poate produce în adâncime.

Valurile sunt posibile doar la suprafaţă.
Gândurile se produc şi ele tot la suprafaţa conştiinţei.
Nu oceanul este în valuri, valurile sunt în ocean.
Valuri fără ocean nu pot exista, dar ocean fără valuri poate să existe.

Gândurile nu pot exista în absenţa unei conştiinţe, dar existenţa conştiinţei este posibilă în absenţa gândurilor.

Conştiinţa este sursa, fundamentul.

Dacă vrei s-o cunoşti va trebui să treci dincolo de valuri, în spatele lor, nu să stai pe mal.

Kabir a spus:
„Am pornit în căutare, dar continuam prosteşte sa stau pe mal."

Vă rog, nu rămâneţi nici voi pe mal.
Pe mal nu găsiţi nimic, trebuie să pătrundeţi în acel ceva căruia îi aparţine malul.
Malul se află acolo doar pentru a putea sări de pe el în mare.

Mai există şi posibilitatea să nu rămâi pe mal, dar să rămâi plutind pe valuri.

Din punctul meu de vedere şi valurile sunt tot mal.

Tot ceea ce te împiedică să te scufunzi şi să te îneci reprezintă malul.

Oamenii care înoată în gânduri au iluzia că au părăsit ţărmul, însă în realitate nu l-au părăsit.

Când a murit, Mahavira a lăsat aceste cuvinte pentru discipolul său drag, Gautama, care nu era de faţă:
„Spuneţi-i lui Gautama că a trecut cu bine râul, dar se agaţă de mal.
Să lase acum şi malul în urma sa."

La ce mal se referea Mahavira?
De acelaşi mal vă vorbesc şi eu.
Este malul gândirii; este malul înotului în gânduri.

La adevăr ajungeţi scufundându-vă, nu înotând.

Înotul are Ioc la suprafaţă; scufundarea vă aduce în adâncimile nesfârşite.

Trebuie să plonjaţi de pe malul gândurilor în adâncurile vidului.

Ne-au rămas de la Bihari aceste frumoase două versuri:
„Cei neînecaţi s-au înecat într-adevăr;
cei înecaţi cu totul au trecut dincolo."

Voi ce anume vreţi?
Dacă vreţi să treceţi în partea cealaltă, atunci curajul de a vă îneca este o necesitate absolută.

Faptul de a vă îneca cu totul este exact ceea ce vă învăţ eu, faptul de a dispărea astfel încât să traversaţi oceanul, astfel încât să fiţi ceea ce sunteţi cu adevărat.

CAPITOLUL 9 - ÎNVELIŞUL GÂNDURILOR

- ***„După cum spui tu, nimănui nu-i stă în putere să împărtăşească adevărul. Atunci cuvintele tale nu sunt adevărate?”***
-

Cuvintele mele sunt doar indicatoare, ele n-ar trebui privite ca fiind adevărul însuşi.

Nu indicatorul trebuie să-l vedeţi, ci locul spre care indică el.

Privind într-acolo, ceea ce veţi vedea reprezintă adevărul.

Nu e chip ca adevărul acela să fie transmis prin cuvinte.

De îndată ce a fost rostit devine fals. Adevărul este o experienţă, dar niciodată o expresie.

- ***„Sugerezi că ar trebui să ne înecăm pe deplin. Cum am putea să facem asta?”***

Vă spun din experienţa mea că nu există ceva mai uşor decât să te îneci - să te îneci în sinele tău.

Singurul lucru pe care-l aveţi de făcut este să nu căutaţi să rămâneţi agăţaţi de ceva la suprafaţa minţii.

Agăţându-vă de gânduri veţi fi incapabili să vă afundaţi cu totul şi din cauza lor veţi rămâne la suprafaţă.

Avem acest obicei de a ne agăţa de gânduri.

De îndată ce trece un gând, îl apucăm pe următorul - dar nu ne dăm voie niciodată să pătrundem în golul dintre două gânduri succesive.

Însuşi golul acela ne deschide uşa afundării în adâncuri.

Nu vă lăsaţi purtaţi de gânduri, lăsaţi-vă purtaţi de ceea ce se află între ele.

Cum e posibil lucrul acesta?
E posibil dacă deveniţi vigilenţi faţă de gândurile voastre.

Observaţi-vă gândurile care vă trec prin minte, aşa cum v-aţi aşeza la marginea unui drum şi i-aţi privi pe trecători.

Nu sunt nici gândurile altceva decât nişte trecători pe drumul minţii voastre.
Doar priviţi-i. Atât.

Nu zăboviţi asupra niciunuia, nu vă daţi cu părerea despre niciunul.

Dacă vă puteţi observa gândurile cu detaşare şi indiferenţă, „pumnul” care le ţinea strâns se deschide automat, iar voi vă veţi trezi stând, nu în gânduri, ci în spaţiul, în golul dintre ele.

Dar golul nu are nicio temelie, aşa că e imposibil să găsiţi un suport pe care să staţi.

Aflându-va acolo, vă veţi îneca.

Iar a te îneca în felul acesta înseamnă a găsi adevăratul sprijin, fiindcă doar aşa ajungi la realitatea a ceea ce eşti de fapt.

Cel care caută sprijin pe tărâmul gândurilor este realmente suspendat în aer, fără niciun suport, în vreme ce acela care azvârle cârjele îşi găseşte sprijin în el însuşi.

- ***„Vreau să-mi cuceresc mintea, dar pare să fie ceva imposibil. Tu însă ne spui că e un lucru foarte uşor. Ce anume vrei să spui?”***

În însăşi ideea cuceririi eu văd sămânţa imposibilităţii cuceririi.
Şi tocmai această greşeală este cea care nu-i permite omului să cucerească.

Dacă vrei să-ţi cucereşti umbra, vei reuşi?
Odată ce ai aflat că umbra e o simplă umbră, ai cucerit-o.
Umbra nu trebuie cucerită, ci cunoscută.
Iar ceea ce este valabil în cazul umbrei este valabil şi în ceea ce priveşte mintea.
Eu vă cer să cunoaşteţi mintea, nu s-o cuceriţi.

Cineva l-a întrebat reverenţios pe Bodhidharma:
„Ai putea să-mi arati cum să-mi calmez mintea? Fiindcă am o minte foarte agitată.”

Bodhidharma i-a răspuns printr-o întrebare:
„Unde e mintea asta a ta? Adu-o la mine şi-o calmez eu.”

Omul a continuat:
„Tocmai aici e dificultatea. îmi scapă ori de câte ori încerc s-o prind.”

Dacă aş fi fost în locul lui Bodhidharma i-aş fi spus atunci:
„Nu mai încerca s-o prinzi, dă-i drumul. Din dorinţa ta de a o prinde vine toată acea agitape a ei. Vei putea vreodată să prinzi o umbră?”

Ştiţi ce i-a mai spus Bodhidharma?
„Iată, am şi calmat-o, nu-i aşa?”, a mai întrebat el.

Dacă puteti să vă priviti mintea fără să încercati s-o prindeti sau s-o cuceriti, atunci ea nu va mai fi de găsit.

Pe vremuri, când oamenii voiau să înşeueze un cal, se întrebau dacă ar fi mai bine sa-l obosească sau să-l strunească.
Tot aceste două metode erau folosite şi pentru a cuceri mintea, pentru a căpăta controlul asupra ei.

Dar eu nu recomand niciuna dintre metode.

Eu vă cer ca mai întâi să vă uitaţi dacă există cu adevărat vreun cal.

V-aţi propus să istoviţi, să înhămaţi şi să înşeuaţi un cal care nu există.

Ambele tipuri de efort sunt false din cauză că nu există niciun cal.

Calul este umbra inconştienţei voastre.
Dacă vă treziţi, nu mai există nici cal, nici minte de cucerit sau de stăpânit.

- ***„Ne ceri să nu ne agăţăm de gânduri. E valabil şi in cazul gândurilor bune?”***

Dacă vreţi să vă cunoaşteţi sinele real trebuie să vă descotorosiţi şi de ideea de rău, şi de ideea de bine, rămânând goi în interior, lipsiţi de conţinut.

Gânduri bune, gânduri rele - ambele feluri de gânduri sunt lucruri însuşite.

Ele au fost luate din exterior, voi le-aţi introdus înăuntrul vostru.

Natura sinelui vostru este ascunsă sub ele, ea se află dedesubtul învelişului pe care-l formează ele.

Gândurile sunt un înveliş, ele simt asemenea unor lanţuri care vă ţin legaţi.

Trebuie să rupeţi lanţurile acestea, indiferent dacă ele sunt de fier sau de aur.

Tot ceea ce a venit din exterior este o acumulare de lucruri dobândite.

Neacumularea este o stare de conştiinţă pură în care nu există impresii din afară.

Revelaţia sufletului este posibilă doar în absenţa oricărei condiţionări, iar în acest scop este absolut necesară o minte necondiţionată.

Dar noi suntem plini de gânduri.

Iar religioşii sunt încă şi mai plini de gânduri religioase.

Asta înţelegem noi prin „a fi religios”!
Considerăm că a fi doldora de scripturi înseamnă a fi religios.
Este o concepţie cu totul greşită.

Un maestru i-a spus odată unuia dintre discipolii săi învăţaţi:
„Totul e bine, cu excepţia unui singur defect pe care-l ai.”

Discipolul s-a tot gândit zile la rând, dar n-a putut să găsească niciun defect în felul său de a se purta, aşa că l-a întrebat pe maestru la ce se referise.

Acesta i-a răspuns:

„Ai prea multă religie în tine.
Eşti prea plin de ea.
E singurul defect care ţi-a mai rămas, dar nu e un defect obişnuit.”

Cum se poate să fie prea multă religie?

Da, se poate atunci când mintea e prea înţesată de scripturi religioase, de gândirereligioasă.

Asta o îngreunează într-atâta încât nu poate să zboare spre cerul adevărului.

De aceea vă cer eu să vă goliţi în interior.

Descotorosiţi-vă complet de toate gândurile, de toate impresiile şi apoi vedeţi ce se întâmplă în spaţiul rămas gol.

Miracolul cel mai mare al vieţii are loc în spaţiul acela gol, în vidul acela.

Vidul vă aduce faţă în faţă cu voi înşivă.

Miracol mai mare decât acesta nu există, fiindcă atunci când sunteţi faţă în faţă cu voi înşivă, sunteţi faţă în faţă cu Dumnezeu.

- ***„Eu mă-nchin la idol, dar conform ideilor tale nu e nevoie de idoli. Ar trebui să mă las de închinat”***

Eu nu-ţi cer nici să te laşi, nici să te apuci de ceva.

Eu nu fac decât să caut să te trezesc.

Că atunci când te trezeşti, visele tale nu vor mai exista, asta e altceva.

Comportamentul se schimbă odată cu trecerea la alt nivel de conştiinţă.

Când cresc, copiii renunţă automat la jocul cu păpuşi.
Nu fac niciun efort în direcţia asta, totul se întâmplă de la sine.

La marginea unui sat trăia odată un mistic.
Locuia singur într-o colibă fără uşi, pentru că în colibă nu se afla nimic care să facă necesare uşile.

Într-o zi au trecut pe-acolo nişte soldaţi care au intrat în colibă să ceară apă.
Unul dintre ei l-a întrebat pe mistic de ce nu se găsea nicăieri nici măcar un singur idol, o întruchipare a lui Dumnezeu, dat fiind că acolo locuia un mistic.

Acesta i-a răspuns:
„Coliba e foarte mică. Unde ar încăpea doi aici?”

Soldaţii au râs auzind vorbele sale, iar în ziua următoare i-au adus în dar o statuie care-l reprezenta pe Dumnezeu.

Misticul însă le-a spus:
„Nu am nevoie de nicio imagine a lui Dumnezeu fiindcă acesta locuieşte aici de multă vreme.
Eu am dispărut.
Nu vedeţi că aici nu e loc pentru doi?”

Soldaţii au văzut că arăta către inima lui.
Aceea era coliba lui.

Dumnezeu n-are formă.

Energia nu poate să fie decât fără formă, e imposibil să fie conturată.

Conştiinţa nu poate avea formă, e nelimitată. întregul, totalitatea nu poate avea limite.

E fără început şi fără sfârşit fiindcă „ceea ce e” nu poate avea un început şi un sfârşit.

Ce pueril din partea noastră să facem idoli care să reprezinte aşa ceva.

Şi apoi ne închinăm la idolii aceştia creaţi de noi.

Omul l-a făcut pe Dumnezeu după chipul său, astfel că în ultimă instanţă el se venerează de fapt pe sine însuşi.

Iată culmea amăgirii de sine, a egoismului şi a ignoranţei.

Divinul nu trebuie venerat, divinul trebuie trăit.

Trebuie să instalaţi divinul în viaţa voastră, nu în temple.

Trebuie să alimentaţi eforturile căutării spirituale aşa încât divinul să-şi facă sălaş în inima voastră şi să pătrundă în respiraţia voastră de fiecare clipă.

Pentru ca lucrul acesta să fie posibil, e esenţial să dispară „eu”-l.

Câtă vreme „eu”-l persistă, divinul nu poate intra în voi.

N-a spus Kabir într-unul dintre cântecele sale că poteca iubirii e atât de strâmtă încât pe ea nu pot merge doi alături?

Într-o noapte am citit până foarte târziu la lumina becului.
Când l-am stins am fost cuprins de uimire.

Afară strălucea luna plină, însă lumina unui bec mic împiedicase lumina lunii să umple camera.

De îndată ce becul a fost stins, nectarul luminii selenare mi-a pătruns în cameră.

În ziua aceea mi-am dat seama că atâta vreme cât stă aprinsă lumina lui „eu", cea a lui Dumnezeu rămâne în aşteptare la uşă.

Stingerea lui „eu”, nirvana lui „eu” înseamnă totodată şi venirea luminii lui Dumnezeu, venirea lui Dumnezeu.

Nu modelaţi, vă rog, idoli în chip de Dumnezeu, în schimb dărâmaţi idolul ce reprezintă „eu”-l.

Dispariţia lui înseamnă apariţia lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 10 - O ZONĂ DE LINIŞTE

Ce uşor e să vezi adevărul!
Dar lucrurile cele mai simple sunt întotdeauna cel mai greu de văzut.

Se întâmplă aşa din cauză că tot ceea ce este simplu şi la îndemână este repede uitat tocmai din acest motiv.
Rămânem preocupaţi de lucrurile aflate la distanţă şi le pierdem din vedere pe cele aflate aproape de noi.
Rămânem preocupaţi de celălalt şi ne uităm pe noi înşine.

Nu se întâmplă de atâtea ori la teatru ca spectatorii să se implice într-atâta în desfăşurarea piesei de pe scenă încât ajung să se uite pe ei înşişi?

Acelaşi lucru se întâmplă mereu şi în viaţă.

Viaţa e o scenă uriaşă, iar noi ne-am lăsat în aşa măsură furaţi de ceea ce se joacă încât am uitat de spectator - cel care vede, sinele.

Ca să ajungi la adevăr, ca să ajungi la sinele tău trebuie să faci un singur lucru: să-ţi recapeţi luciditatea şi să conştientizezi drama care se joacă pe scenă - atât şi nimic mai mult.

Vă văd mereu într-un soi de agitaţie care se manifestă în comportamentul vostru indiferent dacă staţi jos sau în picioare, dacă mergeţi sau dormiţi.

E acolo, în fiecare acţiune a voastră, fie ea măruntă sau de amploare.

Voi n-o simţiţi?
N-aţi observat niciodată că indiferent ce-aţi face, acţionaţi într-o stare de agitaţie?

Trebuie să ieşiţi din obişnuinţa aceasta a agitaţiei şi să creaţi o zonă de linişte.

Doar pe fundalul liniştii veţi putea să trăiţi sentimentul beatitudinii etern prezente în voi şi să cunoaşteţi muzica neîncetată din interiorul vostru -pe care însă n-aţi putut-o auzi din cauza tumultului lăuntric.

Prieteni, larma de afară nu este câtuşi de puţin tulburătoare.

Dacă în voi ar fi pace, larma de- afară ar părea că nici nu există. Agitaţia dinăuntrul nostru este singura deranjantă.

Cineva m-a întrebat în dimineaţa aceasta:
„Ce-ar trebui să facem ca să aducem starea de pace în noi?"

I-am răspuns:
„Priveşte florile. Priveşte cum se deschid ele. Priveşte un pârâu de munte, priveşte-l cum curge."

Zăreşti acolo vreo agitaţie?
Cât de tihnit se desfăşoară totul!
Agitaţia nu există nicăieri altundeva decât în om.

Şi voi puteţi trăi precum natura.
Simţiţi-vă parte a ei şi trăiţi astfel.

Întreaga agitaţie şi întreaga tensiune au luat naştere din credinţa că „eu”-l e separat.

Înainte de a acţiona, înainte de a face orice, eliberaţi-vă pe deplin de „eu”.
O pace divină vă va umple atunci toată fiinţa.

Când bate vântul, simţiţi că sunteţi vântul, iar când plouă simţiţi că voi sunteţi ploaia; veţi vedea astfel cât de mult se adânceşte pacea care vă cuprinde.

Cu cerul fiţi cer, cu întunericul fiţi întuneric, iar cu lumina fiţi lumină.

Nu hrăniţi mai departe sentimentul de separare; lăsaţi picătura care sunteţi voi să cadă în ocean.

Şi atunci veţi cunoaşte ceea ce este frumuseţe, ceea ce este muzică, ceea ce este adevăr.

Când merg trebuie să fiu conştient de faptul că merg;
când mă ridic trebuie să fiu conştient de lucrul acesta.

Nu trebuie să faceţi nicio mişcare a corpului într-o stare de inconştienţă, pe jumătate adormiţi.

Dacă vă treziţi şi vă trăiţi viaţa cu luciditate, mintea voastră va deveni pură, curată, transparentă.

Ducând o viaţă conştientă şi comportându-vă cu luciditate, fiecare activitate vă va fi impregnată de meditaţie.

Un curent meditativ interior vă va însoţi zi şi noapte, vă va da o stare de linişte.
Vă va purifica faptele şi le va face virtuoase.

Reţineţi că un om care este treaz şi conştient de fiecare dată când acţionează, fie la nivel fizic, fie la nivel mental, nu se poate comporta urât cu ceilalţi.

Inconştienţa este indispensabilă pentru ca faptele rele să existe.

De aceea, odată ce-şi face apariţia conştienţa, răul e doborât pe loc.

Felul în care mai numesc eu samadhi, iluminarea este „marea moarte” şi, de fapt, asta şi este.

După o moarte obişnuită te vei naşte iar, fiindcă o astfel de moarte nu pune capăt „eu”-lui.

„Eu”-l se va naşte din nou, după care iarăşi va trece printr-o astfel de moarte.

Moartea obişnuită nu este o moarte adevărată, din cauză că este urmată de renaştere şi de o nouă moarte.

Iar mişcarea aceasta circulară continuă mereu până când samadhi, marea moarte, vine şi ne eliberează de ciclul naşterilor şi al morţilor.

Samadhi este marea moarte, fiindcă în samadhi „eu”-l încetează să mai fie, iar odată cu ei încetează şi ciclul naşterilor şi al morţilor.

Ceea ce rămâne după aceea este viaţa.

Prin marea moarte a samadhi-ului se ajunge la viaţa nemuritoare, acolo unde nici naştere, nici moarte nu mai există.

Nemurirea nu are nici început, nici sfârşit.

Această mare moarte este cea căreia îi spunem moksha, nirvana, Brahman.

Eu vă sugerez să luaţi meditaţia ca pe o odihnă, nu ca pe o muncă sau ca pe o activitate.

„Non-acţiune” înseamnă tocmai acest lucru.

Este vorba despre o odihnă completă, o oprire totală a oricărei acţiuni.

Iar când orice acţiune încetează şi când orice pulsaţie a minţii se linişteşte, atunci, în starea aceea de odihnă deplină începe să se ivească ceva ce nu poate fi predat de toate religiile lumii laolaltă.

Cel care acţionează - şi care este centrul şi viaţa oricărei acţiuni, fără ca el însuşi să fie acţiune - poate fi văzut doar în absenţa oricărei acţiuni.

Sarahapada a spus:
„O, conştiinţă, mergi şi te odihneşte în minte acolo nici măcar aerul nu poate pătrunde, acolo unde soarele şi luna nu ajung.”

Un astfel de loc se află în voi şi nimeni în afară de voi nu poate intra acolo.

Acela este atman, sufletul vostru.

Corpul se întinde până acolo unde pot ceilalţi să ajungă.
Hotarul până la care au ceilalţi acces la voi este hotarul corpului vostru.
Lumea poate pătrunde în el din cauză că el face parte din lume;
simţurile sunt uşile prin care intră lumea.

Mintea este o acumulare de impresii şi condiţionări care au pătruns în voi în acest fel.

Ceea ce se află dincolo de corp, dincolo de minte şi de simţuri este sufletul.

Fără cunoaşterea sufletului, viaţa este zadarnică, pentru că fără cunoaşterea lui, fără dobândirea lui, nicio victorie nu este victorie şi nicio realizare nu este realizare.

Eu nu văd samsara, „lumea" ca fiind ceva diferit de nirvana, de „dumnezeire".

Distincţia dintre ele nu este una la nivel de entitate, ea ţine de modul vostru de a privi.

Nu există două entităţi diferite, samsara şi nirvana.

Samsara şi nirvana sunt cele două moduri în care priviţi voi la ceea ce este.

Entitatea este una singură, dar modurile de a o privi sunt două.

Ochiul celui care cunoaşte vede una, în vreme ce ochiul celui ignorant vede alta.

Ceea ce pare a fi samsara din perspectiva ignoranţei, devine nirvana când perspectiva este cea a cunoaşterii.

Ceea ce în ignoranţă este lumea,
în cunoaştere este dumnezeire.

Deci ceea ce contează nu este un lucru exterior, ci transformarea din interior.

Dacă tu te schimbi, totul se schimbă. Tu însuţi eşti samsara şi nirvana.

Nu poţi avea adevărul, oricât ai fi dispus să plăteşti pentru asta.

Nu ai cum să-l obţii de la altcineva. El reprezintă un fruct al evoluţiei individuale.

Împăratul Bimbisara s-a dus odată la Mahavira şi i-a zis:
„Vreau să ajung la adevăr.
Dau tot ce am, dar trebuie să dobândesc adevărul care alungă tristeţea din inima unui om."

După felul în care împăratul venise cu gândul să cumpere adevărul, Mahavira a văzut că el voia să cucerească adevărul în acelaşi fel în care cucerise lumea.

Înţelegând deci că egoul era cel care îmbrăcase până şi această formă, Mahavira i-a spus lui Bimbisara:
„Maiestate, mergi mai întâi la Punya Shravak, un locuitor al regatului tău, şi ia de la el fructul meditaţiei sale.
După aceea calea ta către adevăr şi către eliberarea ultimă va fi lipsită de obstacole."

Bimbisara s-a dus la Punya Shravak şi i s-a adresat:
„Mare meditator, am venit să-ţi cer ceva.
Vreau să cumpăr fructul meditaţiei tale.
Am să plătesc oricât îmi vei cere."

Auzind ce cerea împăratul, Punya Shravak i-a răspuns:
„O, Mare împărat, meditaţia este o stare de echilibru.
Aceasta înseamnă că mintea trebuie să se elibereze de atracţii şi repulsii, iar tu să rămâi ferm în sinele tău.
Cum poate un lucru ca acesta să fie dat de către un om altui om?
Vrei să-l cumperi, dar ceea ce vrei este imposibil.
Va trebui să-l capeţi prin eforturi proprii, nu există altă cale."

Adevărul nu poate fi achiziţionat.

Nu poate fi nici primit în dar, nici oferit din mărinimie.

Şi nu poate fi nici cucerit printr- un atac.

Atacul nu reprezintă calea prin care se ajunge la el.

Atitudinea de atac îi aparţine egoului, iar acolo unde există ego nu poate exista adevărul.

Ca să ajungi la adevăr trebuie să devii una cu neantul.

Adevărul intră pe uşa neantului, a vidului.

El nu vine ca urmare a atacului egoului, ci ca urmare a sensibilităţii şi receptivităţii neantului.

Nu trebuie să ataci egoul; ceea ce ai de făcut este să îi deschizi o uşă prin care să intre.

Hui-neng a spus:
„Pentru a ajunge la adevăr este nevoie de cultivarea prin non-cultivare".

Non-cultivarea este prezentată ca o condiţie pentru a se evita recurgerea la orice fel de forţă până şi atunci când vine vorba de cultivare.

Este inacţiune; este non-cultivare în loc de cultivare; este o lepădare, nu o realizare.

Realizarea constă în gradul de golire interioară la care poţi să ajungi.

Unde se duce apa ploilor?

Ea nu rămâne pe munţi, care sunt plini, ci se scurge în văile goale.

Natura adevărului este ca aceea a apei.

Dacă vrei să ajungi la adevăr trebuie să devii complet gol.

Spaţiul rămas gol în tine va fi îndată umplut de adevăr.

CAPITOLUL 11 - DISCIPLINA OBSERVĂRII DETAŞATE

Suflet conştient,
Sunt fericit să-ţi simt prezenţa ramificată în toţi cei de faţă.
Simt profunzimea dorului care vă mână pe toţi, a setei voastre de adevăr. O văd în ochii voştri şi o simt în fiecare respiraţie a voastră.
Iar inimile voastre inspirate întru căutarea adevărului aduc inspiraţie şi inimii mele - setea voastră de adevăr mă atinge, la rândul meu. Ce încântare! Cât de frumos şi plin de savoare e totul!
Nu există pe pământ ceva mai fermecător, mai frumos şi mai preţios decât dorul acesta de a ajunge la adevăr.

În beatitudinea unui astfel de moment unic, ce vă voi spune eu?
Ce vă voi spune în momentul acesta al setei şi aşteptării voastre?

Doar în momente ca acestea ne dăm seama cât de insignifiante, cât de materiale şi opace sunt cuvintele, de fapt.
Doar în momente ca acestea aflăm cât de nesemnificative, incapabile şi neputincioase sunt cuvintele.
Când ceea ce avem de spus e un nimic, cuvintele pot să-l exprime; dar când există ceva ce merită cu adevărat spus, ceva profund, ele sunt teribil de nepotrivite.

Lucrul acesta e cât se poate de firesc, din cauză că perceperea adevărului, experienţa beatitudinii şi viziunea frumuseţii sunt atât de subtile şi de eterice încât nicio formă pământească nu le poate fi atribuită.
De îndată ce încerci să le-o atribui, experienţele rămân lipsite de viaţă şi de sens; în mâinile noastre nu ajunge experienţa vie, ci forma ei neînsufleţită.
Sufletul nu este transmis odată cu ea, astfel că mesajul cuvintelor, indiferent care ar fi el, nu mai reprezintă adevărul.

Şi-atunci ce vă voi spune eu?
Ar fi fost mai bine ca eu să nu spun nimic, iar voi să nu auziţi nimic?
Ce plăcut ar fi fost să fi rămas în linişte, fără cuvinte, iar tăcerea aceea să vă fi putut trezi, aşa încât, observând atent, să vedeţi ceva ce există in adevăr.
N-ar mai fi fost atunci nevoie ca eu să vorbesc şi ca voi să ascultaţi, dar ceea ce aveam de spus ar fi fost comunicat fără rostire.
Adevărul ar fi fost transmis, fiindcă el e în fiecare dintre noi.
Muzica pe care o căutaţi răsună clipă de clipă în profunzimea fiinţei fiecăruia.

Momentele setei voastre de adevăr, chiar dacă sunt tăcute, se transformă într-o stare de rugăciune.
Setea de Dumnezeu împreună cu starea de aşteptare tăcută înseamnă rugăciune.

Ceea ce caută omul se află în el însuşi.
Ceea ce vreţi să aflaţi de la mine se află dintotdeauna în voi.
Nici n-aţi pierdut vreodată lucrul acesta, nici nu-l veţi putea vreodată pierde, pentru că el este însăşi existenţa voastră, însăşi fiinţa voastră.
El singur reprezintă comoara cu neputinţă de a fi pierdută, fiindcă voi înşivă sunteţi această comoară.

Dar noi ne aflăm cu toţii în căutarea lucrului ce nu poate fi pierdut niciodată.
Ce interesant! Şi ce glumă!

Îmi vine în minte o predică minunată.
Nu-mi amintesc cine şi când a oferit-o:

Într-o seară a avut loc o mare adunare într-un templu şi mulţi călugări au luat parte la ea.
După o aşteptare îndelungată a sosit şi cel care avea să ţină cuvântarea.

Când s-a ridicat să vorbească, cineva dintre cei de faţă i-a pus o întrebare: „Ce este adevărul?”

În încăpere s-a lăsat o mare tăcere, iar cei adunaţi erau numai ochi şi urechi.

Vorbitorul ştia lucrul acesta, de aceea fiecare cuvânt al său cântărea mult.

Dar ştiţi ce le-a spus?

Cu o voce foarte puternică, el a rostit: „O, călugări!”

O linişte fără precedent a răsunat împreună cu cuvintele acestea două şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.
Cei adunaţi acolo erau cu toţii tăcuţi, atenţi.

Dar călugărul n-a mai vorbit. Cuvântarea lui se încheiase. Transmisese ceea ce voia să transmită.

Înţelegeţi ce-a spus el? Mai nimic, nu-i aşa?

Dar eu văd altfel; din punctul meu de vedere, a spus totul.
Tot ceea ce merită spus a fost cuprins în cuvântarea lui.

Acelaşi lucru vreau să-l spun şi eu. N-am să spun decât atât, doar atât merită spus.

Doar ceea ce cuvintele nu pot spune, merită spus.

Şi-atunci ce-a spus el, de fapt?

Le-a spus:
„Nu căutaţi adevărul în altă parte şi nu întrebaţi pe nimeni despre el.
Dacă există, în voi există.
Altfel n-are cum să existe deloc.”

Deci cu toate că a fost întrebat despre adevăr, el n-a spus absolut nimic în privinţa lui.
N-a făcut decât să adreseze o chemare celor adunaţi acolo. I-a strigat aşa cum strigi pe cineva adormit, ca să-l trezeşti.

Acesta este singurul răspuns posibil la întrebarea referitoare la adevăr.
A te trezi din somn înseamnă a ajunge la adevăr. Altă cale nu există.

Sunteţi adormiţi, de aceea nu puteţi să vedeţi ceea ce aveţi deja, ceea ce sunteţi voi înşivă.

Iar în vise străbateţi lumea în lung şi-n lat în căutarea a ceva ce se află deja în voi, în cel care caută.

Sunteţi asemenea cerbului moscat care aleargă încolo şi-ncoace mânat de propriul său miros.

Dar oricât aţi căuta în afară după acel ceva ce se află în interiorul vostru, nu veţi putea să-l găsiţi fiindcă la el nu se poate ajunge prin căutare.

Lucrurile exterioare pot fi găsite printr-o căutare, dar la sinele propriu nu se poate ajunge în felul acesta.

Nu căutând veţi găsi adevărul, ci trezindu-vă.

Şi de aceea i-a strigat vorbitorul pe cei adunaţi, după care n-a mai rostit nimic.

De aceea şi Mahavira, Buddha, Krishna şi Christos n-au făcut cu toţii decât să vă adreseze chemarea.

Nu de vorbe e nevoie, ci de o chemare. Nu de învăţături e nevoie, ci de adresarea unei chemări.

Nici eu nu intenţionez să vorbesc; intenţia mea e să vă adresez chemarea.

Mă veţi auzi?

Îmi veţi da voie să vă tulbur somnul şi să vă spulber visele?

Se prea poate ca visele să vă fie plăcute, dar tocmai visele cele plăcute sunt primejdioase, fiindcă ele nu vă lasă să vă treziţi, adâncind beţia somnului în care vă aflaţi.

Vreau să luaţi parte la beatitudinea pe care mi-a adus-o trezirea mea.

De aceea am hotărât să vă adresez chemarea. Alegerea mea nu e să vă ţin cuvântare, ci să vă strig. Iertaţi-mă dacă în felul acesta vă tulbur somnul şi risipesc ceaţa viselor voastre. Sunt neajutorat în această privinţă. Fără să vă spulber visele nu pot spune nimic despre adevăr. Aţi căzut într-un somn adânc, iar câtă vreme somnul acesta continuă, toate acţiunile cărora le daţi curs sunt fără niciun rost. Atâta vreme cât somnul acesta continuă, tot ceea ce faceţi sau cunoaşteţi e un vis şi nimic altceva.
Primul lucru pe care îl aveţi de făcut este să vă treziţi din somn, iar restul va urma. Nimic nu poate fi făcut înainte de asta.

Nu atribuiţi nicio valoare gândurilor pe care vi le-aţi însuşit sau comportamentului pe care l-aţi deprins de la alţii în timpul somnului. Priviţi toate acestea ca pe nişte întâmplări din vis. Atâta vreme cât rămâneţi nişte necunoscuţi pentru voi înşivă e imposibil să izvorască din voi ceva bun.
Cunoştinţele, purtarea, totul e fals şi altfel nu poate fi.
Credinţa, convingerile voastre vor fi oarbe.
Orice cale aţi apuca, ea nu va fi una care să conducă la adevăr. De fapt, în momentul de faţă nici nu se poate vorbi despre vreo cale pe care aţi merge. Poate cineva să meargă pe o cale în vreme ce el e adormit? Doar visaţi că mergeţi.

Necunoaşterea sinelui este somnul despre care vorbesc. Trebuie să vă treziţi din el. Ca să vă puteţi trezi, e necesar să înţelegeţi factorii care nu vă permit s-o faceţi.

Înainte de a şti ce e religia trebuie să ştiţi ce nu e ea şi, de asemenea, să înţelegeţi ce anume luaţi voi ca fiind religie.

Religia aceasta e mai degrabă un somnifer decât un mijloc de a vă trezi.

Karl Marx a spus că religia e „opium pentru popor".

Religia nu este în niciun caz un drog, dar ceea ce este în mod eronat luat drept religie de către marea majoritate nu e nimic mai mult decât un drog.
Marx s-a înşelat când a pus eticheta aceasta religiei, iar voi greşiţi când puneţi opiumului eticheta de religie.
Este esenţial să înţelegeţi ce este religia şi ce este opiumul.

Să vedem mai întâi ce nu este religia şi după aceea veţi începe să faceţi paşi către înţelegerea a ceea ce este ea.

Contemplarea este suficientă pentru a face religiozitatea falsă să se evapore.
Dar în ceea ce priveşte cunoaşterea adevăratei religiozităţi, contemplarea singură nu mai e de-ajuns; la religie se ajunge prin efort spiritual.

Să vă spun un lucru.
Dacă vreţi într-adevăr să progresaţi pe calea religiei, trebuie să începeţi prin a vă lepăda de orice credinţă.

Dacă vreţi să cunoaşteţi adevărul ar trebui să nu mai purtaţi cu voi noţiuni preconcepute în privinţa lui.

Trebuie să vă apropiaţi de adevăr într-o stare de pace desăvârşită, goliţi de orice gânduri şi noţiuni preconcepute.

Acestea din urmă, prin tendenţiozitatea lor, întunecă şi distorsionează viziunea asupra lucrurilor.

Astfel că ceea ce cunoaşteţi voi ca fiind adevărul nu e, în realitate, decât o proiecţie a propriei voastre gândiri.
Şi-atunci nu adevărul vă este revelat, ci, dimpotrivă, voi vă impuneţi asupra lui.

Când între voi şi adevăr nu se interpune nicio viziune sau teorie, ceea ce veţi cunoaşte va fi adevărul.

Altfel nu veţi putea să treceţi dincolo de limitele minţii şi veţi şti în continuare lucrurile aşa cum veţi vrea voi să le ştiţi.
Aşa ceva nu se cheamă cunoaştere, ci imaginaţie.
Omul are o putere nelimitată de a-şi imagina lucruri, iar imaginaţia aceasta este zidul care stă între el şi adevăr.

Dacă ai idei preconcepute despre Dumnezeu, adevăr şi suflet, atunci mintea îşi formează o imagine cu privire la acestea şi vei ajunge să crezi că ştii câte ceva.

ÎN REALITATE ÎNSĂ NU ŞTII NIMIC şi n-ai făcut decât să rătăceşti pe tărâmul imaginaţiei.
Nu asta înseamnă să vezi adevărul; ceea ce trăieşti tu nu e decât un vis.

Ştiţi foarte bine că mintea voastră are o capacitate inepuizabilă de a visa.

Dorinţele noastre ne înfăţişează lucruri care nu există. Ele creează miraje: ceea ce există cu adevărat rămâne ascuns, iar în acest timp prind contur lucruri inexistente.

Veţi spune însă că visarea se produce doar atunci când dormim.
E adevărat că visele apar doar în somn, dar somnul poate fi indus şi, într-un anumit sens, puteţi fi adormiţi în starea de veghe. Nu vi se întâmplă să visaţi cu ochii deschişi?

Aşadar, dacă vă construiţi neîncetat o idee anume privitoare la Dumnezeu sau la adevăr şi dacă, treji sau adormiţi, purtaţi în minte imaginile fabricate de voi, atunci are loc cu siguranţă o proiecţie care chiar devine vizibilă.
Nu e altceva decât visare diurnă intensificată.

De fapt în faţa ochilor voştri nu se află nimic, dar ceea ce a fost alimentat îndelung de către voi înşivă, în spatele ochilor, devine acum vizibil ca proiecţie; aşa se văd visele, aşa devine posibilă „realizarea" adevărului pe baza ideilor preconcepute.

Un adept al lui Christos îl vede pe Christos, un adept al lui Krishna îl vede pe Krishna, iar discipolii altcuiva îl văd pe acesta.

În nici un caz nu este aici vorba despre viziunea sau cunoaşterea lui Dumnezeu sau a adevărului.
E doar o proiecţie a imaginaţiei cuiva, fiindcă e cu neputinţă să existe două adevăruri, doi dumnezei.

Adevărul e numai unul şi experienţa cunoaşterii lui e una singură, iar cel care vrea să cunoască adevărul trebuie să renunţe la nenumăratele sale concepte şi roade ale imaginaţiei.

Eu nu vă cer să renunţaţi la conceptele pe care le aveţi în favoarea altor concepte; eu vă cer să renunţaţi la toate conceptele.
Tocmai ele sunt ancora de salvare a tuturor sectelor care există în numele religiei şi din această cauză există multe secte, dar nu există religie.

Ca să cunoşti adevărul trebuie să laşi la o parte toate teoriile privitoare la el fiindcă numai într-o stare de nepărtinire, într-o stare inocentă şi lipsită de prejudecăţi poţi cunoaşte ceea ce este.
Atunci când nu există idei preconcepute, când nu există noţiuni imaginare şi aşteptări prealabile, visele nu mai pot lua fiinţă şi drept urmare adevărul este descoperit.

Aşadar disciplina cunoaşterii adevărului nu este de fapt o disciplină prin care să ajungi la cunoaşterea adevărului, ci una a eliberării de vise.

Nu de cunoaşterea adevărului e vorba.

Este vorba, pur şi simplu, despre o eliberare de halucinaţii, iar eliberarea aceasta înseamnă cunoaşterea adevărului.
Suntem pierduţi în visele noastre, astfel că ceea ce e, e aproape o absenţă, în ciuda prezenţei sale constante.

Adevărul este, el este pur şi simplu, căci ce altceva să fie adevărul decât ceea ce e?

Nu e nevoie să fie adus de altundeva, el e mereu prezent.
Noi însă nu suntem prezenţi în prezenţa lui tocmai fiindcă ne-am pierdut în vise.
Nu, nu e cazul să aducem adevărul la noi; trebuie să ne ducem noi la adevăr.

Iar ca lucrul acesta să fie posibil nu e nevoie de înmulţirea viselor legate de Dumnezeu, ci de înlăturarea tuturor viselor - e nevoie de trezire.

De aceea spun că nu de imaginaţie e nevoie pentru cunoaşterea adevărului; e nevoie de înţelegerea faptului că atunci când mintea se eliberează de orice formă de imaginaţie, ea se află în starea de adevăr.

Lumea este percepţia unei minţi care alege; adevărul este percepţia unei minţi care nu alege.

Toate conceptele şi toate credinţele sunt alegeri şi, din această cauză, nu funcţionează ca nişte porţi înspre adevăr.

Nu sunt decât obstacole şi nu numai că nu te pot duce nicăieri, dar îţi blochează drumul.
Drumul către adevăr nu trece prin ele, ci se află dincolo de ele.

Nu vă formaţi, deci, niciun fel de idei, de concepte sau de convingeri privitoare la adevăr.

Credinţa pe care v-o formaţi va deveni o experienţă.

Însă experienţa respectivă nu e reală, e doar mentală.
Experienţele de acest fel nu sunt spirituale.

Toate credinţele preluate, într-o stare de ignoranţă, cu scopul de a descoperi adevărul sunt false.

Nu vă gândiţi la adevăr, la ce e el şi la cum e el. Toate gândurile de felul acesta sunt oarbe. E ca şi cum un orb ar încerca să-şi imagineze ce este lumina.

Cum ar putea el, biet, să conceapă ce e lumina!

E cu neputinţă să te gândeşti ce este lumina atâta vreme cât îţi lipseşte vederea.

Indiferent ce-ai gândi în condiţiile acestea va fi fundamental greşit.

Nici măcar întunericul nu ţi-l poţi imagina prea bine, într-o astfel de situaţie, deci cu atât mai puţin lumina.

Chiar şi pentru a vedea întunericul ai nevoie de ochi.

Şi-atunci ce-i rămâne de făcut unui om lipsit de vedere?
Eu i-aş recomanda să nu piardă vremea gândindu-se la lumină şi în schimb să-şi trateze ochii.

Nu gândirea, ci remedierea este cea care poate fi de ajutor şi care poate avea un sens.

Mie însă ce-mi văd ochii?

Orbului i se ţin predici, i se prezintă filozofia luminii. Nici vorbă de tratamentul ochilor.

Iar ceea ce e încă şi mai uimitor e că aceia care predică despre lumină n-au văzut nici ei lumina vreodată!

Ştiu şi ei de existenţa luminii, dar n-au văzut-o niciodată.

Afirm lucrul acesta fiindcă, dacă ar fi văzut-o, şi-ar fi dat seama de zădărnicia tuturor predicilor şi şi-ar fi concentrat atenţia şi preocuparea către tratarea orbirii.

Dacă e vindecată vederea, lumina va fi automat cunoscută.
Lumina e prezentă pretutindeni, vederea e cea care lipseşte.

Iar în absenţa ei, prezenţa luminii se transformă şi ea în absenţă.

Vedere şi lumină sunt două cuvinte care pot duce în direcţii foarte diferite.

Gândindu-te la lumină te îndrepţi spre filozofie.

Este vorba aici despre dimensiunea gândirii care nu te va duce niciodată la experienţă; este gândire şi-atât.

Mergi mult pe calea asta, dar nu ajungi nicăieri.

Tragi multe concluzii, dar nu ajungi niciodată la concluzia ultimă care aduce cu ea soluţia vieţii.

E firesc să fie aşa, din moment ce nici măcar o gândire perfectă ce are ca temă apa nu va putea astâmpăra cea mai mică urmă de sete.

Modalitatea prin care poate fi potolită setea e cu totul alta.
De aceea trebuie să vă dedicaţi unei discipline care să vă ajute să vă căpătaţi vederea, nu să pierdeţi timpul gândindu-vă la lumină.
Am spus deja că gândirea pe marginea luminii înseamnă filozofie, iar acum aş vrea să adaug că punerea în practică a unei discipline în scopul dobândirii vederii înseamnă religie.

Gândind ajungi la concluzii intelectuale, dar prin meditaţie ajungi la experienţa spirituală.

În primul caz e ca şi cum te-ai gândi la apă; în al doilea, ca şi cum ai bea şi ţi-ai potoli setea.
Gândirea se desfăşoară ca parte a problemei; meditaţia reprezintă soluţia.

Vă întreb pe toţi acest lucru: vreţi să ştiţi despre lumină sau vreţi să cunoaşteţi lumina?
Vreţi să cunoaşteţi adevărul sau vreţi să ştiţi despre adevăr?
Vreţi să ştiţi despre apă sau vreţi să vă stingeţi setea?

Răspunsul vostru la aceste întrebări vă va arăta dacă sunteţi însetaţi de cunoaştere sau de acumularea unor informaţii.

Şi ţineţi minte că acestea două sunt direcţii opuse.

Una conduce la dizolvarea egoului, cealaltă la consolidarea lui.

Una te face inocent, cealaltă te face complicat.

Adevărata cunoaştere distruge egoul, în vreme ce informaţia îl umflă, îi sporeşte dimensiunile încă şi mai mult.

Tot ceea ce acumulează egoul, tot ceea ce dobândeşte el îl alimentează, acesta fiind motivul pentru care tânjeşte el după informaţie.

Gândurile reprezintă şi ele o formă subtilă de avuţie, o hrană pentru ego.

Infatuarea pe care o vedeţi la cei învăţaţi nu e nici întâmplătoare, nici lipsită de motiv.
Ea e rezultatul firesc al acumulării în planul gândrii.

Gândurile se acumulează.

Ele vin din exterior, nu răsar în interiorul vostru.

Ele nu aparţin deci sufletului, fiinţei, ci sunt doar un înveliş extern.

Unui orb i se pot oferi din exterior informaţii referitoare la lumină, dar senzaţia luminii trebuie să răsară în el din interior.

În primul caz vorbim de ceva primit, iar în celălalt de o energie, de o facultate senzorială.

Diferenţa dintre informaţie şi cunoaştere este aceea dintre un lucru dobândit de cineva şi energia inerentă acelei persoane.
Lucrul dobândit vine din exterior; energia, puterea vine din interior.

Ceea ce este dobândit creează numai iluzia de putere.
Iluzia aceasta este foarte intensă şi hrăneşte egoul.

Egoismul nu este putere, el este o iluzie a puterii.

De fapt, el este lipsit de putere, căci la prima rază de adevăr se evaporă, e nimicit.

De aceea se constată întotdeauna că adevărata putere nu are nicio urmă de egoism.

Sper că aţi reuşit să înţelegeţi distincţia dintre învăţare şi înţelepciune, fiindcă este absolut obligatoriu s-o înţelegeţi.

Pe calea cunoaşterii de sine, falsa cunoaştere constituie o piedică chiar mai mare decât ignoranţa.

Abundenţa de cunoştinţe reprezintă o falsă cunoaştere.

Aceasta înseamnă că ai impresia că „eu ştiu" când, în realitate, nu ştii nimic.

O astfel de iluzie îşi face curând apariţia ca rezultat al acumulării de gânduri provenite de la aţii.

Impresia aceasta falsă vine din studiul scripturilor, din însuşirea cuvintelor.

Şi din cauza asimilării cuvintelor începi, încet-încet, să simţi că ştii adevărul.

Cuvintele ţi se întipăresc în memorie şi ţi se pare că ştii răspunsul tuturor întrebărilor.

Ideile împrumutate îţi sufocă inteligenţa şi, înainte ca tu să cauţi un răspuns în tine, din stratul de idei şi cuvinte împrumutate ţâşneşte un răspuns de-a gata.

În felul acesta scapi de tot efortul pătrunderii până în miezul problemei, însă drept consecinţă vei fi lipsit şi de soluţie.

Dacă o problemă are legătură cu mine, atunci soluţia nu va putea veni decât de la mine.

Nicio soluţie împrumutata sau la mâna a doua nu-mi va fi de vreun ajutor.

Nu poţi împrumuta nici viaţa, nici soluţiile la problemele pe care le implică ea.

Soluţia unei probleme nu vine din afara ei.
Ea creşte din însăşi problema respectivă.

Dacă problema e în plan interior, nici adevărul nu poate veni din exterior.

De aceea adevărul nu poate fi învăţat de undeva, el trebuie să fie descoperit, trebuie să fie dezvăluit.

Nu prin educaţie se ajunge la cunoaşterea adevărului, ci prin practică spirituală.
Aceasta este diferenţa fundamentală dintre învăţat şi cel care a ajuns la cunoaşterea de sine.

În plan lumesc e suficient să stăpâneşti bine scripturile, dar nu aşa stau lucrurile în planul sufletesc - aici, aşa ceva nu reprezintă nici măcar începutul.

Despre lume, materie şi altele asemenea nu poţi avea decât informaţii.

Nu poţi cunoaşte aceste lucruri care sunt în afara ta.

Tot ceea ce este în afara ta poate fi cunoscut doar superficial, din exterior.

Oricât de aproape te-ai afla de astfel de lucruri, ele tot vor rămâne la o oarecare distanţă.

Oricât de mică ar fi distanţa aceasta, ea nu va dispărea niciodată cu totul.

Aşadar celelalte lucruri în afară de sinele tău pot să-ţi devină familiare, dar la cunoaşterea lor nu poţi ajunge.
Poţi şti despre ele, dar nu poţi cunoaşte lucrurile în sine.

Cunoaşterea este posibilă doar cu condiţia ca distanţa să fie total absentă, căci doar atunci poţi intra în fiinţa lăuntrică a acelei entităţi.

Dacă însă de anumite lucruri te separă o distanţă, distanţa aceasta nu va putea fi niciodată eliminată cu desăvârşire.
Ea poate fi anulată doar în cazul în care n-a existat de la bun început între entitate şi cunoscător, doar dacă ea a fost iluzorie.
Dacă e reală, eliminarea ei nu e posibilă.

Există o singură entitate de care nu te desparte nicio distanţă.
E imposibil ca entitatea aceasta să se afle la distanţă de tine.

Tu însuţi eşti entitatea respectivă şi doar pe ea o poţi cunoaşte.

Orice distanţă între tine şi ea e o iluzie, fiindcă nu există posibilitatea ca între tine şi sinele tău să existe vreo distanţă.
Tu singur eşti centrul tău la care ai acces absolut, iar acolo se află lăcaşul tău.
Doar acest punct poate fi cunoscut, doar această cunoaştere o poţi avea.

Aş vrea să spun încă o dată că nu putem cunoaşte lumea, nu putem decât să căpătăm cunoştinţe despre ea, informaţii referitoare la ea.

În schimb, despre sine nu putem avea niciun fel de informaţii, pe acesta nu putem decât să-l cunoaştem.

De aceea în cazul materiei, în cazul lumii materiale e suficient să fii expert în scripturi, dar acest lucru nu este valabil în cazul sinelui.

Ştiinţa este scriptură, religia nu e.

Ştiinţa este informaţie despre materie, în timp ce religia este o cunoaştere a sinelui.

Ştiinţa este scriptură, religia este disciplină spirituală.

Eu nu predic.
Dimensiunea aceasta este total neroditoare. Nu de predică e nevoie, ci de tratament.

Nu e nevoie de doctrine privitoare la adevăr, acestea sunt cu totul nefolositoare.

Valoroasă cu adevărat e tehnica, metoda care te ajută să vezi tu însuţi adevărul.

Tehnica serveşte drept tratament şi datorită ei, ochii se deschid.

Atunci nu mai e nevoie să te gândeşti la lumină, atunci o vezi.

Când ochii lipsesc trebuie să te gândeşti la ea, dar când ai ochi, gândirea iese din chestiune.

În orbire, gândirea caută să preia funcţia ochilor, dar de îndată ce aceştia sunt remediaţi, gândirea devine nenecesară.

Din punctul meu de vedere, gândirea nu este un simptom al cunoaşterii adevărate, ci al ignoranţei.

Cunoaşterea adevărată este o stare în care procesul gândirii încetează.

Ea nu ţine de gândire, ci de pătrunderea interioară.

Şi nu există o doctrină privitoare la adevăr care să-ţi poată oferi pătrunderea interioară, în cel mai bun caz te alegi cu o achiziţie intelectuală, dar nu mai mult.
Îţi poate îmbogăţi memoria, dar nu va deveni niciodată cunoaştere.

Doctrinele pot fi predate, însă ele nu aduc niciodată o transformare a personalităţii.

Asemenea hainelor, produc o schimbare la suprafaţă, dar interiorul rămâne aşa cum a fost.

Fiinţa lăuntrică rămâne neatinsă de ele, doar învelişul exterior îmbracă o formă nouă şi o culoare nouă.

Procedând astfel, omul nu ajunge la înţelepciune; dimpotrivă, el cade în ipocrizie.

Între nivelul spiritual la care trăieşte el şi nivelul cunoştinţelor pe care le-a acumulat ia naştere o mare diferenţă.
Una e el şi alta e ceea ce ştie.

Personalitatea îi e divizată, are loc un conflict şi se creează o dualitate între fiinţa lui lăuntrică şi învelişul său exterior.
Iar rezultatul firesc nu poate fi decât ipocrizia.

Un astfel de om începe să pretindă că e ceea ce nu e, ascunzându-şi în tot acest timp interiorul.

Prefăcătoria aceasta nu este religiozitate.
Ea îi distruge viaţa, e autoamăgire; însă e ceea ce e luat drept religiozitate şi predicat ca atare.

Însuşirea dogmelor şi a doctrinelor, neînsoţită de nimic altceva, nu poate face decât atât: schimbă exteriorul.

Alta este dimensiunea necesară înfăptuirii unei revoluţii interioare.

Nu e o dimensiune a doctrinelor, ci una a eforturilor susţinute în direcţia cunoaşterii de sine.
Nu are legătură cu predicile, ci cu tratamentul.
Nu e dimensiunea gândirii privitoare la adevăr, ci a deschiderii ochilor către adevăr.

Religia este metoda care te ajută să deschizi ochii.
Odată ce ai deschis ochii, nimic nu e mai uşor decât să vezi ceea ce este.

Dar doctrinele nu-ţi vor deschide ochii.
Dimpotrivă, cei induşi în eroare de către ele uită că ochii le sunt încă închişi şi că n-au văzut cu ochii lor adevărurile despre care vorbesc.
Adevărul văzut de alţii este precum mâncarea asimilată de altcineva - nu serveşte la nimic celorlalţi.

Înţelegerea adevărului este cu totul individuală şi in niciun caz nu poate fi transferată.
Nu poate fi nici primită, nici oferită.
Trebuie să fie o realizare personală.
Nu poate fi furată ori donată printr-un gest caritabil.
Ea nu e o proprietate, ci reprezintă însuşi sinele unui om.

Adevărul nu este o proprietate, el e sinele propriu şi de aceea nu e transferabil.
Până astăzi nimeni n-a reuşit să-l ofere altcuiva.
Şi nici nu va reuşi nimeni vreodată să-l ofere din cauză că în momentul în care este transferat, el încetează să mai fie adevărul şi devine un obiect.

Numai obiectele pot fi date sau luate; la adevăr trebuie să ajungi în tine însuţi, tu singur.
De fapt, nici nu se poate vorbi despre a „ajunge” la el, ci de a „fi” în el.
El este fundul, el este existenţa ta.

Aşadar cum s-ar putea pune problema învăţării adevărului?

Acesta nu poate decât să fie descoperit.
Învăţarea are drept rezultat crearea tot mai multor straturi care acoperă sinele.
Toate învăţăturile venite din afară nu fac decât să acopere adevărul.
Tot ceea ce vine din afară nu poate decât să acopere; aceasta este singura posibilitate în ceea ce priveşte exteriorul.

Iar straiele gândirii acoperă sinele din ce în ce mai mult.
Trebuie să aruncaţi toate aceste straie şi să rămâneţi dezgoliţi.
Dacă vreţi să vă cunoaşteţi sinele trebuie să aruncaţi toată îmbrăcămintea.
Trebuie să uitaţi ce-aţi învăţat, nu să învăţaţi lucruri noi.
După ce toţi oaspeţii veniţi de-afară au plecat, îl veţi putea cunoaşte pe cel care nu e un oaspete, ci e însăşi gazda.

Adevărul nu poate fi predat, însă metoda prin care se ajunge la cunoaşterea adevărului poate fi predată.

Astăzi nu vorbeşte nimeni despre această metodă.
Cu toate că se vorbeşte atât de mult despre adevăr, nu se vorbeşte deloc despre metoda prin care poate fi văzut adevărul.

Aceasta este cea mai mare greşeală care se poate face.
E ca şi cum ai lăsa viaţa deoparte şi ţi-ai îndrepta toată atenţia spre corp.
Drept urmare au luat naştere multe, foarte multe religii, dar religia adevărată nu există.

Numeroasele secte care se dau drept religii nu sunt nicidecum religie.

Religia nu poate fi decât una singură, iar ei nu i se poate ataşa niciun adjectiv, niciun calificativ.

Religie înseamnă religie, nu poate fi religie de cutare fel şi religie de alt fel.

Când auziţi de religia cutare să ştiţi că aceea nu este religie.

Sectele acestea au luat fiinţă din cauza doctrinelor şi a teoriilor despre adevăr şi vor continua să existe atâta vreme cât se va pune în continuare accentul pe teorii şi pe doctrine.

Doctrina reprezintă o insistenţă asupra cuvintelor.

Sectele se formează în jurul cuvintelor, cuvinte care stau la baza conflictelor, animozităţilor şi urii meschine.
Ele învrăjbesc oamenii între ei.

Şi cât de straniu e ca oamenii să creadă că tocmai cuvintele acestea care îi învrăjbesc între ei, îi vor uni pe ei cu Dumnezeu!

Ceea ce desparte un om de alt om nu are cum să îl unească pe om cu el însuşi, cu adevărul, şi nici cu divinul.

Degradarea aceasta a religiei în cadrul sectelor are drept cauză doctrinele, cuvintele, credinţele şi concepţiile.

Decăderea aceasta a fost provocată de ignoranţă, nu de cunoaştere.

Adevărul nu are nicio sectă.

Toate sectele sunt legate de doctrine, înţelegerea adevărului aduce eliberarea de secte.

Şi în chiar momentul acelei eliberări pătrunzi în religie - religia care nu este nici hindusă sau jainistă, nici creştină sau mahomedană, ci este pur şi simplu religie, lumină, conştiinţă.

Religia este cunoaşterea sinelui propriu.

O sectă nu este religioasă.

Ce are religia a face cu o organizaţie?

Toate organizaţiile sunt politice sau sociale, ele sunt prin natura lor lumeşti.

Au la bază frica de alte organizaţii, iar acolo unde există frică, există şi ură.
Ele nu se nasc din adevăr, ci din nevoia de securitate.

Fie că e vorba despre o naţiune, fie că e vorba despre o societate sau o sectă, toate iau naştere din frică.

Iar ceea ce se naşte din frică funcţionează în scopul înfricoşării altora.

Exact asta fac toate sectele.
Scopul lor nu e să facă pe nimeni religios, ceea ce vor este să sporească numărul membrilor lor.
Numărul mare al acestora reprezintă o garanţie a puterii şi a securităţii.
El oferă atât protecţie, cât şi capacitatea de a ataca.
Dintotdeauna, sectele nu au făcut altceva în afară de asta şi tot asta vor face şi în continuare.
Ele n-au adus omul la uniunea cu religia, ele au produs o ruptură între om şi religie.

Religia nu este un fenomen social, ea e o transformare revoluţionară absolut personală.

Ea nu are nimic de-a face cu alţii, ci vizează doar individul.

Nu o interesează ce face un om în privinţa altor oameni, o interesează ce face un om în privinţa lui însuşi.

Religia este interesată de ceea ce faci cu tine însuţi, în singurătate absolută.

Ceea ce trebuie să afli este cine eşti tu în singurătatea ta deplină.

Doar cunoaşterea propriei tale fiinţe te va conduce la religie.

Altă cale de a ajunge la religie nu există.
Niciun templu, nicio moschee, nicio biserică nu te poate aduce în locul în care tu te afli deja.
Ca să ajungi acolo nu e nevoie să urci scări aflate undeva în afara ta.

Toate templele sunt afară, toate templele fac parte din lume, iar tu nu poţi ajunge la sinele tău trecându-le pragul.

Nicio călătorie din lumea exterioară nu poate fi un pelerinaj către locul sfânt.

Locul acesta e în tine, e acolo unde există religia şi unde vei dezvălui misterul, beatitudinea, frumosul şi viaţa.
În absenţa acestora totul e suferinţă; totul e zădărnicie, totul e lipsit de orice sens.

Ca să cunoşti sinele trebuie să te îndrepţi către interior, nu către exterior.

Dar toate simţurile omului îl conduc către exterior, toate sunt îndreptate în afară.
Ochii privesc spre exterior, mâinile se întind spre exterior, picioarele îl poartă afară şi chiar mintea reflectă ceea ce e în afară, ea răspunde ca un ecou la ceea ce e afară.

De aceea omul a creat idoli şi imagini ale lui Dumnezeu şi a ridicat temple în numele adevărului.

A făcut toate astea pentru ca ochii lui să-l poată vedea pe Dumnezeu şi picioarele lui să facă un pelerinaj spre adevăr.

Noi înşine suntem autorii acestei amăgiri de sine, noi am luat cu mâinile noastre cupa aceasta cu otravă.
Şi ne irosim vieţile şi le petrecem într-o stare de stupoare provocată de otrava şi amăgirea aceasta de sine.

Am adaptat religia la simţurile noastre, de aceea am proiectat-o în afară, în vreme ce, pentru a cunoaşte cu adevărat religia, trebuie să trecem dincolo de simţuri.

Dacă vrei să-l cunoşti pe cel care cunoaşte, dacă vrei să cunoşti acea conştiinţă care cunoaşte lumea prin intermediul simţurilor, va trebui să foloseşti altă cale, nu tot pe cea a simţurilor.

Cel care cunoaşte nu poate fi cunoscut în acelaşi fel în care sunt percepute obiectele cunoaşterii.

Conştiinţa care vede totul nu poate fi la rândul ei văzută precum un obiect al vederii.

Subiectivitatea nu va putea fi niciodată redusă la obiectivitate, ea nu poate fi degradată astfel.

Problema există tocmai din cauză că n-a fost înţeles acest fapt simplu.
Oamenii îl caută pe Dumnezeu ca şi cum acesta ar fi un obiect din exterior. Ce nebunie!

Dumnezeu nu trebuie căutat, el e ascuns în căutătorul însuşi; la el ajungi în momentul în care l-ai cunoscut pe căutător.

Adevărul e în tine.
El e în mine.

Nu mâine va fi în tine, el e în tine aici şi acum, în chiar acest moment.

Eu sunt; însuşi faptul acesta că sunt reprezintă adevărul meu.

Orice altceva văd ar putea să nu fie adevărat, ar putea să fie un vis - fiindcă mi se întâmplă adesea să văd lucruri în vis, iar când o fac, acestea chiar par reale.

Deci toată această lume văzută ar putea să fie un simplu vis.
Voi toţi aţi putea să fiţi un vis pentru mine, s-ar putea ca eu să visez acum, iar voi să nu fiţi cu adevărat aici.
Dar cel care vede totul n-are cum să nu fie real.
Cel care vede nu poate să fie un vis, căci dacă ar fi astfel, el n-ar mai putea visa.

Un vis nu poate să aibă vise.

O irealitate nu poate cunoaşte o altă irealitate.

Pentru a vedea ceva în vis trebuie ca cel care vede să nu fie tot vis.

Chiar şi pentru a vedea irealitatea e nevoie de cineva real care să o vadă.

De aceea spun că eu sunt adevărul.
Adevărul este fiinţa mea, nu trebuie să mă duc nicăieri în căutarea lui.

Tot ce aveţi de făcut este să săpaţi în voi până scoateţi adevărul la lumină.

Aşa cum săpaţi o fântână trebuie să săpaţi şi după adevăr.

Sursa de apă este întotdeauna acoperită de câteva straturi de pietre şi de pământ, dar de îndată ce înlături straturile respective ajungi la ea.

În acelaşi fel sinele tău este astupat de straturile venite de la alţii.

Nu trebuie decât să străpungeţi straturile respective şi veţi ajunge la ceea ce aţi căutat de-a lungul a nenumărate vieţi trecute.

Până acum n-aţi reuşit să ajungeţi acolo din cauză că aţi căutat în depărtare, or cel pe care-l căuaţi este de fapt foarte aproape de voi - este unul şi acelaşi cu căutătorul.

Trebuie să săpaţi fântâna sufletului vostru, iar unealta cu care o veţi face este meditaţia.

Cu ajutorul ei veţi înlătura straturile de pământ străine de fiinţa voastră, care s-au acumulat peste sinele vostru.

Acesta este singurul remediu, singurul tratament şi despre el vreau să vă vorbesc.

Mai întâi de toate, e necesar să ştiţi ce este aces înveliş care v-a acoperit sinele, care a acoperit natura intrinsecă a sinelui vostru.
Ce anume vă ascunde pe voi de voi înşivă?
Nu vedeţi, nu înţelegeţi ce este stratul acesta?
Peste ce sau peste cine daţi atunci când pătrundeţi în interior?

Hume a spus:
„Ori de câte ori am pătruns înăuntrul meu n-am găsit decât gânduri.”

El n-a găsit niciun suflet şi nici voi nu-l veţi găsi pe-al vostru în felul acesta.

Hume a văzut doar straturile acoperitoare şi s-a întors; a ajuns doar până la crustă şi s-a întors, însă crusta trebuie străpunsă ca să vezi ceea ce se află dincolo de ea.

E ca şi cum un om s-ar duce la un lac şi, văzându-i suprafaţa acoperită cu frunze şi muşchi, s-ar întoarce, zicând că nu e niciun lac acolo.

Aşa se întâmplă de obicei.
Pătrundeţi în voi în fiecare zi, vedeţi nelipsitul înveliş de gânduri şi vă întoarceţi.

În afară de gânduri nu cunoaşteţi nimic, gândurile sunt întreaga lume pentru voi.
Iar cel care trăieşte numai în gânduri e un om lumesc.

Când începi să cunoşti câte ceva de dincolo de gânduri devii religios.

Când cunoşti starea fără de gânduri te afli pe tărâmul religiei.

Poate că gândurile voastre nu sunt despre lumea aceasta, ci despre suflet, despre Dumnezeu, iar voi aveţi atunci iluzia că sunteţi religioşi.

Vreau să vă distrug iluzia aceasta.
Gândurile sunt prin ele însele un înveliş, o crustă formată la exterior.
Toate gândurile sunt dorinţe, fiindcă sunt toate exterioare, îndreptate spre lumea din afară.
Nu poate exista niciun gând îndreptat spre sine.

Poţi cunoaşte sinele, dar nu te poţi gândi la el.
Gândurile sunt un înveliş.
Doar starea fără de gânduri poate dezvălui sinele.

A fi într-o stare lipsită de gânduri înseamnă a fi în meditaţie.
Când nu mai există gânduri îl putem vedea pe cel care fusese ascuns în spatele lor.
Când nu mai sunt nori se arată cerul albastru.

Prieteni, şi în voi este un cer.
Înlăturaţi norul gândurilor ca să-l puteţi vedea, ca să-l puteţi cunoaşte.
Lucrul acesta e cu putinţă.

Când mintea se odihneşte şi e lipsită de orice gând, atunci, în liniştea aceea, în profunzimea stării aceleia fără de gânduri, în starea aceea de nealegere este cunoscut adevărul.

Ce putem face pentru a aduce în noi starea aceasta?
Un lucru foarte simplu trebuie făcut, dar voi veţi găsi că e foarte dificil din cauză că aţi devenit foarte complecşi.

Un lucru pe care-l poate face până şi un nou-născut, vouă vă e imposibil să-l faceţi.
Trebuie să priviţi lumea şi pe voi înşivă în felul în care o face un nou-născut.
Acesta doar priveşte, fără să gândească.
El doar vede.
Şi e minunat să vezi fără să mai faci altceva.

Aceasta este cheia secretă care poate descuia poarta adevărului.

Vă văd.
Vă văd şi-atât.
Mă urmăriţi?
Eu doar vă văd, nu mă gândesc la nimic.

Cel care priveşte astfel e cuprins de o pace, de o tăcere vie nemaiîntâlnită.

În starea aceasta vezi totul, auzi totul, dar în tine nu se clinteşte nimic.
Nicio reacţie nu se produce în interior, nu există niciun fel de gânduri.
E doar darshan, doar faptul pur de a vedea.

Vederea corectă, atenţia corectă constituie metoda meditaţiei.

Trebuie să vezi, trebuie doar să vezi tot ceea ce e în afară şi înăuntru deopotrivă.

În afară sunt obiecte, înăuntru sunt gânduri.
Trebuie să le priveşti fără niciun scop anume.
Nu există niciun obiectiv, le vezi şi-atât.

Eşti un martor, un martor neimplicat şi nu faci decât să vezi.

Observarea aceasta, privirea aceasta atentă te aduce progresiv într-o stare de pace, de vid absolut, o stare cu totul lipsită de gânduri.

Încercaţi şi veţi afla.
Pe măsură ce se dizolvă gândurile, se trezeşte conştiinţa şi revine la viaţă.

Opriţi-vă într-un moment oarecare, la întâmplare - oriunde, oricând.

Priviţi şi ascultaţi doar, şi fiţi martori ai desfăşurării lumii şi ai propriei voastre vieţi.

Nu gândiţi, fiţi doar martori şi vedeţi ce se întâmplă.

Apoi lăsaţi starea aceasta de martor să se extindă asupra tuturor activităţilor voastre fizice şi mentale.
Permiteţi-i să fie în continuu în voi.

În prezenţa stării de martor veţi înceta să mai fiţi aşa cum vă ştiţi voi şi veţi vedea ceea ce sunteţi cu adevărat. „Eu”-l va muri şi se va ivi sinele.

În disciplina observării, atunci când priveşti totul ca un martor neutru se produce o trecere uşoară, fără efort de la ceea ce este observat la cel care observă.

Observându-vă gândurile, începeţi să aveţi străfulgerări ale celui care observă.

Şi într-o bună zi, când cel care vede îşi va face apariţia în toată măreţia şi gloria lui, va lua sfârşit pe deplin starea jalnică şi mizeră în care trăiţi.

Aceasta nu este o disciplină pe care să o practicaţi din când în când şi să ajungeţi astfel la eliberare.

Ea trebuie practicată neîntrerupt, zi şi noapte.
Treptat, ea va ajunge să vă însoţească tot timpul.

Pe măsură ce exersaţi starea de martor, pe măsură ce pătrundeţi în ea tot mai mult, ea se va statornici şi va ajunge să fie prezentă tot timpul.

Fie că staţi jos sau în picioare, fie că mergeţi sau staţi pe loc, ea va fi prezentă.

Încetul cu încetul nu vă va mai părăsi nici în starea de veghe, nici în somn.
Va rămâne cu voi şi atunci când dormiţi.
Iar când veţi constata prezenţa ei şi în somn puteţi fi siguri că a căpătat profunzime, că a pătruns până în adâncul vostru.

Aşa cum acum dormiţi chiar şi în starea de veghe, atunci veţi fi treji chiar şi în somn.

Disciplina observării împrăştie gândurile din timpul stării de veghe şi visele din timpul somnului.

Mintea care s-a eliberat de gânduri şi de vise este netulburată.
Ea devine calmă, lină, fără cel mai mic freamăt, ca o mare fără valuri, ca flacăra unei lămpi neînfiorate de nicio adiere.
Doar într-o astfel de stare poate fi cunoscut sinele - cel care eşti, de fapt, cel care este una cu adevărul.
Şi atunci se deschid porţile palatului lui Dumnezeu.

Intrarea palatului acestuia nu e de găsit în scripturi, în cuvinte; ea se află înăuntrul nostru.

De aceea vă spun să nu căutaţi niciunde în afară, ci să săpaţi în voi.

Nu vă duceţi niciunde altundeva, pătrundeţi în voi înşivă.
V-am explicat metoda prin care puteţi pătrunde în voi.

Seninătatea şi lucirea din privirile voastre îmi arată că m-aţi înţeles.

Dar nu e suficient doar să mă înţelegeţi.

Nu înţelegerea intelectuală, ci experienţa spirituală stă la baza unei vieţi întru adevăr.

Faceţi câţiva paşi în direcţia pe care v-am indicat-o.

Pătrundeţi puţin în dimensiunea aceasta şi vedeţi ce va fi.

Chiar şi câţiva paşi vor însemna foarte mult, căci atunci când te îndrepţi spre adevăr, fiecare pas te aduce tot mai mult sub influenţa atracţiei sale gravitaţionale şi atunci mersului vostru i se va adăuga şi atracţia aceasta.

Iar în încheiere reţineţi că cei care continuă să meargă vor ajunge negreşit într-o zi.

Niciun pas înspre Dumnezeu nu este în van.

Eu stau mărturie în acest sens.

Cât aş vrea ca şi voi să cunoaşteţi prin experienţă proprie acest adevăr, fie şi numai pentru o clipă, ca să fiţi şi voi dovada vie a existenţei sale!
E atât de aproape de voi!
Vă desparte doar adormirea voastră.

Soarele a răsărit deja.

Trebuie numai să deschideţi ochii şi să-l vedeţi.

Vă invit să deschideţi ochii.

Îmi veţi auzi chemarea şi îi veţi da curs?

Hotărârea şi determinarea depind numai şi numai de voi.

CAPITOLUL 12 - PICĂTURA DE ROUĂ ŞI OCEANUL

- ***„Nu pui niciun preţ pe filozofie? Dacă vrem să cunoaştem adevărul nu e nevoie să avem idee despre adevăr?”***

Adevărul nu poate fi cunoscut înainte de a-l cunoaşte prin experienţă.
Iar a şti despre adevăr nu înseamnă a şti adevărul.

Toată ştiinţa de soiul acesta e falsă.
E falsă din cauză că pur şi simplu nu poţi înţelege în absenţa experienţei.
E falsă nu în ceea ce-l priveşte pe cel care vorbeşte despre adevăr, ci în ceea ce-l priveşte pe cel care ascultă.

Dacă spun ceva despre adevăr, tu vei înţelege exact ca mine ceea ce spun eu?

E imposibil, fiindcă pentru a înţelege ceva în exact acelaşi fel în care îl rostesc eu ar trebui să fii la fel ca mine şi în acelaşi loc ca mine.
Până când ajunge la tine, ceea ce spun eu devine neadevărat. Aşa se întâmplă mereu.

Eu îţi dau doar cuvintele, iar interpretările vor veni din tine.
Înţelesul va lua naştere din tine şi din nicio altă parte.
Cuvintele vor fi ale mele, înţelesul va fi al tău.

Înţelesul respectiv nu poate fi pentru tine mai mare decât înţelegerea ta, el nu poate trece dincolo de experienţa ta.

Crezi că, atunci când citeşti Gita, Krishna este cel pe care-l citeşti?

Dacă aşa crezi, te înşeli foarte mult, prietene. în Gita tu te citeşti doar pe tine - altfel cum ar fi fost posibile atâtea interpretări şi atâtea comentarii?
În fiecare scriptură tu-ţi vezi imaginea ta şi fiecare religie e numai şi numai o oglindă a ta.

Înainte de a cunoaşte efectiv adevărul, numai cuvintele îţi vor fi cunoscute, nu şi adevărul.

Cuvintele respective sunt ale altora, sunt din cărţi sfinte, ele provin de la avatar-i şi tirthankara-şi, de la cei iluminaţi, dar înţelesurile şi interpretările vor veni de la tine.

În acestea din urma te vei regăsi tu.
Nu este acesta motivul pentru care există atâta vrăjmăşie, atâtea deosebiri între aşa-numitele religii?

E oare posibilă ostilitatea şi opoziţia între Buddha şi Chrisos?

Interpretările diferite, opoziţia, ostilitatea vin din noi, iar voi acţionaţi mai departe în numele lor.

Religia vine de la aceia care cunosc adevărul, iar sectele iau naştere şi sunt structurate de către aceia care doar aud despre adevăr, doar cred în el.

De aceea există numeroase secte, deşi religia e numai una.

Motivul îl reprezintă faptul că experienţa cunoaşterii adevărului este identică în cazul tuturor, în schimb credinţa în adevăr nu poate fi identică.

Cunoaşterea e una, dar credinţele sunt tot atâtea câte sunt persoanele care cred.

Religia se naşte din înţelegerea adevărului, dar religiile se nasc din neînţelegerea adevărului.

Roata religiei e pusă în mişcare de către cei care cunosc, dar organizarea religiilor este înfăptuită de cei care nu cunosc - şi eforturile lor susţinute sunt cele care fac ca religia să devină nereligie.

De-a lungul întregii sale istorii, omul a fost victimă a acestei calamităţi.
.

- ***„Dar fără să avem o noţiune a adevărului n-avem cum, pur şi simplu, să ne gândim la el?”***

Eu nu-ţi cer să te gândeşti la nimic.

Gândirea nu ajunge niciodată mai departe de ceea ce ştii deja.

Iar dacă adevărul nu-l ştii, cum ai putea să te gândeşti la el?

Gândirea se învârte mereu în sfera experienţelor avute de tine, ea nu face decât să rumege cunoştinţele pe care le-ai acumulat.

Gândirea nu e niciodată creativă, ci doar repetitivă.
Ceea ce îţi e necunoscut nu-ţi va deveni cunoscut prin intermediul gândirii.

Dacă vrei să cunoşti necunoscutul trebuie să ieşi din limitele a ceea ce cunoşti.

Ca să intri în necunoscut trebuie să părăseşti ţărmul cunoscutului.

De aceea e mai bine să nu-ţi formezi nicio idee cu privire la adevăr.

Ideea respectivă va fi total neadevărată - fără viaţă, fără o semnificaţie vie. Poate să fie respectată de tradiţii, venerată de mii de oameni, susţinută de scripturi, dar pentru tine nu va avea nicio valoare.

Pentru cel aflat în căutarea adevărului, ea va fi nu doar lipsită de orice valoare, ci şi falsă.

Una e să vezi cerul adevărului prin fereastra îngustă a ideii despre el şi cu totul alta e să ieşi din captivitatea tuturor ferestrelor şi să priveşti cerul în toată întinderea lui.
Cerul nu e limitat de nimic.

Adevărul nu e nici el limitat de nimic.
Toate limitările sunt creaţia omului şi la fel sunt toate conceptele.
Toate cuvintele ataşate adevărului sunt opera omului.

Adevărul este ceea ce nu e o creaţie a omului.

Dacă vrei să cunoşti adevărul păşeşte în afara limitărilor şi captivităţii tale.

Păşeşte în afara tuturor cuvintelor şi gândurilor şi cunoştinţelor tale.

Desprinde-te de cunoscut, astfel ca necunoscutul să-ţi poată apărea.

Şi lasă în urmă toate conceptele create de om, ca să poţi avea experienţa a ceea ce este necreat - baza întregii creaţii.
.

- ***„Cum e cu putinţă pentru noi să cunoaştem adevărul fără Autorul scripturilor? Nu sunt ele singurul mijloc prin care îl putem cunoaşte?”***

Vrei să spui că dacă toate scripturile ar fi distruse, adevărul ar fi distrus odată cu ele?
Adevărul se bazează pe scripturi sau scripturile pe adevăr?

Prietene, la adevăr nu s-a ajuns niciodată prin mijlocirea scripturilor.
Dimpotrivă, scripturile au apărut ca urmare a înţelegerii adevărului.

Nu scripturile au valoare, ci adevărul.
El este lucrul fundamental.

Iar dacă s-ar putea ajunge la adevăr prin intermediul scripturilor, atunci el ar fi cu adevărat un lucru foarte ieftin.
L-ai putea atinge fără să fie nevoie să faci nicio transformare în tine.

Dar scripturile nu pot decât să-ţi umple memoria, ele nu pot să-ţi dea vreo înţelegere prin ele însele.

Iar în dimensiunea adevărului nu se întâmplă nimic prin antrenarea memoriei.

Ca să obţii adevărul trebuie să plăteşti preţul transformării de sine.

Scripturile pot doar să te facă un pandit, un învăţat, ele nu pot da naştere în tine cunoaşterii.

Din scripturi nu se pot naşte decât alte scripturi.
E firesc să fie aşa.
Ceea ce este material nu poate da naştere decât la ceva material.

Dar cum poate cunoaşterea să ia naştere din scripturi?
Cunoaşterea e natura conştiinţei, ea nu poate să se nască din materie inconştientă.

Scripturile sunt fără viaţă, fără conştiinţă, dar adevărul nu este aşa.
Scripturile pot doar să îmbogăţească memoria inconştientă, lipsită de viaţă.

Cunoaşterea lucidă poate fi atinsă doar prin pătrunderea în interiorul tău, nu prin pătrunderea în scripturi.

Te întreb cum ai putea cunoaşte adevărul câtă vreme între tine şi el stau scripturile?

Noţiunea aceasta falsă conform căreia adevărul poate fi obţinut de la altcineva, din scripturi sau de la un guru, nu-ţi permite să-l cauţi în tine însuţi.
Ideea aceasta este un mare obstacol.
Căutarea în scripturi este tot lumească. Reţine că scripturile fac şi ele parte tot din lume.
Tot ceea ce este în afară ţine de lume.

Adevărul este acolo unde nu există afară - el e înăuntru, acolo unde se află sinele.

Sinele e adevărata scriptură.

El e şi singurul maestru adevărat.

Pătrunzând în sine ajungi la adevăr.
.

- ***„Ceea ce sugerează intelectul că ar fi adevărul nu este, de fapt, adevărul?”***

Intelectul gândeşte.
Intelectul nu înseamnă cunoaştere.
A gândi înseamnă a bâjbâi în întuneric, nu înseamnă a cunoaşte.

Adevărul nu poate fi gândit - el e înţeles.

Înţelegerea aceasta nu are loc cu ajutorul intelectului, ci numai atunci când intelectul este redus la tăcere şi golit de toate cunoştinţele.

Starea aceasta de cunoaştere lăuntrică nu aparţine intelectului, ci intuiţiei.

Aceasta nu are legătură cu gândirea, ea este un ochi care vede.

Pentru cel care vrea să vadă adevărul, intuiţia este precum căpătarea vederii de către un om orb.

Gândind nu ajungi nicăieri, niciodată.

Tot ce faci e să bâjbâi la nesfârşit.

Un orb poate să bâjbâie la nesfârşit, dar va ajunge el undeva în felul acesta?

Aşa cum nu există nicio legătură între bâjbâială şi lumină, nici între gândire şi adevăr nu există nicio legătură.

E vorba de două dimensiuni total diferite.
.

- ***„Nu consideri viziunea lui Krishna sau a lui Christos ca fiind experienţă spirituală?”***

Nu, aşa ceva nu este o experienţă spirituală.

Nicio viziune nu constituie o experienţă spirituală.

La acest nivel toate experienţele sunt psihologice.

Atâta vreme cât există viziunea altcuiva, nu există viziunea sinelui.

Chiar şi în astfel de experienţe eşti tot în afara sinelui tău, încă nu ai pătruns în el.

La sine ajungi atunci când nu mai există niciun fel de experienţe exterioare.

Atunci când în faţa conştiinţei nu mai există niciun obiect, ea se aşază lesne în sine însăşi.

Doar o conştiinţă lipsită de orice obiect se poate aşeza în sine.

În afară sunt înconjurat de două lumi: cea a materiei şi cea a minţii.
Amândouă îmi sunt exterioare.
Nu doar materia e în afară, mintea e şi ea tot în afară.

Din cauză că mintea e înăuntrul corpului, ea creează iluzia că ar fi lăuntrică, însă nu este aşa.

Sinele este lăuntric, el se află în spatele minţii, dincolo de minte.

Noi nu luăm experienţele materiale drept experienţe spirituale,
însă experienţele psihologice ne creează iluzia că ar fi spirituale, din cauză că imaginile mentale pe care le vedem sunt diferite de cele pe care le cunoaştem în lumea materială şi din cauză că le vedem după ce închidem ochii.

Dar visele, care sunt tot experienţe psihologice, nu le considerăm a fi experienţe spirituale, chiar dacă şi ele apar tot după ce închidem ochii şi chiar dacă trezirea din somn şi orice contact cu lumea de afară le pune capăt.

Doar acele experienţe psihologice care creează iluzia că sunt reale şi spirituale sunt denumite „proiecţii mentale”.

Mintea are capacitatea de a se hipnotiza singură până în punctul în care să vadă chiar şi cu ochii deschişi imaginile din visele pe care le avea cu ochii închişi.

Acest lucru se întâmplă într-un soi de somn treaz.

Astfel îl vedem pe Dumnezeu aşa cum vrem noi - în chip de Krishna sau de Christos.

Viziunile de felul acesta sunt doar proiecţii mentale în care nu vedem ceea ce este cu adevărat, ci ceea ce ne dorim noi să vedem.

Experienţele acestea nu sunt nici spirituale, nici divine.

Ele nu sunt decât experienţe psihologice provocate de autohipnoză.
.

- ***„Şi-atunci în ce fel e văzut Dumnezeu?”***

Termenul a vedea e înşelător.
El dă impresia că Dumnezeu ar fi o persoană care să fie văzută.
Tot aşa, cuvântul Dumnezeu creează şi el iluzia că ar fi vorba despre o persoană, de o personalitate.

Nu există Dumnezeu; nu există decât dumnezeire.

Dumnezeu nu e o persoană, el e doar energie.

Dumnezeu e un ocean infinit de energie, un ocean infinit de conştiinţă care se manifestă în toate formele.
El nu e ceva separat, în chip de creator, ci e creaţia, e creativitate, e viaţă.

Înconjuraţi de ego, noi creăm iluzia că suntem separaţi de viaţa aceasta.

De aici vine distanţa, separarea noastră de dumnezeire.

De fapt nu există nicio distanţă şi nicio separare.

Iluzia creată de „eu” reprezintă distanţa, iar distanţa aceasta este ignoranţa.

Nu există o distanţă ca atare, ci ignoranţa însăşi este distanţa.

Odată „eu”-l dizolvat, devii conştient de o forţă vitală - creativă, infinită - care este „Dumnezeu”.

Experienţa trăită de cel al cărui „eu” moare înseamnă vederea lui Dumnezeu.

Vezi atunci că „eu”-l nu e nicăieri,
iar ceea ce este în valurile oceanului este şi în tine,
ceea ce e în mugurii noi de primăvară este şi în tine,
ceea ce e în frunzele toamnei este şi în tine.

Totul există într-o continuitate şi nu eşti nicăieri separat de fiinţa universală; eşti în ea, eşti una cu ea.

Experienţa aceasta este exprimată în termenii: „a-l vedea pe Dumnezeu”.

Un om care a văzut în felul acesta, a exclamat: „Tattvamasi svetaketu” – „tu eşti acela.”

În ziua în care ai această percepţie, l-ai cunoscut pe Dumnezeu.

Tot ceea ce e mai puţin de-atât, tot ceea ce e diferit de asta este numai imaginaţie.

Ce viziune a lui Dumnezeu poţi să ai?
Trebuie să devii însuşi Dumnezeu.

Ce viziune a oceanului poate să aibă picătura de rouă?

Însă ea poate să-şi piardă identitatea şi să devină oceanul însuşi.

Atâta vreme cât ea e un bob de rouă, între ea şi ocean e o mare întindere, însă de îndată ce-şi pierde identitatea şi se dizolvă în ocean, ea devine oceanul însuşi.

Îl cauţi pe Dumnezeu?

Caută să vezi cum poţi deveni Dumnezeu.

Iar calea acestei căutări este aceeaşi ca cea a picăturii în căutarea oceanului.
.

- ***„Eu cred în Dumnezeu, dar tu spui că credinţele sunt dăunătoare. Ar trebui să abandonez credinţa aceasta?”***

Nu e oare răspunsul conţinut în însăşi întrebarea ta?
Ce fel de credinţă este aceea pe care cineva o poate păstra sau abandona după cum îi e voia?

Ea nu e decât un concept mental orb care în mod evident nu are nicio valoare.
E doar credinţă oarbă, iar în viaţă e cu atât mai bine cu cât ai mai puţină orbire.

Eu nu cer de la voi să credeţi, eu vă cer să cunoaşteţi.

Nu are valoare decât acea stare de spirit care este rezultat al cunoaşterii, al înţelegerii.

Dacă vrei, îi poţi spune „credinţa corectă”, dar ea nu este o credinţă, ea e cunoaştere.

Nu credeţi în adevăr, ci căutaţi adevărul, aflaţi-l.

Dar nu vă agăţaţi de nicio credinţă şi de niciun concept, căci o astfel de atitudine e semnul unei slăbiciuni a minţii.

O astfel de atitudine înseamnă letargie, neglijenţă.

Ea reprezintă o modalitate nocivă de a te cruţa de efortul căutării întreprinse de tine însuţi.

Credinţa oarbă este o evitare a strădaniei spirituale îndreptate spre cunoaşterea de sine.

Într-un fel ea nu diferă cu nimic de sinucidere, căci odată ce ai căzut în văgăuna aceasta îţi e aproape imposibil să mai urci până la piscul adevărului.

Aceste două căi te duc în direcţii diferite: una este văgăuna în care cazi, cealaltă este vârful semeţ către care urci.

Credinţa este lucru uşor, fiindcă nu ţi se cere să faci nimic.

Din punctul acesta de vedere, cunoaşterea nu este la fel de uşoară.
Cunoaşterea este o transformare completă a vieţii.

Credinţa este doar o vestimentaţie de ochii lumii, în vreme ce cunoaşterea este revoluţie interioară.

Facilitatea credinţei aruncă firesc religia din focul strădaniei spirituale în somnul credinţei oarbe.

Religia nu are nimic de-a face cu credinţa, însă din nefericire religiile de masă pe care le întâlnim astăzi se bazează tocmai pe credinţă.

Şi de aceea mie îmi e imposibil să numesc religie ceea ce se arată a fi „religia de masă”.

În privinţa acesteia doar Karl Marx are dreptate: nu e religie, ci opium.

CAPITOLUL 13 - NAŞTEREA UNUI OM NOU

Vi s-a spus să aveţi încredere în scripturi, în cuvântul lui Dumnezeu, în învăţătorii religioşi.

Eu nu spun aşa ceva.
Eu vă spun să aveţi încredere în voi înşivă.
Doar cunoscându-vă pe voi înşivă puteţi cunoaşte ceea ce se află în scripturi, puteţi cunoaşte cuvântul lui Dumnezeu.

Cel care nu are încredere în el însuşi va găsi că toate celelalte credinţe pe care le are sunt fără rost.

Poţi sta pe picioarele altcuiva dacă nu poţi să stai pe propriile tale picioare?

Buddha a spus:
„Fii o lumină pentru tine însuţi.
Fii propriul tău adăpost.
Nu există decât un singur adăpost real, iar acela e în tine însuţi".

Acelaşi lucru îl spun şi eu.

Într-o noapte un călugăr îşi lua adio de la un altul care îi fusese oaspete.

Înainte să plece, acesta din urmă i-a spus:
„Noaptea e foarte întunecată, cum am să pot vedea pe unde merg?"

Gazda a aprins o lampă şi i-a dat-o.

Dar pe când călugărul oaspete cobora scările, cel care-l găzduise a suflat în flacăra lămpii şi a stins-o.

În întuneric, el i-a spus celuilalt:
„Lampa mea nu va putea să-ţi lumineze ţie calea. Pentru asta trebuie să ai propria ta lampă."

Oaspetele a înţeles sfatul călugărului, iar înţelegerea aceasta s-a transformat într-o lumină pe drumul vieţii lui, lumină care n-a mai putut fi niciodată stinsă.

Disciplina spirituală nu se rezumă doar la o parte, la un fragment al vieţii, ea cuprinde toată viaţa.

Când stai în picioare sau când stai jos, când vorbeşti, când râzi trebuie să practici în permanenţă disciplina.
Doar atunci ajunge ea să fie un proces natural şi să dea rezultate.

Religia nu este un gest - ca de pildă cel al veneraţiei şi al rugăciunii - ea e un mod de a trăi care transformă întreaga ta viaţă într-un act de veneraţie, într-o rugăciune.
Ea nu e un ritual, ci un mod de viaţă.

În acest sens nicio religie nu e religioasă, individul este cel care devine religios.

Nu comportamentul este religios, ci viaţa toată este religioasă.

Doar eliberându-se din captivitatea egoului, a lui „eu”, reuşeşte conştiinţa să se ridice deasupra individului şi să devină una cu întregul.

Aşa cum o oală de pământ separă apa oceanului de ocean, închisoarea muritoare a egoului ţine individul izolat de adevăr.

Ce este acest ego, acest „eu”?

L-aţi căutat vreodată înăuntrul vostru?

El e acolo numai din cauză că n-aţi încercat niciodată să-i daţi de urmă.

Când eu însumi am încercat să-l găsesc, am descoperit că nu exista.

Pătrundeţi în voi, într-un moment de linişte, şi priviţi.
Nu veţi găsi nicăieri niciun „eu”.

„Eu”-l nu există, el nu e decât o iluzie introdusă în viaţa noastră din cauza utilităţii ei sociale.

Tot aşa cum ai un nume, ai şi un ego.
Ambele sunt utilităţi, nu adevăruri.

Ceea ce există înăuntrul tău nu are nici nume, nici ego.

Nu există nicio ajungere la nirvana, la moksha, la eliberare, la suflet.

Căci cum ai putea să ajungi într-un loc din care n-ai plecat niciodată?

Şi-atunci, în ce constă transformarea?

Nu ajungi la nirvana, însă lumea în care erai cufundat dispare ca un vis, iar tu te trezeşti în tine însuţi.

Experienţa aceasta nu este câtuşi de puţin asemenea ajungerii undeva, ci mai degrabă e asemenea trezirii în patul tău de-acasă, după ce o călătorie pe care o făceai în vis ia brusc sfârşit.

Din moment ce n-ai plecat nicăieri, nu se pune problema să te întorci; din moment ce n-ai pierdut nimic, toată vorbăria despre obţinerea adevărului este lipsită de orice sens.

Nu e totul decât un vis; toate ideile despre plecarea ta departe şi despre ceea ce ai pierdut au legătură cu visul.

Aşadar nu trebuie nici să te întorci undeva, nici să găseşti ceva.
Nu trebuie decât să te trezeşti.

Înţelegerea adevărului este întotdeauna perfectă şi deplină.
Ea nu e o realizare progresivă.
Nu e o evoluţie, ci o revoluţie.

Te-ai trezit vreodată progresiv dintr-un vis? Ori visezi, ori nu visezi. Nu există etapă intermediară.

Da, disciplina spirituală poate să dureze mult, foarte mult timp, dar înţelegerea adevărului se produce ca un fulger - într-o singură clipă şi pe deplin.

Înţelegerea nu implică niciun aspect temporal, fiindcă tot ceea ce se întâmplă în timp este întotdeauna gradat.

Disciplina spirituală are loc în sfera timpului, înţelegerea însă nu.
Aceasta este dincolo de timp.

Pentru a face posibilă înţelegerea adevărului nu e suficientă doar practica bunătăţii şi a neataşamentului.
Aceasta este o disciplină spirituală parţială.

Ca să înţelegi adevărul, este esenţial să te ridici deasupra binelui şi răului, ataşamentului şi neataşamentului, lumii şi nirvanei.

O astfel de stare se numeşte „*veetaragata*", starea care transcende ataşamentul şi neataşamentul în egală măsură.

Conştiinţa veetaragata este starea în care nu există nici ataşament, nici neataşament, nici bine, nici rău, în care există doar conştiinţa în puritatea ei, în sine.
În acest spaţiu se produce înţelegerea adevărului.

Trebuie să cultivaţi o stare mentală de detaşare şi vigilenţă.

Trebuie ca starea aceasta să se infiltreze în voi în aşa fel încât să facă parte din voi zi şi noapte, asemenea respiraţiei.

Trebuie să fiţi atenţi şi detaşaţi în fiecare activitate - atitudinea aceasta poartă numele de inacţiune în acţiune.

Întocmai aşa cum joacă un actor, atent doar la interpretare, dar neidentificându-se cu personajul şi nepierzând simţul realităţii.
Deşi joacă, el rămâne detaşat.

Aşa trebuie să deveniţi şi aşa trebuie să fiţi mereu.

Dacă eşti atent în timp ce desfăşori o activitate, nu-ţi va fi greu să rămâi detaşat.

Detaşarea este rezultatul firesc al vigilenţei.

Mergi pe drum.
Dacă eşti pe deplin atent la mers vei simţi că mergi şi în acelaşi timp că nu mergi.
Mersul se produce doar la nivelul corpului, la nivelul conştiinţei nu există niciun mers.

La fel vei simţi când mănânci sau când faci alte lucruri.
Un centru aflat înăuntrul tău va rămâne un martor neimplicat, care nu participă la nimic şi nu gustă nimic.

Cu cât creşte intensitatea acestei experienţe a detaşării, cu atât dispar sentimentele de fericire şi tristeţe, iar tu vei cunoaşte conştiinţa pură, lipsită de dualitate - sufletul tău.

Ce este mintea?
Ea este o adunătură a tuturor lucrurilor percepute de simţuri.
Ea este cea care adună aceste lucruri.

Cel care crede că mintea e sinele lui face greşeala de a lua senatorul drept stăpân.

Dacă vrei să-ţi cunoşti sinele va trebui să laşi în urmă tot ce ştii şi să iei urma aceluia din interiorul tău care este cunoscătorul.
Tot ceea ce ştii înseamnă mintea, iar acel ceva prin intermediul căruia ştii este sinele.

Martorul - cunoscătorul - este sinele.
Sinele acesta este neatins de naştere şi moarte, de maya şi moksha, de lume şi eliberare.

El e doar un martor, martorul a tot ce se întâmplă - martorul luminii, al întunericului, al lumii, al nirvanei.
Sinele acesta este dincolo de toate dualităţile.

Într-adevăr, sinele acesta transcende până şi dualitatea reprezentată de sine şi celălalt, fiindcă el e martorul acestora în egală măsură.

De îndată ce ai cunoscut martorul acesta, devii asemenea unui lotus - care e separat de noroiul din care s-a născut şi neatins de apa în care trăieşte.

Un astfel de om e calm şi netulburat în situaţiile cele mai diferite ale vieţii - în plăcere şi în durere, în onoare şi în umilinţă - pentru că el nu e decât un martor.

Indiferent ce s-ar întâmpla, nu i se întâmplă lui, se întâmplă în faţa lui.

Devine asemenea unei oglinzi care reflectă mii de imagini fără ca pe suprafaţa ei să rămână vreuna întipărită.

Un călugăr bătrân a ajuns la malul unui râu, împreună cu un tânăr însoţitor.

Acesta l-a întrebat:
„Cum vom traversa râul?”

Bătrânul i-a răspuns:

„în aşa fel încât să nu-ţi uzi picioarele.”

La auzul vorbelor sale, tânărul a avut o străfulgerare care i-a arătat cu mare limpezime un anumit lucru.

Râul a rămas în urmă, dar maxima misterioasă a pătruns adânc în inima lui.

Ea a devenit principiul călăuzitor şi modul său de viaţă.

Datorită ei a învăţat să traverseze râul în aşa fel încât să nu se ude pe picioare.

Deveniţi asemenea cuiva care mănâncă şi totuşi posteşte, care stă în mijlocul unei mulţimi şi cu toate acestea e singur, care e treaz şi atunci când doarme, fiindcă doar un astfel de om ajunge la eliberare pe când se află în lume şi găseşte divinul în materie.

Cineva a spus cuvintele acestea:
„Lumea n-ar trebui să se afle în minte şi mintea n-ar trebui să se afle în lume.”

Aceasta este cheia.
Iar dacă prima jumătate a acestei maxime este dusă la îndeplinire, cea de-a doua jumătate urmează de la sine.

Prima jumătate reprezintă cauza, iar cea de-a doua reprezintă efectul.

Dacă prima este îndeplinită, cea de-a doua este consecinţa ei firească.

Cei care încep cu a doua jumătate greşesc, căci nu aşa vor obţine rezultatul urmărit; a doua jumătate nu reprezintă cauza, nu este rădăcina.

De aceea eu spun că maxima este aceasta:
„lumea n-ar trebui să se afle în minte.”

Ceea ce rămâne nu face parte din maximă, ci e o consecinţă a acesteia.

Dacă lumea nu este în minte, mintea nu pleacă în lume.

Ceea ce nu se află în minte nu poate influenţa mintea.

În samadhi, în iluminare nu există niciun obiect care să fie cunoscut, de aceea starea de samadhi nu poate fi numită cunoaştere - în orice caz nu e cunoaştere în sensul obişnuit, dar în acelaşi timp nu e nici ignoranţă.

Neexistând niciun obiect, nimic nu poate fi nici cunoscut, dar nici necunoscut.

Starea aceasta e diferită şi de cunoaştere, şi de ignoranţă.

Nu e nici cunoaştere, nici necunoaştere a vreunui obiect, fiindcă nu mai există niciun obiect.
Doar subiectivitate există.

Există doar entitatea care cunoaşte.
Nu există cunoaşterea niciunui obiect, ci doar cunoaşterea ca atare - conştiinţa golită de conţinut.

Cineva l-a întrebat odată pe un călugăr:
„Ce e meditaţia?”

Acesta i-a răspuns:
„A te afla în ceea ce e lângă tine înseamnă meditaţie.”

Ce este lângă de tine?
În afara sinelui tău, orice altceva se află la o oarecare distanţă de tine, nu-i aşa?

Doar tu eşti lângă tine însuţi.
Dar plecând din tine, te afli mereu în altă parte - te afli mereu undeva prin preajmă.

Însă nu în preajmă trebuie să te afli, ci în tine însuţi.
Asta înseamnă meditaţie.

Chiar şi atunci când nu eşti nicăieri şi când mintea ta nu e nici ea nicăieri, tot te afli undeva, iar faptul acesta de a fi în acel undeva este meditaţia.

Când nu eşti niciunde, atunci eşti în tine însuţi.

Iar asta nu înseamnă să fii prin preajmă, asta nu înseamnă să fii plecat afară din tine.

A fi în tine însuţi înseamnă intimitate, apropiere absolută, interioritate.

Doar dacă te afli în tine poţi deveni conştient de adevăr.

Atunci când ai ieşit din tine ai pierdut totul, iar întorcându-te la tine poţi recâştiga totul.

Eu nu cer de la voi să renunţaţi la lume, eu vă cer să vă transformaţi.

Refuzând lumea nu vă veţi schimba, însă dacă vă schimbaţi, lumea va înceta să mai fie aceeaşi pentru voi.

Religia adevărată nu respinge lumea, ci aduce transformarea de sine.

Nu fiţi preocupaţi de lume, ci de felul în care o priviţi voi.

Felul de a o privi este cel care trebuie schimbat.

Perspectiva voastră asupra lumii este cea care face ca lumea să existe şi, odată cu ea, sclavia voastră.
Nu lumea aduce sclavia, ci perspectiva voastră asupra ei.

Odată ce felul în care priviţi lumea este schimbat, întreaga existenţă se schimbă şi ea pentru voi.
De vină nu e lumea, ci perspectiva voastră asupra ei.

Ştiinţa transformării vieţii se numeşte meditaţie.

Prin analiză, ştiinţa fizică ajunge la atom şi la puterea atomică,
dar meditaţia ajunge la suflet şi la puterea sufletului.

Prin intermediul primeia este dezvăluit misterul ascuns în materie;
prin intermediul celei de-a doua este revelat universul ascuns în sine.

Dar cea de-a doua este mai importantă decât prima, deoarece nimic din existenţă nu e mai important decât sinele tău.

Omul şi-a pierdut echilibrul din cauză că ştie atâtea despre materie, dar nu ştie nimic despre sine.

A învăţat să exploreze adâncurile cele nepătrunse ale oceanului şi să zboare în înălţimile uluitoare ale spaţiului, dar a uitat cu desăvârşire cum să pătrundă în propriul sine.

Acest mod de viaţă este unul sinucigaş.
El este tocmai cauza stării de nefericire în care trăim.

Meditaţia vă poate scoate din starea aceasta de dezechilibru.
Ea trebuie să fie învăţată de către toţi.
Doar meditaţia poate da naştere unui om nou, în adevăratul sens al cuvântului;
doar aşa se pot pune bazele unei umanităţi noi.

Ştiinţa a declarat triumful omului asupra materiei;
acum omul trebuie să se cucerească şi pe sine.

Triumful său asupra materiei face imperios necesară cunoaşterea de sine a omului, triumful asupra lui însuşi.

În caz contrar, cucerirea puterii nelimitate a materiei va deveni propria sa nimicire - căci puterea în mâinile ignoranţei este întotdeauna otrăvitoare şi sinucigaşă.

Ştiinţa în mâinile celui ignorant reprezintă o combinaţie distructivă.

Dar dacă ştiinţa se află în mâinile celui care se cunoaşte pe sine, ea va duce la naşterea unei energii creative fără precedent, care poate transforma pământul acesta într-un paradis.

De aceea spun eu că destinul şi viitorul omului sunt acum în mâinile meditaţiei.

Meditaţia este ştiinţa viitorului, fiindcă ea e ştiinţa omului.

CAPITOLUL 14 - ÎNTR-O INFINITĂ AŞTEPTARE

Ce vă voi spune astăzi?
E ultima zi, în seara aceasta vom pleca şi văd că aveţi încă de pe acum inima grea la gândul acestei plecări.
Cu numai cinci zile în urmă am sosit cu toţii aici, în locul acesta retras - şi cine se gândea pe-atunci la plecare?

Dar nu uitaţi că plecarea e prezentă încă din momentul sosirii.
Cele două sunt feţe ale aceleiaşi monede.

Cu toate că nu pot fi văzute decât în mod separat, ele sunt nedespărţite.

Ne amăgeşte intervalul de timp care există între ele, dar oricine priveşte puţin mai în profunzime va descoperi
ca venirea aduce cu ea plecarea,
că fericirea nu e străină de tristeţe
şi că naşterea înseamnă totodată şi moarte.

Într-adevăr, mică e diferenţa dintre venire şi plecare - sau, mai degabă, între cele două nu există nicio diferenţă.

La fel se întâmplă şi în viaţă: de-abia ai venit că se şi pune la cale plecarea.

Iar ceea ce numim noi rămânere nu este oare numai o pregătire pentru plecare?

Într-adevăr, ce distanţă există între naştere şi moarte?
Dar distanţa dintre ele poate deveni infinită, dacă viaţa ta se transformă într-o realizare spirituală.
Moartea va deveni atunci moksha, eliberarea ultimă.

Cu toate că între naştere şi moarte nu există o distanţă prea mare, distanţa, diferenţa dintre naştere şi moksha este infinită.

E o distanţă la fel de mare ca cea dintre trup şi suflet, ca cea dintre vis şi realitate.

E distanţa cea mai mare cu putinţă, mai mare decât toate distanţele luate la un loc.

Nu există două puncte mai îndepărtate unul de celălalt decât este moksha de naştere.

Iluzia că „eu sunt corpul” este moartea;
înţelegerea că „eu sunt sufletul” este moksha, eliberarea ultimă.

Iar viaţa este oportunitatea de a înţelege adevărul acesta.

Dacă folosiţi corect oportunitatea care vă este oferită, dacă n-o irosiţi în van, distanţa dintre naştere şi moarte devine infinită.

Mai poate fi, de asemenea, o mare distanţă între venirea voastră aici şi plecarea de-aici - o distanţă uriaşă cuprinsă în cele numai câteva zile petrecute în locul acesta.

Nu e oare posibil ca cel care se întoarce să nu mai fie acelaşi cu cel care a venit?

Nu e oare posibil să vă întoarceţi ca nişte oameni cu totul noi, cu totul transformaţi?

Dacă o doriţi, revoluţia sau transformarea aceasta poate avea loc într-o singură clipă.

Cinci zile sunt prea multe.
Altfel, se poate să nu aibă loc nici în cinci vieţi, ce să mai spunem de cinci zile?

E nevoie de un singur moment de voinţă, de voinţă totală.

In schimb, o viaţă întreagă fără voinţă nu înseamnă nimic.

Ţineţi minte că ceea ce contează este voinţa, nu timpul.

Realizările lumii se produc în timp;
cele ale adevărului însă - în voinţă.

Intensitatea voinţei face ca un singur moment să capete o adâncime nemăsurată şi o întindere nesfârşită.

De fapt, sub intensitatea voinţei timpul încetează să mai existe şi numai eternitatea rămâne.

Voinţa este uşa prin care ieşi din timp şi intri în eternitate.

Faceţi astfel încât voinţa voastră să se adâncească şi să se intensifice.

Faceţi astfel ca ea să vă însoţească fiecare respiraţie, să fie prezentă în permanenţă în mintea voastră, fie că sunteţi treji, fie că dormiţi.

Doar ea va face posibilă o nouă naştere, una care nu cunoaşte moartea.
Naşterea care este singura adevărată.

Există o naştere a corpului fizic care sfârşeşte inevitabil în moarte.

Pe aceasta eu n-o numesc naştere adevărată.
Cum poate ceva care sfârşeşte în moarte să fie începutul vieţii?

Dar mai există o naştere, una care nu se termină odată cu moartea.
Aceasta este naşterea reală, fiindcă ea culminează cu nemurirea.
Către această naştere v-am deschis eu drumul în timul acestor zile petrecute aici.

Această naştere este motivul pentru care ne-am adunat aici.

Dar simpla reunire în locul acesta nu va da rezultate.

Doar dacă fiecare dintre voi va chema adevărul cu toată setea dinăuntrul său, atunci starea voastră de spirit caracterizată de hotărâre şi deplinătate vă va conduce la adevăr.

Adevărul este mereu foarte aproape, însă aveţi nevoie de determinare, aveţi nevoie de voinţă ca să ajungeţi la el.
Setea de adevăr există în voi, dar mai aveţi nevoie şi de o voinţă fermă.
Doar când se împleteşte cu voinţa poate această sete să devină străduanie spirituală.

Dar ce înseamnă „voinţă”?

Un om l-a întrebat odată pe un mistic cum se ajunge la Dumnezeu.

Misticul l-a privit în ochi şi i-a văzut setea din ei.

Cum tocmai era în drum spre un râu, el l-a invitat pe omul respectiv să-l însoţească, promiţându-i să-i arate, după ce se vor îmbăia, calea spre Dumnezeu.

Au ajuns la râu şi, de îndată ce s-au aruncat în apă, misticul l-a apucat de cap şi l-a împins în apă cu mare forţă.

Omul a început să se lupte ca să scape din strânsoare. Viaţa lui era în pericol.

Era mult mai slab decât misticul, dar puterea lui latentă a început să se trezească şi nu peste mult timp misticul n-a mai putut să-l ţină sub apă.

Omul s-a luptat din răsputeri şi în cele din urmă a reuşit să iasă la suprafaţă.
Era în stare de şoc.
Îi era imposibil să înţeleagă comportamentul bizar al misticului.
Poate că acesta era nebun?

Iar misticul mai şi râdea în hohote.

După ce omul şi-a recăpătat suflul, misticul l-a întrebat:
„Prietene, ce-ţi doreai pe când erai cu capul sub apă?”

Omul i-a răspuns:
„Ce să-mi mai doresc?! Un singur lucru aveam în minte - să iau o gură de aer.”

Misticul i-a spus atunci:
„Acesta este secretul ajungerii la Dumnezeu.
Aceasta este voinţa de care ai nevoie.
Voinţa ta a trezit toate forţele latente în tine.”

Într-un astfel de moment de voinţă arzătoare este generată o mare forţă, datorită căreia omul trece din lume în adevăr.
Voinţa este cea care-l poartă pe om din lume în adevăr, din vis în adevăr.

Acum, la ceasul plecării noastre, vreau să vă amintesc lucrul acesta: aveţi nevoie de voinţă.

De ce altceva mai e nevoie?
De o continuitate a eforturilor voastre spirituale.
Nu trebuie să lăsaţi pauze între ele.

Aţi văzut vreodată o cascadă?
Apa cade fără încetare şi în cele din urmă sfărâmă rocile.
Dacă vă străduiţi neîncetat să sfărâmaţi rocile ignoranţei, într-o zi ele vor fi numai pulbere, chiar dacă la început păruseră de netrecut, iar voi vă veţi croi drumul spre adevăr.

Calea poate fi găsită fără îndoială, dat n-o veţi găsi gata croită, aflată în aşteptarea voastră.
Trebuie s-o creaţi prin eforturile proprii.
Şi câtă demnitate presupune faptul de a ajunge la adevăr prin eforturile proprii!

Mahavira a vrut să transmită tocmai acest lucru când a vorbit despre căutător ca fiind shramana.

La adevăr ajungi prin shrama, prin muncă asiduă.
El reprezintă o realizare, nu îl primeşti ca pomană.

Ai nevoie de voinţă, de efort constant şi de o aşteptare nesfârşită.

Adevărul este infinit, de aceea aşteptarea şi răbdarea trebuie să fie şi ele infinite.

Doar o aşteptare fără sfârşit face ca divinul să coboare.

Cei nerăbdători nu pot ajunge la Dumnezeu.

Iată încă un lucru pe care am vrut să vi-l amintesc, în momentele de dinaintea plecării noastre.

Am să închei cu o poveste care, deşi imaginară, este întru totul adevărată.

Un înger era în trecere printr-un loc în care stătea aşezat un călugăr bătrân.

Acesta i s-a adresat îngerului:
„Te rog, întreabă-l pe Dumnezeu, din partea mea, cât timp va mai trece până ce voi ajunge la eliberare.”

Nu departe de călugărul bătrân, sub un banian locuia un sannyasin foarte tânăr, abia iniţiat.

Îngerul l-a întrebat şi pe el dacă voia să afle de la Dumnezeu când va veni eliberarea.

Tăcut, nemişcat, calm, sannyasinul n-a spus niciun cuvânt.

După câtva timp îngerul s-a întors.

Bătrânului călugăr i s-a adresat astfel:
„L-am întrebat pe Dumnezeu despre eliberarea ta spirituală şi mi-a spus că mai ai nevoie de încă trei vieţi.”

Cu ochii roşii de furie, bătrânul călugăr şi-a aruncat la pământ rozariul, exclamând:
„încă trei vieţi! E înfiorător!”

Apoi îngerul s-a dus la tânărul de sub banian şi i-a spus:
„L-am întrebat pe Dumnezeu şi despre tine.
Mi-a răspuns că va trebui să-ţi continui disciplina spirituală timp de atâtea vieţi câte frunze are banianul sub care stai.”

Ochii tânărului sannyasin s-au umplut de o mare fericire.

A sărit în picioare şi a început să danseze, spunând:
„în cazul ăsta am ajuns deja! Pe pământ există atâţia arbori şi fiecare dintre ei are atâtea frunze!
Dacă n-am nevoie decât de atâtea naşteri câte frunze sunt în banianul acesta mic, înseamnă că am şi ajuns!”

Iată solul pe care creşte recolta adevărului.

Şi ştiţi cum se sfârşeşte povestea noastră?

Tânărul sannyasin a dansat mai departe, a dansat şi-a dansat, iar în dansul lui, atunci, acolo, a ajuns la divin, a ajuns la eliberare.

Momentul acela de tăcere interioară şi de infinită iubire şi aşteptare a însemnat totul.

Un astfel de moment este el însuşi eliberarea.

Iată ce numesc eu aşteptare fără sfârşit.

Iar cel care se află într-o aşteptare fără sfârşit obţine totul aici şi acum.

Starea aceasta este ea însăşi eliberarea spirituală.

Sunteţi pregătiţi pentru o astfel de aşteptare?

Cu această întrebare îmi iau rămas-bun de la voi.

Fie ca existenţa să vă dea tăria necesară pentru ca râul vieţii voastre să ajungă la oceanul adevărului.

Este tot ce îmi doresc, este singura mea rugăciune.

DESPRE AUTOR

învăţăturile lui Osho sfidează încercarea de a le include într-o categorie, ele acoperind totul de la căutarea individuală a sensului vieţii până la problemele sociale şi politice cele mai urgente cu care se confruntă societatea de azi. Cărţile sale nu au fost scrise de el, ci reprezintă transcrierea înregistrărilor video şi audio ale discursurilor la care au asistat, de-a lungul a 35 de ani, oameni veniţi din toată lumea. Osho a fost descris de Sunday Times din Londra ca fiind unul dintre „Cei 1000 care au făurit secolul XX", iar de către autorul american Tom Robbins ca fiind „omul cel mai periculos de la Isus Christos încoace".

Osho însuşi a spus că ceea ce face el ajută la crearea condiţiilor naşterii unui nou tip de fiinţă umană. Adesea a caracterizat această fiinţă umană nouă ca „Zorba Buddha" - o fiinţă capabilă să se bucure atât de plăcerile pământeşti ale unui Zorba Grecul, cât şi de seninătatea tăcută a unui Gautama Buddha. Elementul comun care se regăseşte în toate lucrările lui Osho este o viziune cuprinzătoare ce incorporează atât înţelepciunea atemporală a orientului cât şi cele mai avansate descoperiri ale ştiinţei şi tehnologiei occidentale.

Osho este de asemenea cunoscut pentru contribuţia revoluţionară adusă ştiinţei transformării interioare, printr-o abordare a meditaţiei care ţine cont de ritmul accelerat al vieţii contemporane. „Meditaţiile active" create de el au ca efect mai întâi eliberarea stresului acumulat de corp şi de minte, pentru a facilita intrarea într-o stare de meditaţie relaxată şi fără gânduri.

Sunt disponibile două lucrări autobiografice ale autorului:

Autobiography of a Spiritually Incorrect Mystic (Autobiografia unui mistic nonconformist, apărută la Editura Mix)

Glimpses of a Golden Childhood (Amintiridintr-o copilarie de aur, aparuta la Editura Mix)

Pentru mai multe informaţii vizitaţi: www. OSHO. com

un website cuprinzător, în mai multe limbi, care include o revistă, cărţi de OSHO, discursuri ale lui OSHO în format video şi audio, Biblioteca OSHO cu arhiva scrisă în limba engleză şi în limba hindusă şi informaţii detaliate despre meditaţiile oferite de OSHO. Veţi găsi, de asemenea, programul pentru OSHO Multiversity şi informaţii despre Centrul recreaţional internaţional de meditaţie OSHO.

CENTRUL RECREAŢIONAL INTERNAŢIONAL DE MEDITAŢIE OSHO

Centrul recreaţional internaţional de meditaţie OSHO este locul în care vă puteţi petrece o vacanţă minunată şi în care cei veniţi pot avea experienţa personală directă a unui nou mod de a trăi, caracterizat de un grad mai ridicat de atenţie, relaxare şi amuzament. Situat la aproximativ 100 de mile sud-est de Mumbai, în Puna, India, centrul recreaţional oferă un program diversificat miilor de vizitatori care vin anual din peste o sută de ţări din toată lumea. Cândva reşedinţă de vară pentru maharajahi şi coloniştii britanici bogaţi, Puna este acum un oraş modem şi prosper, care găzduieşte universităţi şi industrii high-tech. Centrul recreaţional de meditaţie se întinde pe o suprafaţă de 40 de acri, într-o suburbie mărginită de copaci, cunoscută sub numele de Koregaon Park. Centrul recreaţional oferă cazare pentru un număr limitat de oaspeţi, în noua „Guesthouse" (casa de oaspeţi), iar în apropiere se află numeroase hoteluri şi apartamente private disponibile pentru o şedere pe o durată de timp de la câteva zile până la mai multe luni.

Programele centrului recreaţional de meditaţie au toate la bază viziunea lui Osho cu privire la o fiinţă umană nouă din punct de vedere calitativ, care să aibă capacitatea atât de a lua parte în mod creativ la viaţa de fiecare zi, cât şi să se relaxeze în tăcere şi meditaţie. Majoritatea programelor se desfăşoară în săli modeme, dotate cu aer condiţionat şi includ şedinţe individuale, cursuri şi ateliere care acoperă orice începând de la arte creative până la tratamente holistice pentru sănătate, terapie şi transformare personală, ştiinţe ezoterice, abordarea sporturilor şi recreării în manieră „zen", probleme survenite în cadrul relaţiilor şi momente importante de tranziţie din viaţa femeilor şi bărbaţilor. Pe tot parcursul

anului sunt oferite şedinţe individuale şi ateliere de grup, alături de un program zilnic diversificat de meditaţii. Cafenelele şi restaurantele situate în aer liber, în incinta centrului recreaţional servesc atât mâncare tradiţională indiană, cât şi meniuri internaţionale, toate având ca ingrediente legume crescute organic în ferma proprie. Campusul are sursa sa privată de alimentare cu apă sigură, filtrată.

Alte cărţi de Osho, apărute la Editura Mix:

MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT DE OSHO (VOL. 1)
MESIA. PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT DE OSHO (VOL. 2)
• CARTEA DESPRE BĂRBAŢI
• CARTEA DESPRE FEMEI
• CARTEA DESPRE COPII
• AUTOBIOGRAFIA UNUI MISTIC NONCONFORMIST
• EMOŢIILE
• FARMACIE PENTRU SUFLET
• OSHO-ZEN-TAROT
• CARTEA DESPRE EGO •CARTEA DESPRE SEX
• CARTEA DESPRE TAO
• CALEA SPIRITUALĂ YOGA
• IUBIRE, LIBERTATE ŞI SOLITUDINE
• SĂMÂNŢA DE MUŞTAR (VOL. 1)
• SĂMÂNŢA DE MUŞTAR (VOL. 2)
• CALEA ZEN
• CARTEA DESPRE NIMIC
• EU SUNT POARTA
• CALEA MEA, CALEA NORILOR ALBI
•CALEA PERFECTĂ
• PSIHOLOGIA EZOTERICULUI
• CÂND PANTOFII ŢI SE POTRIVESC
• ÎN CĂUTAREA MIRACULOSULUI
• ADEVĂRATUL ÎNŢELEPT
• AMINTIRI DINTR-O COPILĂRIE DE AUR
• SPLENDOAREA ASCUNSĂ • ÎNDREPTAR SPIRITUAL
în curând vor mai apărea:
•GÂSCĂ ESTE AFARĂ
• ILUMINAREA, SINGURA REVOLUŢIE

TALON DE COMANDA
Vă rugăm să completaţi (cu majuscule) acest talon
şi să-l trimiteţi In plic timbrat, la adresa:
Editura Mix, loc. Cristian, str. George Coşbuc nr. 24,jud. Braşov, cod 507055.
Primim comenzile dumneavoastră şi:
• telefonic la numărul: 0720 499 494
• prin fax: 0258 257 811

• prin sms: 0722 370 057
• prin e-mail la adresa: comenzi@edituramix.ro
• pe internet la adresa: www.edituramix.ro

Completaţi citeţ TOATE rubricile acestui talon dacă este prima comandă pe care o faceţi către Editura Mix. Conform Ordinului nr. 29 din 14.01.2003 publicat în Monitorul Oficial nr. 48 din 28.01.2003, orice factură fiscală emisă pentru persoanele fizice trebuie să conţină şi codul numeric personal (CNP) de aceea vă rugăm să completaţi şi rubrica CNP din talonul de comandă şi vă mulţumim pentru înţelegere!

Nume
Prenume
CNP L I I I MII I I I I I I I
Str. Nr. .... Bl
Sc Et.... -Ap .... Sector.... ... Cod
Localitate
Judeţ
Tel Fax
E-mail

Data completării Semnătura
Opţional: Data naşterii Profesia
Care este motivul pentru care cumpăraţi cărple apărute ia Editura Mix?

" Colecţie / Titlu / Autor Preţ
(TVA tndui) Nr, buc. Valoare
^TAITERNATIVE SPIRITUALE
«TAFTELE ARTELOR MARŢIALE de John STEVENS 15.00
Ai imRÎnnnAFlA UNUI YOGHIN de Paramahansa YOGANANDA 45.00
rpi F DOUĂSPREZECE ARHETIPURI de Brlqltte HAMANN 29.00
~PPKI. MANUAL DE INIŢIERE de Walter lOBECK 19.00
“ÎNŢELEPCIUNEA ENEAGRAMEI de Don Richard RISO si RUSS HUDSON 45.00
rFl E ZECE MAHAVIDYA de David KINSLEY 30.00
HAGAKURE de Yamamoto TSUNETOMO 19,00
ÎNVĂŢĂTURILE LUI RAMANA MAHARSHI de Arthur OSBORNE 30.00
CASELE ASTROLOGICE ÎNCHISE de Rodlca PURNICHE 25.00
BIOGRAFIA LUI RAMANA MAHARSHI de Gabriele EBERT 30.00
(@3 ROMANUL INIŢIATIC
PROFEŢIILE DE LA CELESTINE de James REDFIELD 19,00
PROFEŢIILE DE LA CELESTINE Ghid practic de J. Redfield si C Adiiennne 35,00
A ZECEA VIZIUNE de James REDFIELD 19.00
A ZECEA VIZIUNE. Ghid practic de J. REDFIELD $1 Carol ADRIENNE 50.00
A UNSPREZECEA VIZIUNE. SECRETUL SHAMBALEI de James REDFIELD 23.00
A DOUĂSPREZECEA VIZIUNE. ORA DECIZIEI de James REDFIELD 25.00
INIŢIEREA de Elisabeth HAICH 50,00
KAMA PURA de Almen KUMMERON 34.00
CALEA LUPTĂTORULUI PAŞNIC de Dan MIllMAN 30.00
CĂLĂTORIA SACRA A LUPTĂTORULUI PAŞNIC de Dan MILLMAN 30.00
LEUL ROŞU de Măria SZEPES 50.00
♦ ALTERNATIVE TĂMĂDUITOARE
LA FRONTIERELE SĂNĂTĂŢII de Dr. Christine R. PAGE 40.00
ALIMENTAŢIA ÎM PRACTICA YOGA de Dan BOZARU 25.00
KOMBUCHA. CIUPERCA MIRACULOASA de Harald W. TIETZE 25.00
URINA. APA SFANTA de Harald W. TIETZE 26.00
ÎNTINERIREA de Harald W. TIETZE 25,00
KOMBUCHA. PLANTE MEDICINALE de Harald W. TIETZE 14,00
MEDICINA INTUITIVA de Francesca McCARTNEY 35.00
YOGA Şl SANATATEA de Selveralan YESUDIAN si Elisabeth HAICH 30.00
HYPNOBIRTHING de Marie F. MONGAN 33,00
A ÎNŢELEPCIUNEA PRACTICĂ
FENG SHUI de David KENNEDY 25,00
CENTRII SUBTILI DE FORŢA de S. SHARAMON si B. J. BAGINSKI 25,00
FRUNZIŞ SI RĂDĂCINĂ de Păter MULLER 32.00
CE ROST AM? de Almen KLIMMERON 29.00
CELE 12 LEGI UNIVERSALE ALE SUCCESULUI de Herbert HARRIS 25,00
BAZELE SPIRITUALE ALE PROSPERITĂŢII de Rov Eugene DAV1S 16.00
TRANSFORMAREA DE SINE de Richard sl Marv-Allce JAFOLLA 13,00
CELE ŞAPTE LEGI SPIRITUALE ALE SUCCESULUI de D. CHOPRA 20.00

MILIONAR PESTE NOAPTE de Mark FISHER 20.00
GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEŞI de Marc ALLEN 16.00
UN SECRET MAI PROFUND de Annemarle POSTMA 20.00
LUMINA ÎN YOGA de B.K.S.IYENGAR 59.00
LUMINA IN PRANAYAMA de B.K.S.IYENGAR 35,00
ENCICLOPEDIA DE AIKIDO (voi. 1 - ARTA) de Dan Comellu IONESCU 39,00
SUFLET DE COPIL
ŞI ANIMALELE AU SENTIMENTE? de David L RICE 2S.OO
RECUNOŞTINŢA de Florin ZAMFIR 20.00
INSPIRAŢIA de Florin ZAMFIR 30.00
Total iniţial de plată Pentru comenzi mal mici de 100 lei adăugaţi taxele poştale
10M

Pentru comen2i mal mari de 100 lei, taxele poştale sunt suportate de editura
Pentru comenzi mai mari de 150 lei vă oferim O REDUCERE DC 10%
TOTAL FINAL DC PLATA
Editura Mix există pentru a aduce valoare
în viaţa dumneavoastră.
Pentru că nouă ne pasă de dumneavoastră şi vrem să vă oferim sprijinul de care aveţi nevoie pe calea spirituală, am creat câteva metode de a comunica mai uşor:

- www.edituramix.ro - un site în care găsiţi informaţii actuale despre cărţile apărute la Editura Mix precum şi alte informaţii conexe cu spiritualitatea.
- www.esoteric.ro - un blog în care veţi găsi articole pe teme de esoterism.
- www.facebook.com/EdituraMix - o pagină de Facebook de unde puteţi afla rapid informaţii despre acţiunile organizate sau susţinute de Editura Mix.
- Informix- un buletin de ştiri lunar despre cărţi şi spiritualitate pe ca re îl puteţi primi gratuit dacă vă abonaţi trimiţând un e-mail de pe adresa dumneavoastră de e-mail la adresa: edituramix-subscribe@yahoogroups.com

Evident că pentru noi, principalul mod de a aduce armonia în viaţa dumneavoastră rămâne publicarea de cărţi valoroase, conţinând informaţii autentice. Dintre viitoarele noastre apariţii suntem bucuroşi să vă putem recomanda:

- Astrologie Creştină (voi. 1, voi. 2) de William Lilly
- Calea spre eliberare de OSHO
- Guru Ramana de S.S. Cohen
- învăţăturile lui Mulla Nasruddin

N REZONANŢĂ CU ARMONIA DIVINĂ

Între a şti despre adevăr şi a şti adevărul este o deosebire uriaşă. A şti despre adevăr înseamnă a fi înlănţuit de cunoştinţe împrumutate, de cunoştinţe moarte; a şti adevărul înseamnă a pătrunde în cerul liber al cunoaşterii de sine. În primul caz ţi se taie aripile; în al doilea caz îţi întinzi aripile şi poţi zbura către divin.

Cei care ştiu nu discută despre înţelegerea supremă. Ei vorbesc despre practica spirituală, despre meditaţia care duce la înţelegerea ultimă. Cea care merită atenţie nu este înţelegerea, ci disciplina spirituală. Înţelegerea va urma inevitabil disciplinei... Şi cât de uşor şi de plăcut e să crezi în dobândirea înţelegerii supreme fără disciplină sau practică spirituală!"

„Nu prin educaţie se ajunge la cunoaşterea adevărului, ci prin practică spirituală. Aceasta este diferenţa fundamentală dintre învăţat şi cel care a ajuns la cunoaşterea de sine. În plan lumesc e suficient să stăpâneşti bine scripturile, dar nu aşa stau lucrurile în planul sufletesc – aici, aşa ceva nu reprezintă nici măcar începutul." ***(Calea perfectă – Osho)***

Calea perfectă e cea mai frumoasă carte. Nu doar a lui Osho, ci e cartea cea mai frumoasă a timpurilor noastre. Ea conţine învăţătura secretă – şi totuşi atât de clară – în căutarea căreia se află mii de oameni, fie că sunt sau nu conştienţi de năzuinţa ultimă a sufletului lor tulburat. Ea e începutul unui drum nou – drumul lăuntric al fiecăruia dintre noi. E cartea pe care multă vreme după ce ai citit-o vei vrea s-o porţi cu tine, s-o ai aproape, ca pe un fragment dintr-o altă lume, dintr-o altă viaţă pe care ai intuit-o mereu, dar a cărei existenţă reală ai tins s-o pui adesea sub semnul întrebării, copleşit de cotidianul opac.

Calea perfectă este lumina paşilor celui care îndrăzneşte să se întoarcă spre sine şi să se privească – pentru prima dată. Este sprijinul celor curajoşi, venit din partea autorului – sau, mai aproape de adevăr: venit dintr-o dragoste supraomenească.

ISBN 978-973-8471-89-4

www.edituramix.ro

EDITURA MIX
Magia cuvintelor